

DOUGLAS ADAMS

YAŞAM, EVREN VE HER ŞEY

Türkçesi: İrem Kutluk

Her sabah erkenden işitilen dehşet çığlığı, Arthur Dent' in uyanıp ansızın nerede olduğunu hatırlayışının sesiydi.

Mağaranın buz gibi soğuk oluşu tek başına önemli değildi, rutubetli ve pis kokulu oluşu da öyle. Asıl önemli olan gerçek, bu mağaranın İslington'un ortasında bir yerde olması ve bundan sonraki iki bin yıl içinde oraya uğraması beklenen bir otobüsün bulunmaması idi.

Söylentiye bakılırsa, içinde kaybolunacak en kötü şey zamandı. Arthur Dent, zaman ve uzayda birçok kere kaybolmuş biri olarak, buna tanıklık edebilirdi. Uzayda kaybolunduğunda hiç olmazsa vakit geçirilecek bir şeyler bulunabiliyordu.

Arthur'un tarih öncesi Dünya'da mahsur kalması, bir dizi karmaşık olayın sonucuydu ve bu olaylar içinde sırasıyla, Galaksi 'de var olduğunu hayal bile edemeyeceği kadar tuhaf bölgelerde havaya uçurulmak ve hakarete uğramak da bulunuyordu. Her ne kadar artık burada yaşamı çok çok çok sakinleşmişse de, Arthur kendisini hâlâ fazlasıyla tedirgin hissetmekteydi.

Beş seneden beri havaya uçurulmamıştı.

O ve Ford Prefect, dört sene önce birbirlerinden ayrıldıklarından beri, Arthur hiç kimseyi görmemiş olduğundan, bütün bu zaman süresince hakarete de uğramamıştı.

Bir kerenin dışında.

Bu, iki sene öncenin bir bahar akşamı başına gelmişti.

Gün batımından hemen sonra, bulutlar arasından çıkan ürkütücü ışıkları fark ettiği için mağarasına dönmekteydi. Ansızın yüreğine tırmanan bir ümitle arkasına dönmüş ve bakmıştı. Kaçmak. Buradan kurtulmak. Kazazedenin olanaksız rüyası- bir gemi.

Ve o öylece bakıp merak ve heyecan içinde izlerken, uzun, gümüş renkli bir gemi ılık akşam havası içinden alçalmış, sessizce, hiç telaş etmeden, kusursuz bir teknoloji dansıyla, uzun bacaklarını gövdesinden dışarı çıkarmıştı.

Son derece yumuşak bir şekilde toprağa konarken çıkardığı o küçücük mırıltı kesilmiş, gemi akşam sakinliği içinde adeta uykuya dalmıştı.

Dışarı bir rampa uzandı.

Bir ışık süzüldü.

Çıkış kapısında, uzun boylu bir adam belirdi. Rampadan aşağı doğru yürüdü ve Arthur'un önünde durdu.

"Sen bir sersemsin, Dent," dedi yalnızca.

O, başka dünyalardan bir yaratıktı, çok farklıydı. Yabancı dünyalılara has uzun bir boyu, acayip dümdüz bir kafası, yarı kapalı küçük ve acayip gözleri, gösterişli drapelerle süslü altın renkli bir giysisi, bu giysinin farklı, acayip bir yaka modeli vardı. Soluk gri-yeşil, farklı bir cilde sahipti. Bu cilt birçok gri-yeşil suratlının ancak bol egzersiz ve çok pahalı sabunlar sayesinde elde edebildiği pürüzsüz parlaklıkta bir ciltti.

Arthur yaratıktan ürkmüştü.

Yaratık gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

Arthur'un ümit ve panik karışımı ilk duygularının yerini, bir anda şaşkınlık almış ve o an için, her türlü düşüncesini yalnızca ses tellerini kullanabilmek amacıyla seferber etmişti.

"Nnn...?" dedi..

"Uuuu.. uh.." diye ekledi..

"Kkk. kki . kim?" demeyi nihayet başarmış ve ardından çılgın bir sessizliğe gömülmüştü. Hatırlayabildiği kadar uzun bir süredir hiç kimseyle tek bir söz etmemenin etkisini şimdi hissediyordu.

Bir an için kaşlarını çatan yabancı yaratık farklı, ince ve güçsüz görünümlü elinde tutmakta olduğu bloknota benzeyen şeye bir göz attı.

"Arthur Dent?" dedi.

Arthur çaresizce başını sallayarak onayladı.

"Arthur *Philip* Dent?" diye ısrar etti yaratık, kafa ütöleyen ama etkileyici bir tonla.

"Eee..eee.. evet...eeee. ..ee," diye doğruladı Arthur.

"Sen sersemin birisin," diye tekrarladı yaratık, "tam bir baş belası."

"Eee.."

Yaratık, kendi kendine başını iki yana salladı, notları üzerine kendine has, tuhaf bir işaret attı ve hızla gemisine doğru yöneldi.

"Eee.." diyordu Arthur ümitsizce, "eee..."

"Bana masal okuma," diye tersledi yaratık. Sert adımlarla rampayı tırmanmış, kapıdan içeri girmiş ve geminin içinde kaybolmuştu. Kendi kendini kilitleyen gemi boğuk bir motor ses çıkarmaya başlamıştı.

"Hey, heey!" diye seslendi Arthur ve çaresizlik içinde gemiye doğru koşmaya başladı.

"Bekle bir dakika!" diye bağıırıyordu. "Bu da ne demek? Ne? Bekle bir dakika!"

Gemi sanki tüm ağırlığını toprağa saçmışçasına yükselmiş, kısa bir süre havada asılı kalmıştı. Sonra ilginç bir süzölüşle akşamın içine karışmış, kısa bir an için aydınlattığı bulutların içine dalıp gözden kaybolmuştu. Arthur'u, bu kara parçasının sonsuzluğu içinde, biçare, kendi kendine garip bir dans yaparken bırakmıştı.

"Ne?" diye haykırıyordu Arthur. "Ne? Ne? Hey, Ne? Gel buraya ve tekrar söyle!"

Atlayıp, sıçrayıp ayaklan titreyinceye kadar tepinmiş, ciğerleri tükeninceye kadar bağırmıştı. Kimseden hiçbir cevap gelmemişti. Onu duyacak ya da onunla konuşacak hiç kimse yoktu.

Yabancı gemi çoktan atmosferin daha üst tabakalarına doğru fırtına hızıyla yükselmekteydi. Rotasını evrendeki pek az şeyi birbirinden ayıran o ürkütücü boşluğa doğrultmuştu.

Yolcusu, pahalı suratlı yaratık, tek kişilik koltuğunda arkasına yaslanmıştı. Adı Sonsuza Kadar Uzatmalı Wowbagger idi. O gerçekleştireceği amacı olan bir adamdı.

Bu pek iyi bir amaç değildi ve bunu ilk itiraf edecek olan da yine kendisi olurdu herhalde. Ama ne olursa olsun, yine de bir amaçtı bu ve en azından kendisini meşgul eden bir şeydi.

Sonsuza Kadar Uzatmalı Wowbagger aslında Evren'in çok az sayıdaki ölümsüzlerinden biriydi- yani biridir.

Doğuştan ölümsüz olanlar, bu özellikleriyle nasıl başa çıkacaklarını içgüdüsel olarak bilmektedirler. Ama Wowbagger onlardan biri değildi. Hatta o, onlardan, o bir avuç soğukkanlı şeytanlar grubundan nefret ederdi. Ölümsüzlük kendi iradesi dışında ve bir kaza sonucu, üzerine kalmıştı. Bahse konu bu kaza, mantıksız davranışları olan bir atom akseleratörü ile sıvı halindeki bir öğlen yemeği ve bir çift lastik bant arasında meydana gelmişti. Kazanın tüm detaylarının önemi yoktu, çünkü şimdiye kadar kimse bu kazayı oluşturan şartların aynısını bir kez daha gerçekleştirmeyi başaramamış ve pek çok kişi bu yüzden ya aptalca bir duruma düşmüş ya ölmüş ya da bunların her ikisi birden başına gelmişti.

Wowbagger ciddi ve yorgun bir ifade ile gözlerini kapadı. Geminin stereo müzik sistemine bir hafif caz parçası koydu ve eğer şu Pazar öğleden sonraları olmasa, aslında bu yaşama katlanabileceğim düşündü, gerçekten de katlanabilirdi.

Başlangıçta her şey eğlenceli idi. Tehlikeli yaşayarak, riskler alarak., yüksek kazançlı uzun dönem yatırımlardan büyük kârlar elde ederek ve en önemlisi de herkesten daha uzun yaşayarak gününü gün ediyordu.

Ama sonunda, Pazar öğleden sonraları, saat 2.55'den itibaren, o gün yapılabilecek gerekli tüm banyoların yapıldığını, gazetelerdeki herhangi bir paragrafta ne kadar uzun bakarsan bak okuyamayacağını ya da sütunlardan birinde önerilen devrim yaratacak yeni ağaç budama tekniğini hiçbir zaman kullanmayacağını, saatin akreple yelkovanının durup dinlenmeksizin dörde doğru ilerlediğini ve az sonra ruhun o uzun karanlık çay saatinin başlayacağını fark ettikten sonra, üzerine çöken o korkunç huzursuzluk hissiyle başa çıkamaz olmuştu.

Yani, Wowbagger için işler monotonlaşmaya başlamıştı. Eskiden başkalarının cenazesinde takındığı neşeli tavırları kaybolmaya yüz tutmuştu. Genel olarak Evren' ve özel olarak da içinde' herkesi küçük görmeye başlamıştı.

Amacını işte böyle bir noktada belirledi. Ona itici güç olacak ve görebildiği kadarıyla sonsuza kadar öyle kalacak bir amaç. Bu amaç şuydu.

Evren'i aşağılayacaktı.

Yani içinde bulunan herkese hakaret edecekti. Ayrı ayrı herkese, teker teker, bizzat ve (kesinlikle başarmaya gayret edeceği gibi) alfabetik bir sıra izleyerek.

Zaman zaman bu planın yalnız yanlış yönlendirilmiş bir plan olmakla kalmayıp, hiç durmadan doğan ve ölenlerin çokluğu göz önüne alınacak olursa, aslında imkansız bir plan olduğunu söyleyip ona itiraz edenler çıkıyordu. Wowbagger onlara çelik gibi bir bakışla bakmakla yetiniyor ve "Bir adamın düşleri olabilir, öyle değil mi?" diyordu.

Ve böylece işe koyulmuştu. Son derece dayanıklı inşa edilmiş bir uzay gemisini, bilinen Evren'in tüm nüfusunun hesabını tutabilecek ve bu işle ilgili korkunç karışıklıktaki yol hesaplamalarını yapabilecek bilgi işlem kapasitesine sahip bir bilgisayarla donatmıştı.

Wowbagger'ın gemisi bir yandan güneş çevresinde serbest atış yapmaya hazırlanırken, Sol yıldız sisteminin iç yörüngeleri arasında gözden kayboldu ve kendini yıldızlar arası boşluğa fırlattı.

"Bilgisayar" dedi Wowbagger.

"Buradayım," diye hevesle cevap verdi bilgisayar.

"Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Bunu hesaplamam gerek."

Wowbagger'ın gözleri bir an gecenin muhteşem mücevherlerine takıldı. Pırlantalar gibi parıldayan milyarlarca minik dünya ışıklarıyla sonsuz karanlığı nokta nokta kaplamaktaydı. Tek tek her biri onun yolculuk programı içindeydi. Birçoğuna milyonlarca kez gitmesi gerekecekti.

Bir süre, tıpkı çocukların noktalan birleştirme bulmacalarında olduğu gibi yolculuğunun da gökteki bu noktaları birleştirdiğini ve Evren'in her yanından okunabilecek son derece ayıp bir kelimenin ortaya çıktığını düşledi.

Bilgisayar, hesaplamalarının sona erdiğini bildirmek için biplledi.

"Folfanga" dedi. Biplledi.

"Folfanga Sisteminin dördüncü dünyası," diye devam etti. Yine biplledi.

"Beklenen seyir süresi, üç hafta," diyerek bilgilendirmeyi sürdürdü. Tekrar biplledi.

"Orada küçük, kabuksuz bir sümüklüböcekle karşılaşacağız," biplledi, "A-Rth-Urp-Hıl İpdenu türünden bir böcek."

"Sanırım," diye ekledi, kısa bir ara vererek ve sürekli bipleyerek, "ona beyinsiz geveze demeye karar vermişsiniz."

Wowbagger homurdandı. Bir iki dakika için penceresinden yaratılışın ihtişamını seyretti.

"Galiba biraz kestireceğim," dedikten sonra sordu, "önümüzdeki bir iki saat içinde geçeceğimiz bölgelerde hangi iletişim istasyonları var?"

Bilgisayar bipleli,

"Kozmovid, Düşünce Perisi ve Evdeki Beyin," diye bildirerek tekrar bipleli.

"Otuz bin kez görmemiş olduğum film kaldı mı?"

"Hayır."

"Uh."

Uzayda Endişe var. Bunu yalnızca otuz üç bin beş yüz yetmiş kez görmüşsünüz."

"İkinci yarıda beni uyandır."

Bilgisayar bipleli.

"İyi uykular," diledi.

Gemi, gece içindeki yolculuğuna devam ediyordu.

Bu arada, Dünya'da yağmur yağmaya başlamıştı. Mağarasında dizlerinin üstüne oturan Arthur Dent, tüm yaşamının gerçekten en berbat gecelerinden birini geçirmektedir. Konuşabilmiş olsaydı yaratığa söyleyebileceği şeyleri düşünüyor, bir yandan da, kendileri de berbat bir gece geçirmekte olan sinekleri avlıyordu.

Ertesi gün, içinde gerekli şeylerini saklamaya yarayacağını düşünerek, kendisine tavşan derisinden bir çanta yaptı.

O sabah, bu anlatılanlardan iki yıl sonra, daha iyi bir isim buluncaya kadar ev olarak adlandırmış olduğu veya daha iyisini bulana kadar yaşamaya devam edeceği mağarasından çıktığında, onu dışarıda mis gibi kokan nefis bir hava karşıladı.

Gerçi her sabah attığı dehşet dolu şafak çılgılığı yüzünden yine boğazı acıyordu ama kendini birdenbire son derece iyi hissetmeye başlamıştı. Yıpranmış robdöşambrını sıkıca vücuduna sardı ve pırıl pırıl sabaha bir gülücük attı.

Hava berrak ve hoş kokulu idi. Hafif bir rüzgar mağaranın çevresindeki yüksek otların arasında dolanıyor, kuşlar birbiriyle cıvıldaşıyor, kelebekler bütün güzellikleriyle ortalarda uçuşuyor ve tüm doğa olabildiğince sevimli olabilmek için elinden gelen her şeyi yapmaya çalışıyordu.

Bununla birlikte Arthur'u böylesine neşeli yapan şey kır yaşamının tüm bu güzellikleri değildi. Çok kısa bir süre önce aklına burada bu tarih öncesi dünyada çektiği korkunç yalnızlık duygusunun, o kabusların, tüm çabalarına karşın bahçıvanlıkta uğradığı başarısızlıkların, gelecek yaşamının geleceksizliği ile boşluğunun üstesinden gelmesine yardımcı olabilecek muhteşem bir fikir gelmişti.

Bir gülücük daha attı ve akşam yemeğinden arta kalan tavşan budundan bir ısırık aldı. Bir kaç dakika, mutlu bir şekilde lokmasını çiğnedikten sonra, bu kararını resmen açıklamaya karar verdi.

Dimdik ayağa kalkarak, kırlara ve tepelere korkusuz gözlerle baktı. Kelimelerine güç kazandırmak için elindeki tavşan kemiğini saçlarının arasına sıkıştırdı. Kollarını ardına kadar iki yana açtı.

"Aklımı oynatacağım!" diye ilan etti.

"İyi fikir," dedi Ford Prefect, oturmakta olduğu kayadan aşağı inerken.

Arthur'un beyni taklalar atarken, çenesi şınav çekiyordu.

"Ben de bir süre için oynatmıştım," diye devam etti Ford, "pek bir işime yaramadı."

Arthur'un gözleri yuvalarından fırlayan parendeler atmaktaydı.

"Anlıyorsun değil mi?," dedi Ford. "-..."

"Sen nerelerdeydin?" diye sözünü kesti Arthur, kafası jimnastik çalışmasını tamamladıktan sonra.

"Etrafta," dedi Ford, "orda, burda." Çıldırııcılığından emin olduğu bir tavırla sırıtarak "Bir süre için kafamı takıntılardan kurtarıp daha çekici konulara yöneldim. Dünyanın bana ihtiyacı olduğunda çağıracağını biliyordum. Çağırdı da."

İyice yıpranıp lime lime olan sırt çantasından Etna- Altı-Dokun-Matik 'ini çıkardı.

"En azından," dedi, "ben çağırdığını sanıyorum. Bundan bir takım sesler gelip duruyor." Cihazı salladı. "Eğer bunlar yanlış uyarılarsa aklımı oynatırım," dedi, "yeniden."

Arthur başım iki yana salladı ve yere oturdu. Yukarı baktı.

"Mutlaka ölmüştür diye düşünmüştüm..." dedi kısaca.

"Bir müddet için ben de öyle düşünmüştüm," dedi Ford, "sonra bir kaç hafta için bir limon olduğuma karar verdim. Bu zaman içinde bir cin toniğe dalıp çıkarak kendimi oyalayıp eğlendirdim."

Arthur genzini temizledi, sonra bir daha temizledi.

"Yani Sen," dedi, "nereden...?"

"Bir cin tonik mi buldunuz" diye kesti Arthur'un sözünü Ford zekice, "kendisini cin tonik sanan ufak bir göl buldum ve ona dalıp çıktım. En azından ben onun cin tonik olduğunu düşünüyordum."

"Belki de," diye ekledi, yüzünde normal bir adamı arkasına bakmadan ormana kaçtırtacak bir sırıtışla, "öyle hayal ediyordum."

Arthur'dan bir tepki gelmesini bekledi ama Arthur işini biliyordu.

"Devam et," dedi sakın sakın.

"İşin ana fikri, anlıyor musun" dedi. Ford, "aklını oynatmayı önlemek için kendini aklını oynatmaya zorlamanın bir anlamı yok. Vazgeçip, ruh sağlığını daha sonrası için saklamakta fayda var."

"Ve bu senin tekrar ruh sağlığını yeniden kazanmış halin, öyle mi?" dedi Arthur, "yalnızca bilgi edinmek için soruyorum."

"Afrika'ya gittim," dedi Ford.

"Öyle mi?"

"Öyle."

"Neye benziyordu?"

"Ve bu da senin mağaran öyle mi?" dedi Ford.

"Eee, evet," dedi Arthur. Kendisini çok garip hissediyordu. Hemen hemen dört yıl süren tam bir yalnızlıktan sonra Ford'u görmekten öyle memnun olmuş ve rahatlamıştı ki ağlayabilirdi bile. Öte yandan Ford, insanı her an kızdırıp çılgına çevirebilecek biriydi.

"Çok hoş," dedi Ford, Arthur'un mağarasına bakarak. "Ondan nefret ediyor olmalısın."

Arthur cevap verme zahmetine girmedii.

"Afrika çok ilginçti," dedi Ford, "orda çok garip davranıyordum."

Düşünceli bir tavırla uzaklara baktı.

"Hayvanlara kötü davranır olmuştum," dedi dalgın ve hülyalı. "Ama yalnızca bir hobi olarak."

"Yapma yahu?" dedi Arthur kuşkuyla.

"Evet," diyerek ona güvence verdi Ford. "Detaylarla seni sıkmayacağım, çünkü bunlar ..."

"Ne?"

"...seni sıkabilir. Ama gelecekte zürafa olarak tanımlanacak hayvanın biçimsel evriminde tek başına rol oynadığımı bilmekle ilgilenirsin belki. Ve uçmayı öğrenmeye çalıştım. Bana inanıyor musun?"

"Anlat," dedi Arthur.

"Sonra anlatırım. Yalnızca *Rehber* de yazılana bakılırsa..."

"Nerde..?"

"Rehber'de. *Otostopçunun Galaksi Rehberi*. Hatırlıyor musun?"

"Evet. Onu nehre attığımı hatırlıyorum."

"Evet," dedi Ford, "ama ben onu oltayla oradan çıkarmıştım."

"Bana söylememiştin."

"Tekrar atmanı istemiyordum."

"Mantıklı bir sebep," diye itiraf etti Arthur. "Ne yazıyor?"

"Ne?"

"*Rehber*, ne yazıyor?"

"*Rehber*'e göre uçmak bir sanatmış," dedi Ford, "ya da daha çok bir yetenek. Yetenek kendini yere atıp, yeri ıskalamakta yatıyor." Tereddütle gülümsedi. Pantolonunun dizlerini işaret etti ve dirseklerini göstermek için kollarını kaldırdı. Yıpranıp ve parçalanmışlardı.

"Şimdiye kadar pek başarılı olamadım," dedi. Elini uzattı. "Seni tekrar gördüğüme çok sevindim Arthur," diye ekledi.

Arthur aniden bastıran bir duygusallık ve çaresizlik içinde başını iki yana salladı.

"Yıllardır kimseyi görmedim," dedi, "Bir tek kişi bile. Nasıl konuşulduğunu bile zorlukla hatırlayabildim. Kelimeleri unutup duruyorum. Pratik yapıyorum, anlıyor musun. Şeylerle... konuşarak pratik yapıyorum.... şeylerle... onlarla konuşursan sen deli sandıkları şu şeyler nedir? Hani Üçüncü George gibi."

"Krallar mı?" diye önerdi Ford.

"Hayır, hayır," dedi Arthur. "Eskiden Üçüncü George'un konuştuğu şeyler. Allah aşkına, her yanımız onlarla dolu. Yüzlercesini kendim ektim. Hepsi öldüler. Ağaçlar! Ağaçlarla konuşarak pratik yapıyorum. Bu ne için?"

Ford hala elini uzatmış bekliyordu. Arthur bir şey anlamadan bu ele baktı.

"Sık elimi," diye hatırlattı Ford.

Arthur, önce tedirgin bir şekilde, sanki sıkıldığı el bir balığa dönüşecekmiş gibi yaptı bunu. Sonra taşkın bir rahatlama seli içinde, Ford'un elini iki eliyle birden çılgınca kavradı. Salladı, salladı, salladı.

Bir süre sonra Ford ellerini ayırmalarının uygun olacağına karar verdi. Birlikte, yakınlardaki bir kayalığın tepesine tırmandılar ve çevrelerindeki manzarayı incelediler.

"Golgafrinchanlar ne oldu?" diye sordu Ford.

Arthur omuz silkti.

"Birçoğu üç sene önceki kışı atlatamadı," dedi ve kalan birkaçı da baharda bir tatile ihtiyaçları olduğunu söyleyerek bir salla uzaklaştılar. Tarihe göre kurtulmuş olmaları gerekiyor...."

"Hıh," dedi Ford, "bak, bak." Ellerini kalçalarına yapıştırarak tekrar etrafındaki bomboş dünyaya baktı. Birdenbire Ford içinin enerji ve bir şeyler yapma duygusuyla dolduğunu hissetti.

"Gidiyoruz," dedi heyecanla ve enerjiyle titredi.

"Nereye? Nasıl?" dedi Arthur.

"Bilmiyorum," dedi Ford, "Ama zamanın geldiğini hissediyorum. Bir şeyler olacak. Yola çıkmak üzereyiz."

Sesini bir fısıltıya indirdi.

"Kirli çamaşırlar içinde" dedi, "bir kargaşa tespit ettim."

Gözlemi merakla uzaklara dikmişti. Rüzgarın saçlarını çarpıcı bir biçimde geriye doğru üfürmesinden mutlu olacakmış gibi görünüyordu. Ne yazık ki rüzgar, bu sırada az ötede birkaç yaprak parçasıyla oylanmakla meşguldü.

Arthur ondan söylediğini tekrarlamasını istedi, çünkü ne demek istediğin pek anlayamamıştı. Ford tekrarladı.

"Kirli çamaşırlar mı?" dedi Arthur.

"Uzay-zaman kumaşları," dedi Ford, o sırada geçen rüzgara dişlerini göstererek.

Arthur başını sallayarak onayladı, sonra genzini temizledi.

"Bir Vogon gemisinin otomatik umumi çamaşırhaneinden mi söz ediyoruz yani," diye ihtiyatla sordu, "neden bahsediyoruz?"

"Uzay-zaman sürekliliği içindeki anafolar" dedi Ford.

"Ah," diye başını salladı Arthur, "O mu? O ha?" Ellerini robdöşambrının ceplerine gömdü ve bilgiç bir edayla uzaklara baktı.

"Ne?" dedi Ford.

"Eee, yani kim," diye kekeledi Arthur, "bu Ana, tam olarak?"

Ford asabi bir tavırla ona baktı.

"Dinleyecek misin?" diye terslendi.

"Başından beri dinliyorum," dedi Arthur, "ama bunun pek faydası olduğundan emin değilim."

Ford onu robdöşambrının yakalarından yakaladı ve sanki Arthur telefon şirketinin muhasebesinde çalışan biriymişçesine, yavaş, tane tane ve sabırla anlattı.

"Kumaşta..." dedi, "birtakım alanlar... oluşmuş gibi... görünüyor..." dedi, "kararsızlık alanları..." dedi..

Ford'un tuttuğu yerdeki kumaşa sersem sersem bakan Arthur, bu sersem bakışı, sersem bir soruya çevirmeyi başaramadan Ford atıldı.

"...uzay-zaman kumaşında," dedi.

"Ah, şu," dedi Arthur.

"Evet. şu," diye onayladı Ford.

Orada, tarih  ncesi Dünya'da öylece durup, inatla birbirlerinin yüzüne bakmaktaydılar.

"Ve bu kumaş ne yapmış?" dedi Arthur.

"Kararsızlık alanları oluşturmuş" dedi Ford.

" yle mi yapmış?" dedi Arthur, bir an bile gözlerin kaçırmadan.

" yle yapmış," dedi Ford benzer bir hareketsizlik içinde.

"Güzel," dedi Arthur.

"Anlıyor musun?" dedi Ford.

"Hayır," dedi Arthur.

Sessiz bir duraklama oldu.

"Bu konuşmanın bana zor gelen tarafı," dedi Arthur yüzünü yavaş yavaş kafasında sarp bir kaya karşısında beklenmedik güçlükleri tartan bir dağcının ifadesi kaplamaktaydı. "Son zamanlarda yaptığım konuşmalardan çok farklı olması. Söylediğim gibi, daha öncekileri çoğunlukla ağaçlarla yapıyordum. Onlar böyle olmuyordu. Yalnızca, karaağa larla yaptığım konuşmalar bunun dışında tutulabilir, çünkü o konuşmalarda bazen batağa saplandığım oluyordu!"

"Arthur," dedi Ford.

"Alo? Efendim?" dedi Arthur.

"Sadece sana söylediğim her şeye inan, çok çok basit olacak göreceksin."

"Ah, buna inanabileceğimden emin değilim."

Oturup düşüncelerini birleştirdiler. Ford Eta'yı çıkardı. Cihazdan birtakım zayıf gürültüler gelmekte ve üzerindeki minik bir ışık belli belirsiz yanıp s nmekteydi.

"Ak s  m  bitmiş?" dedi Arthur.

"Hayır," dedi Ford, "Uzay-zaman kumaşında hareketli bir karışıklık var, bir anafor, bir kararsızlık alanı. Ve bu alan bizim görüş mesafemiz içinde bir yerde."

"Nerede?"

Ford cihazı yavaşça, yukarı doğru hafif bir yarım daire çizerek oynattı. Işık birden parladı.

"Orada!" dedi Ford, kolunu öne doğru uzatarak. "Orada, şu kanepenin arkasında!"

Arthur baktı. Önlerindeki düzlükte üzeri şal deseni kadife kaplı bir Chesterfield kanepesi durmaktaydı. Buna zekasıyla karşı koydu. Aklına bir sürü soru hücum etmişti.

"Niçin," dedi, "bu arazinin ortasında bir kanepesi olsun?"

"Sana söyledim!" diye haykırdı Ford, ayağa fırlayarak. "Uzay- zaman sürekliliği içindeki anaförler!"

"Ve bu da onun kanepesi öyle mi?" diye sordu Arthur, ayağa kalkmaya ve bu konuda pek iyimser olmasa da, aklına tekrar sahip çıkmaya çalıştı.

"Arthur! diye seslendi Ford ona, "bu kanepesi, senin ölümcül şekilde pelteleşen beyninin kavrayabilmesi için çalıştığım uzay- zaman kararsızlığı sonucunda orada bulunuyor. Bütünlükten sıyrılmış bir dalga, bir uzay- zaman atığı, ne olduğu önemli değil, onu yakalamamız gerek, bizim buradan tek çıkış yolumuz o!"

Aceleyle kayalıklardan aşağı indi ve mümkün olduğu kadar çabuk düzliğe ulaştı.

"Yakalamak mı?" diye söylendi Arthur, sonra Chesterfield'in çimenler arasında rüzgarın önüne katılmış gibi bir aşağı bir yukarı dalgalanarak tembel tembel uzaklaştığını görünce şaşkınlık içinde kaşlarını çatı.

Hiç beklenmedik bir neşe çılgılığı atarak kayadan aşağı atladı ve Ford Prefect'i ve münasebetsiz mobilya parçasını yakalamak için dalışa geçti.

Çimenler arasında sıçrayarak, gülüşerek, birbirlerine koltuğun o tarafa yada bu tarafa yöneltilmesi için talimatlar yağdırarak, çılgınca koşuştular. Güneş bir o yana bir bu yana salınan çimenler arasında hülyalı hülyalı parlıyor, geçtikleri yerlerdeki küçük kır hayvancıkları deliler gibi etrafa kaçıyordu.

Arthur kendini mutlu hissediyordu. Bir kerecik olsun günün plana çok uygun şekilde geçiyor olmasından memnundu. Sadece yirmi dakika önce aklını oynatmaya karar vermişti ve şimdiyse burada tarih öncesi Dünya'nın kırlarında bir Chesterfield kanepesini kovalamakla meşguldü.

Bir o yana bir bu yana salınarak ilerleyen kanepesi hem yanından geçip gittiği ağaçlar kadar somut, hem de ağaçlar arasında dolaşan bir hayalet gibi uçucu bir düşü.

Ford ve Arthur bir karmaşa içinde gürültülü adımlarla koşuşarak onun peşinden gidiyorlardı. Ama o, adeta kendine has, karmaşık ve matematiksel bir topografya izleyerek, yeni bir yol buluyor ve kurtuluyordu. Onlar gene de izliyorlar, kanepesi dans ediyor, fırıl fırıl dönüyordu. Birden geri döndü ve bir felaket grafiğinin başlangıcını

atlamak istercesine dalış yaptı. Arthur ve Ford kolayca üstüne çıkı vermişler çığlık çığlığa orada tutunmaya çalışıyorlardı. Güneş bir an için karardı, bir süre mide bulandırıcı bir hiçlik içinde yuvarlandılar ve sonra kendilerini beklenmedik bir şekilde, Londra'da, Lordlar Kriket Sahasında buldular. 198- yılında yapılan Avustralya Serisi Son Deneme Maçının bitimine az bir süre vardı ve İngiltere'nin kazanması için yalnızca Yirmi sekiz tur daha gerekiyordu.

Galaksi tarihiyle ilgili önemli gerçekler, No. 1:

(*Günlük Sider Habercisinin Popüler Galaksi Tarihi* isimli kitaptan alınarak çoğaltılmıştır.)

Krikkit gezegenindeki gökyüzünün gece görüntüsü tüm Evren'de en az ilgi çeken manzaradır.

Ford ve Arthur, bir uzay- zaman anomalisinden gelişigüzel yuvarlanıp, kusursuz çimenler üzerine oldukça sert bir şekilde çarptıklarında, Lordlar Sahasında güzel ve hoş bir gün yaşanmaktaydı.

Kalabalıktan yükselen alkış muhteşemdi. Gerçi alkışlananlar onlar değildi, ama yine de içgüdüsel olarak, eğilip selam verdiler. iyi ki öyle yapmışlardı, çünkü tam o sırada kalabalığın asıl alkışlamakta olduğu küçük, kırmızı, ağır top Arthur'un kafasının sadece birkaç milimetre üstünden ıslık çalarak geçi vermiş, kalabalığın içinde bir adam yere yığılmıştı.

Kendilerini yeniden, iğrenç bir şekilde etraflarında dönüyormuş gibi gelen toprağa attılar.

"Bu da neydi?" diye hiddetle fısıldadı Arthur.

"Kırmızı bir şey," diye Ford da onu aynı hiddetle fısıldayarak cevapladı.

"Neredeyiz?"

"Eee, yeşil bir yerde."

"Şekiller," diye homurdandı Arthur. "Bana şekiller gerek."

Kalabalığın alkışlarını, şaşkınlıkla bırakılan nefesler ve az önce gördüklerine inanıp inanmamaya henüz karar verememiş yüzlerce kişinin münasebetsiz gülüşmeleri izlemişti.

"Bu sizin kanepeniz mi?" dedi bir ses.

"Neydi o?" diye fısıldadı Ford.

Arthur başını kaldırıp baktı.

"Mavi bir şey," dedi.

"Şekli?" dedi Ford.

Arthur tekrar baktı.

"Şekli," diyerek hiddetle Ford'a fısıldarken alnını vahşice kırıştırmıştı, "bir polisi andırıyor."

Orada çatık kaşlarıyla çömelmiş olarak birkaç dakika kaldılar. Polisi andıran mavi şekil, ikisinin de omzuna hafifçe dokundu.

"Hey, siz ikiniz, gelin" dedi şekil, "sizi bir görelim bakalım."

Bu kelimeler Arthur üzerinde bir elektriklenme etkisi yaratmıştı. Telefonunun çaldığını duyan bir yazar gibi havaya zıpladı ve ansızın ürkütücü bir sıradanlıkta karar kılmış olan etrafındaki manzaraya bir dizi şaşkın bakış fırlattı.

"Bunu nereden buldun?" diyerek polisi andıran şekle haykırdı.

"Ne dedin?" dedi irkilen şekil.

"Burası Lordlar Kriket Sahası, öyle değil mi?" diye terslendi Arthur. "Onu nereden buldun, buraya nasıl getirdin?" Sonra, "sanırım," diye elini alnına çarparak ekledi, "biraz sakinleşsem iyi olacak." Aceleyle Ford'un yanına çöktü.

"Bu bir polis," dedi. "Şimdi ne yapacağız?"

Ford omuz silkti.

"Ne yapmak istiyorsun?" dedi.

"Senin bana," dedi Arthur, "son beş senedir rüya görmekte olduğumu söylemeni istiyorum."

Arthur tekrar omuz silkti ve emre uydu..

"Sen son beş senedir rüya görmekteydin," dedi. Arthur ayağa kalktı.

"Tamam, memur bey," dedi " ben son beş senedir rüya görmekteydim. İsterseniz ona sorun," diye ekleyerek Ford'u işaret etti, "o da rüyamın içindeydi."

Bunu söyledikten sonra, üstünü başını silkeleyerek sahanın kenarına doğru uyuşuk uyuşuk yürümeye başladı. Sonra robdöşambrını fark etti ve durdu. Ona uzun uzun baktı. Sonra polisin" üstüne atladı.

"Peki ben bu giysileri nereden buldum?" diye uludu.

Yere yığıldı ve çimenlerin üzerinde her yanı seğirmeye başladı.

Ford başını iki yana salladı.

"Kötü bir iki milyon yıl geçirdi," dedi polise ve ikisi birlikte Arthur'u kanepenin üzerine yatırarak sahanın dışına taşıdılar. Kanepenin yarı yolda ansızın kaybolması onları çok az etkilemişti.

Bütün bu olaylara kalabalıktan gelen reaksiyonlar çok ve çeşitli olmuştu: Çoğu olanları seyretmekle başa çıkamamış ve radyodan dinlemeyi tercih etmişti.

"Bu, ilginç bir olay, Brian," diyordu bir radyo yorumcusu diğerine. "Sanırım, sahada böyle esrarlı bir cisimleşme olayı uzunca bir süreden beri görülmemişti. Oh, yani -daha doğrusu, daha önce böyle bir şey olduğunu hiç sanmıyorum- öyle değil mi -yani hatırladığım kadarıyla?"

"1932 de Edgbaston'dakine ne dersin?"

"Ah, ama o zaman olan..."

"Eee, evet, Peter, sanırım o zaman da Willcox'a karşı Canter kapalı tribünler tarafından atış yapmak üzere ilerliyordu ve tam o sırada izleyicilerden biri ansızın kendisini sahanın ortasına atmıştı."

Birinci yorumcu bunu kafasında tartarken biraz durakladı.

"Ev...e...t" dedi, "evet, ama aslında bunda esrarlı bir taraf yoktu, öyle değil mi? O adam cisimleşmiş falan değildi. O yalnızca ortaya fırlamıştı."

"Evet, bu doğru, ama o adam sahada bir şeyin cisimleştiğini gördüğünü iddia etmişti. "

"Ah, öyle mi?"

"Evet, sanırım bir çeşit timsahtı bu."

"Ah, ve bunu başka fark eden olmuş muydu?"

"Anlaşılan hayır. Ve ondan daha detaylı bir tanım alınamadığı için, baştan savma bir araştırmayla yetinilmişti."

"Ya sonra adam ne oldu?"

"Eee, sanırım birisi onu sahadan çıkarıp kendisine öğle yemeği yedirmeyi teklif etmiş, ama o iyi bir yemekten henüz kalktığını açıklamıştı. Böylece mesele kapatılmış ve Warwickshire üç sayı ile kazanmıştı."

"O halde, bu son olayla aralarında pek de bir benzerlik olmadığı anlaşılıyor. Radyosunu yeni açmış olanların, öğrenmek isteyebileceği gibi,... ee.. iki erkek, sanırım oldukça bakımsız giyimli iki erkek ve hatta bir de kanepesi- sanırım bir Chesterfield, öyle değil mi?"

"Evet, bir Chesterfield."

"Az önce, burada, Lordlar Kriket Sahasının ortasında ansızın cisimleştiler. Bununla birlikte bu kişilerin herhangi bir kötü niyetleri olduğunu sanmıyorum. Son derece yumuşak tavırlar içindeydiler, ve ..."

"Pardon, Peter, sözünü bir saniyeliğine kesip kanepenin az önce yeniden kaybolduğunu bildirebilir miyim."

"Ve evet, kanepeler ortadan kaybolmuş bulunuyor. Güzel, gizemin bir maddesi eksildi demektir. Yine de, sanırım bu olay tam rekorlar kitabına geçecek cinsten bir olay. Özellikle de oyunun bu heyecanlı anında ortaya çıkmış olması açısından. Turnuvayı kazanmak için İngiltere'nin şimdi, yalnızca yirmi dört tura ihtiyacı var. şüpheli adamlar sahayı bir polis memuru eşliğinde terk ediyorlar. Ve sanırım, artık herkes tekrar yerlerine oturuyor ve oyun yeniden başlamak üzere."

"Evet, bayım," dedi polis meraklı kalabalığın arasından geçip Arthur'un huzurlu bir hareketsizlik içindeki vücudunu bir battaniyenin üzerine yatırdıktan sonra, "belki bana artık kim olduğunuzu, nereden geldiğinizi ve bu küçük numaranızın ne anlama geldiğini anlatmak istersiniz?"

Ford dengesini bulmaya çalışır gibi bir an için gözlerini yere dikti ve sonra başını doğrultup polise bir bakış fırlattı. Bu bakış, Yerküre ile Ford'un Betelgeuse yakınlarındaki evi arasında bulunan altı ışık yılı mesafenin her bir santimetresinin tüm gücü ile polise çarptı.

"Pekala," dedi Ford, gayet sakin bir şekilde, "anlatacağım."

"Evet, tamam, ama gerek olmayacak," dedi polis aceleyle, "bunun bir daha olmasına izin vermeyin yeter." Polis arkasına döndü ve Betelgeuse'dan olmayan birini bulabilmek ümidiyle ortalıkta dolaşmaya başladı. Bereket versin, saha böyleleriyle doluydu.

Arthur'un bilinci yavaşça, isteksizce ve çok uzaktan geliyormuş gibi gövdesine yanaştı. O gövdede bazı kötü anıları vardı. Yavaşça ve huzursuzca içeri girdi ve alışılmış yerini aldı.

Arthur doğruldu.

"Neredeyim?"

"Lordlar Kriket Sahasında," dedi Ford.

"Güzel," dedi Arthur ve bilinci tekrar kısa bir teneffüs yapmak üzere vücudunu terk etti. Arthur yeniden çimenlerin üzerine yığıldı.

On dakika sonra, büfelerin bulunduğu çadırda, elinde bir fincan çayla otururken, yüzüne yeniden renk gelmeye başlamıştı.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" dedi Ford.

"Evime dönmüş gibi," dedi Arthur boğuk bir sesle. Gözlerin yumdu ve çayından tüten dumanı - Arthur'a göre çayın sanki kendisi imiş gibi, ki öyleydi, doyumsuzca içine doldurdu.

"Evime döndüm," diye tekrarladı. Burası İngiltere. Gün bugün. Kabus sona erdi." Tekrar gözlerini açtı ve sakın sakın gülümsedi. "Ait olduğum yerdeyim," dedi duygulu bir fısıltıyla.

"Sana söylemem gerektiğine inandığım iki şey var" dedi Ford, Guardian'ın bir nüshasını masanın üzerinden Arthur'a doğru uzatırken.

"Evime döndüm," dedi Arthur.

"Evet," dedi Ford. "Birincisi," dedi, gazetenin üzerindeki tarihi işaret ederek, "iki gün içinde dünya yıkılmış olacak."

"Evime döndüm," dedi Arthur. "Çay," dedi, "kriket," diye ekledi mutluluk içinde, "biçilmiş çimen, tahta sıralar, beyaz keten ceketler, bira kutuları..."

Gözleri yavaş yavaş gazeteye uyum sağlamaya başlıyordu. Hafifçe kaşlarını çatarak başını bir tarafa doğru eğdi.

"Bu nüshayı daha önce görmüştüm," dedi. Gözleri yavaş yavaş, Ford'un tembelce işaret etmekte olduğu tarihe doğru yükseldi. Yüzü bir iki saniye için dondu, sonra kutup buzullarının baharda muhteşem bir gösteriyle sergilediği kırılma sahnesi orada oynanmaya başladı.

"Ve diğer söylemem gereken şey de," dedi Ford, "sakalina bir kemik takılıymış gibi görüldüğün." Ona çayını geri verdi.

Çadırın dışında, güneş, mutlu bir kalabalığın üzerinde parıldamaktaydı. Beyaz şapkalar ve kızarmış yüzlerde parlıyordu. Buzlu şekerlemeler üzerinde parlıyor ve onları eritiyordu. Az önce buzlu şekerlemeleri eriyip, sopalarından kayarak yere düştüğü için ağlayan çocukların gözyaşları üzerinde parlıyordu. Ağaçlar üzerinde parlıyor, havada dönen kriket topları üzerinde yanıp sönüyor, görüntü ekranlarının arkasına park edilmiş bulunan ve kimsenin dikkatini çekmemiş olan son derece olağandışı bir nesnenin üzerine ışıklarını saçıyordu.

Arthur tir tir titriyordu.

"Belki de," dedi, "ben.."

"Hayır," dedi Ford sertçe.

"Ne?" dedi Arthur.

"Eve telefon edip, kendini aramaya kalkışma."

"Nasıl anladın..."

Ford omuz silkti .

"Ama neden yapmayayım?" de Arthur.

"Kendileriyle telefonda konuşanlar," dedi Ford, "hiç bir zaman kendileri için yararlı olabilecek şeyler öğrenmemişlerdir."

"Ama..."

"Bak," dedi Ford. Eline hayali bir telefon aldı ve hayali bir numara çevirdi.

"Alo?" dedi hayali ahizeye. "Arthur Dent'le mi görüşüyorum? Ah, evet. Ben Arthur Dent. Dur, kapatma."

Hayali telefona düş kırıklığı içinde baktı.

"Kapattı," dedi, omuz silkti ve hayali telefonu düzgün bir şekilde hayali cihazının üzerine yerleştirdi.

'Benim tecrübem var,' dedi "bu benim ilk geçici anomalim değil," diye ekledi.

Arthur'un yüzündeki zaten kederli olan ifadenin yerini daha da kederlisi aldı.

"Yani başardığımız hiç bir şey yok," dedi, "bir başka deyişle, eve varıp kuruyabilmiş değiliz."

"Yok canım,' diye cevapladı Ford, "evde olup, havluya sarınıp, kurulanmaya başlamaktan bile bahsedemeyiz."

Oyun devam etti. Topu atacak oyuncu uzun bir adımla kaleye yaklaştı, hızlandı ve koştu. Birden bir kol ve bacak fırtınası halinde patladı ve bu karmaşa içinden bir top fırladı. Vurucu, olduğu yerde döndü ve güçlü bir vuruşla topu arkasından, görüntü ekranlarının üzerinden aşırıldı. Ford'un gözleri topun yolunu izledi ve bir an için onunla birlikte koştu. Her tarafı gerilmişti. Topun uçuş rotasını tekrar izledi ve gözleri tekrar seçirmeye başladı.

"Bu benim havlum değil," diyordu Arthur, bir yandan tavşan derisi çantasını karıştırırken.

"Şiş," dedi Ford. Konsantre olmaya çalışarak gözlerini iyice kısmıştı.

"Benimki Golgafrincham koşu havlusuydu," diye devam etti Arthur, "O mavi üzerine sarı yıldızlı bir havlu idi. Bu o değil."

"Şiş," dedi Ford yine. Bir gözünü eliyle kapatmış, diğeriyle bakıyordu.

"Buradaki pembe," dedi Arthur, "bu senin değil, değil mi?"

"Artık senin havlundan bahsetmemeni istiyorum," dedi Ford.

"Bu benim havlum değil ki," diye ısrar etti Arthur, "benim vurgulamaya çalıştığım nokta da bu..."

"Ve artık havlundan bahsetmemeni istediğim zaman da," diye devam etti kısık bir homurtuyla Ford, "şimdi."

"Pekala," dedi Arthur, havlusunu ilkel şekilde dikilmiş tavşan derisi çantasına tikiştirmeye çalışırken. "Bu konunun kozmik ölüler içinde pek de önemli olmadığının farkındayım, sadece epeyce garip. Hepsi bu. Mavi zerine sarı yıldızlı bir havlu yerine, birdenbire pembe bir havlu."

Ford oldukça tuhaf davranmaya başlamıştı yada tuhaf davranmaya başlamamıştı da, zaten tuhaf olan her zamanki davranışlarından tuhaf şekilde farklı bir biçimde davranmaya başlamıştı. Yaptığı şey şuydu. Sahanın etrafında birikmiş olan kalabalığın diğer üyelerinde uyandırdığı şaşkın bakışlara aldırmaksınız, ellerini sertçe yüzünün önünde sallıyor, bazı kişilerin arkasında başını eğiyor, bazılarının arkasında sıçrıyor, sonra hareketsiz durarak gözlerini kırpiştirmeye başlıyordu. Bundan on iki dakika sonra, yavaşça ve sezdirmeden öne doğru eğiliyor, konsantre olmaya çalışan yüzüne, 500 metre ötedeki kızgın ve tozlu bir düzlükte, gördüğü şeyin boş bir kedi maması konservesi olup olmadığından emin olamayan bir leoparın yüzündeki gizli ve şaşkın kaş atış yerleşiyordu.

"Bu anta da benim antam değil," dedi Arthur ansızın.

Ford'un konsantrasyon büyüsü bozulmuştu. Kızgınlık içinde Arthur'a döndü.

"Havludan bahsetmiyorum ki, "dedi Arthur. "Onun benim olmadığını saptadık. Yalnızca, benim olmayan havlumu koymakta olduğum çantanın, benimkine olağanüstü benzemekle birlikte, benimki olmadığını söylüyordum. şimdi, ben şahsen, bunun son derece tuhaf olduğunu düşünüyorum, özellikle de tarih ncesi Dnyadayken kendi yaptığım bir çanta olduğu için. Bunlar da benim taşlarım değil," diye ekledi, çantadan bir kaş düz ve gri taş çıkarak. "İlginç taşlardan bir koleksiyon yapıyordum. Açıkça görüldüğü gibi bunlar son derece sıkıcı taşlar."

Kalabalığın içinden bir heyecan dalgası geçti ve Ford'un bu bilgi parçası karşılığında verdiği cevap her ne ise onu bastırdı. Bu heyecanı uyandıran kriket topu göklerden yuvarlanarak dosdoğru Arthur'un esrarlı tavşan derisi çantasının içine girdi.

"Ben şimdi, bunun da çok ilgi çekici bir olay olduğunu söyleyeceğim," dedi Arthur, çabucak çantasını kapatıp, topu yerde arar gibi yaparken.

"Burada olduğunu sanmıyorum," dedi, topu aramak için bir anda etrafını sarıveren küçük çocuklara, "herhalde bir yerlere yuvarlandı. Sanırım şu tarafta." ocukların

uzaklaşmasını istediği, belirsiz bir yönü işaret ediyordu. Oğlanlardan biri ona araştıran gözlerle baktı.

"Siz iyi misiniz?" dedi çocuk.

"Hayır," dedi Arthur.

"Öyleyse niye sakalınızda bir kemik var?" diye sordu çocuk.

"Onu, koyduğum yeri sevmesi için eğitiyorum." Arthur böyle bir cevap vermiş olmaktan dolayı kendisi ile gurur duyuyordu. Bu, diye düşünüyordu, tam olarak genç beyinleri eğlendirecek ve canlandıracak cinsten bir cevap.

"Oh," dedi küçük çocuk, başını bir tarafa yatırıp düşünerek. "İsminiz ne sizin?"

"Dent," dedi Arthur, "Arthur Dent."

"Siz sersemin birisiniz, Dent," dedi çocuk, "tam bir baş belası." Gözlerini Arthur'un üzerinden aşırıp ötelere baktı, oradan kaçmak için acele etmesini gerektirecek bir neden olmadığını göstermek istiyordu. Sonra burnunu kaşıyarak oradan uzaklaştı. Arthur birden iki gün içinde yerkürenin yeniden yerle bir olacağını hatırladıysa da bu sefer buna o kadar üzülmeydi.

Oyun yeni bir topla tekrar başlamıştı. Güneş parlamaya, Ford bir aşağı, bir yukarı zıplamaya ve kafasını sallayıp, gözlerini kırıştırmaya devam ediyordu.

"Kafanda bir şey var değil mi?" dedi Arthur.

"Sanırım," dedi Ford. Kullandığı ses tonunun son derece mantık dışı bir kehanette bulunacağı zamanlar kullandığı o ses tonu olduğunu fark etmişti Arthur, "orada bir BBS var"

Eliyle işaret ediyordu. Yeterince ilginç olacak şekilde, işaret ettiği yön ile bakmakta olduğu yön aynı değildi. Arthur görüntü ekranlarının olduğu yöne de, oyun sahasının bulunduğu yöne de baktı. Başını salladı, omuzlarını silktiler. Tekrar omuzlarını silktiler.

"Bir ne var?" dedi.

"Bir BBS"

"BirB...?"

"..BS?"

"Nedir bu?"

"Başka Birinin Sorunu," dedi Ford.

"Ah, iyi," dedi Arthur ve rahatladı. Bunun ne olduğu hakkında hiç fikri yoktu ama hiç olmazsa konu kapandı diye düşünüyordu. Ama kapanmamıştı.

"Orada," dedi Ford, yine görüntü ekranlarını işaret edip, sahaya bakarak.

"Nerede?" dedi Arthur.

"Orada!" dedi Ford.

"Görüyorum," dedi Arthur, görmeden.

"Görüyor musun?" dedi Ford.

"Neyi?" dedi Arthur.

"BBS'yi," dedi Ford sabırla, "görebiliyor musun?"

"Onun başka birinin sorunu olduğunu söylediğini sanmıştım."

"Bu doğru."

Arthur dikkatle ve yüzünde son derece aptal bir ifadeyle başını salladı..

"Ve öğrenmek istediğim," dedi Ford, "onu görüp göremediğin."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Neye benziyor?" dedi Arthur.

"Ben nereden bileyim, budala şey?" diye bağırdı Ford. "Eğer görebiliyorsan, sen bana anlat."

Arthur, Ford'la pek çok konuşmasının özel işareti sayılabilecek olan şakaklarının arkasındaki o sıkıcı zonklama hissini duymaya başlamıştı yeniden. Beyni kulübesinde korkutulmuş bir köpek yavrusu gibi yerinden sıçradı. Ford onu kolundan yakalamıştı.

"Bir BBS," dedi, "bizim göremediğimiz ya da görmediğimiz veya beynimizin görmemize izin vermediği bir şeydir. Çünkü biz bunun başka birinin sorunu olduğunu düşünüyoruz. İşte BBS budur. Başka Birinin Sorunu. Beyin onu hemen değiştirir. O adeta kör bir noktadır. Eğer ona dikkatli olarak bakarsanız, tam olarak ne olduğunu bilmediğiniz sürece hiçbir şey göremezsiniz. Tek şansınız gözünüzün bir ucuyla onu şans eseri yakalayabilmenizdedir."

"Ah," dedi Arthur, "sen onun için..."

"evet," dedi Ford, Arthur'un ne diyeceğini bildiği için.

".. hoplayıp, zıplıyor..."

"Evet."

"...ve gözlerini kırpıştırıp duruyor..."

"Evet."

".. ve..."

"Sanırım mesajı almışsın."

"Ben onu görebiliyorum," dedi Arthur, "o bir uzay gemisi."

Arthur bir an için, yaptığı bu açıklamanın uyandırdığı tepkiden ürktü. Kalabalıktan bir kükreme yükselmiş ve her yönden insanlar koşmaya, bağırma, haykırmaya, bir

karmaşa tufanı içinde birbirinin üzerine yuvarlanmaya başlamıştı. Şaşkınlık içinde gerilerken, tökezledi ve korkuyla çevresine bakındı. Sonra daha da büyük bir şaşkınlık içinde etrafına bakınmaya devam etti.

"Ne kadar heyecan verici, değil mi?" diye konuştu bir hayalet. Görünüşe bakılırsa Arthur'un gözleri önünde bir o yana bir bu yana sallanmaktaydı, ama işin aslı herhalde Arthur'un gözlerinin hayaletin önünde sallandığı şekildeydi. Arthur'un ağzı da bir yandan bir yana gidip geliyordu.

"Uu...u...u...u...u" diyordu ağzı.

"Sanırım takımınız kazandı," dedi hayalet.

"U...u...u...u..." diye tekrarladı Arthur, her söylediği harfi Ford Prefect'in sırtını dürtükleyerek vurgulamaktaydı. Ford ise dehşet içinde karmaşayı izliyordu.

"Siz İngiliz'siniz, öyle değil mi?" dedi hayalet.

"E...e...e...e... evet, " dedi Arthur.

"İyi ya işte, söylediğim gibi, sizin takım az önce kazandı. Maçı yani. Bunun anlamı Küllerin onlarda kalacağı. Buna çok mutlu olmalısınız. Kriketten oldukça hoşlandığımı itiraf etmeliyim, ama bu gezegenin dışında kimse bunu söylediğimi duymamalı. Aman tanrım, hayır."

Hayalet hınzırca olduğu söylenebilecek bir şekilde güldü, ama buna karar vermek oldukça zordu. Çünkü güneş tam arkasından geliyor, başının etrafında göz ka-maştırıcı bir hale oluşturarak gümüş renkli saçlarıyla sakallarını ürkütücü bir şekilde aydınlatıyor ve hınzır gülücüklerle bağdaşması zor bir görünüm sergiliyordu.

"yine de," dedi, "bir kaç gün içinde her şey bitecek, değil mi? Ama son karşılaştığımızda da belirttiğim gibi ben buna son derece üzülüyorum Yine de ne olmuş olaksa, olmuş olacak."

Arthur konuşmaya çalıştı ama sonunda bu eşit olmayan mücadeleden vazgeçti. Yine Ford'u dürttü.

"Korkunç bir şey oldu zannettim," dedi Ford, "oysa yalnızca oyunun sonuymuş. Buradan çıkmamız gerek. Oh, selam Slartibarfast, sen ne arıyorsun burada?"

"Oh, öylesine oyalanıyorum," dedi yaşlı adam ciddiyetle.

"Şuradaki senin gemin mi? Bizi bir yerlere bırakabilir misin?"

"Sabırlı olun, sabırlı olun, "diye öğütledi yaşlı adam.

"Pekala," dedi Ford. "Sadece bu gezegen çok yakında yıkıma uğrayacak da."

"Bunu biliyorum, dedi Slartibarfast.

"İyi o halde, ben de bu noktaya dikkat çekmek istemiştim," dedi Ford

"Dikkat çekilmiştir."

"Ve bu noktada bir kriket sahasının çevresinde dolanmanın gerçekten istediğin şey olduğunu düşünüyorsan..."

"Öyle yapıyorum."

"O zaman gemin senin olsun."

"Benim zaten."

"Sanırım haklısın." Ford böyle diyerek sert bir hareketle arkasını döndü.

"Selam, Slartibarfast," diyebildi Arthur en sonunda.

"Selam, Dünyalı," dedi Slartibarfast.

"Eninde sonunda," dedi Ford, "yalnızca bir kez ölebiliriz."

Yaşlı adam bunu duymamazlıktan geldi ve merakla sahayı izlemeye başladı. Gözleri görünürde dışarıda olanlarla hiçbir ilişkisi olmayan ifadelerle doluymuş gibi görünüyordu. Olan şey kalabalığın büyük bir halka halinde sahanın ortasında toplanmasaydı. Slartibarfast'ın bu olanlarda ne gördüğünü ise yalnızca kendisi biliyordu.

Ford bir şeyler mırıldanmaktaydı. Bu aynı notanın belli aralıklarla birbiri ardından tekrarlanmasıydı. Birinin kendisine ne mırıldandığını sormasını bekliyordu, ama kimse bunu yapmadı. Eğer biri sormuş olsaydı bunun Noel Coward'ın bir şarkısı olan "O Genç Çocuk İçin Çıldıırıyorum" isimli parçanın ilk satırı olduğunu ve tekrar tekrar o satırı söylediğini anlatacaktı. Sonra ona yalnızca tek notayı tekrarlayıp durduğu hatırlatılacak, o zaman o da, açıkça anlaşılıyor olmasını umduğu sebeplerle, ilk satırı okurken 'O genç çocuk için' bölümünü attığını söyleyerek cevaplayacaktı. Kimsenin bir şey sormamasına içerliyordu.

"Yalnızca," diyerek patladı sonunda?' hemen buradan ayrılmazsak, yine her şeyin ortasında kalmamız çok mümkün. Ve beni bir gezegenin harap edildiğini görmekten daha çok üzen hiçbir şey yok. Bir de," diyerek ekledi alçak sesle, "kriket maçlarına takılmaktan başka."

"Sabırlı olun" dedi Slartibarfast yeniden, "büyük olaylar yaklaşıyor."

"Son kez karşılaştığımızda da böyle demiştin."

"Öyleydi de ondan," dedi Slartibarfast.

"Evet, bu doğru," diye itiraf etti Arthur.

Buna rağmen, bütün yaklaşan, bir çeşit törenmiş gibi gözüküyordu. Seyircilerden çok -özellikle- TV kanallarının faydalanması için sahnelenmekteydi. Durdukları yerden

olup bitenlere ilişkin tüm bilgiyi yakınlarındaki bir radyodan sağlamaktaydılar. Ford saldırgan bir ilgisizlik içindeydi.

Küllerin, İngiliz takımının kaptanına sahada takdim edileceğinin açıklanmasını duyduğunda endişeli idi. İngiliz takımının bu külleri bilmem *kaçıncı* kez aldığını duyunca öfkeleni. Küllerin bir kriket sopasının kalıntıları olduğunu anladığında ise açıktan açığa hırlamaya başlamıştı. Bunlara ek olarak bir de bahsi geçen kriket sopasının 1882'de Melbourne, Avustralya'da, 'İngiliz Kriketinin ölümünü' sembolize etmek amacı ile yakılmış olduğunu öğrenince kendin, zapt edebilmek için derin bir nefes aldı, Slartibarfast'a döndü, ama bir şey söyleme fırsatını bulamadı, çünkü yaşlı adam orada değildi. İhtiyar adam tam o anda kararlı adımlarla sahanın ortasında yürümekte saçları, sakalları ve giysileri peşi sıra sürüklenmekteydi. Sina, yaygın olarak temsil edildiği gibi dumanları tüten bir dağ değil de iyi Biçilmiş bir çim saha olsaydı, aynı Musa Peygamber de ancak böyle görünebilirdi. Görüneceği gibi görünüyordu.

"Kendisiyle gemide buluşmamızı söyledi," dedi Arthur.

"Lanet olsun, yaşlı bunak ne yaptığını sanıyor?" diye patladı Ford.

"İki dakika içinde bizimle gemisinde buluşacak," dedi Arthur, düşünmekten tamamen vazgeçtiğini anlatan bir omuz silkişle. Gemiye doğru yürümeye başladılar. Kulaklarına garip sesler geliyordu. Dinlememeye çalıştılar. Ama Slartibarfast'ın kavgacı bir tonla Küllerin içinde bulunduğu gümüş kupanın kendisine verilmesini istediğini fark etmeden edemiyorlardı. Küller, onun söylediği kadarıyla, "Galaksinin geçmişi, şu anı ve geleceği için yaşamsal öneme sahipti" ve bu söyledikleri; çılgın Kahkahalara sebep oluyordu. Görmemezlikten gelmeye karar verdiler.

Ama bundan sonra olanı görmemezlik edemezlerdi. Yüz binlerce kişinin bir ağızdan 'hop' demesi gibi bir gürültü ile, çelik görünümlü beyaz bir uzay gemisi ansızın kriket sahasının tam üzerindeki havada adeta yoktan var olmuş ve hafif bir mırıltı ve sonsuz bir tehdit ifadesi ile orada asılı kalmıştı.

Bir süre, sanki herkesin normal işiyle ilgilenmesini ve geminin orada asılı kalmasına aldırmamasını beklercesine, hiçbir şey yapmadan orada öylece durdu.

Daha sonra oldukça olağandışı bir şey yaptı. Ya da daha doğrusu, kapılarını açtı ve içinden oldukça olağandışı bir şey, hatta oldukça olağandışı on bir şey çıkardı.

Bu şeyler birer robottu, beyaz birer robot.

Onlarla ilgili en olağandışı şey ortama uygun biçimde özel giyimli olarak gelmiş olmalarıydı. Bunlar yalnızca beyaz robotlar olmakla kalmayıp, aynı zamanda kriket

sopalarına benzer bir şevler de tutuyorlardı, sadece bununla da yetinmeyip, ellerinde kriket toplarına benzer şeyler de taşıyorlar, bu da yetmezmiş gibi ayaklarının alt kısımlarına da beyaz lastik örgüden yapılmış tozluklar takıyorlardı. Bu son özellikleri de olağan dışıydı, çünkü bu tozluklar, bu ilgi çekici medeni görünüşteki robotların, havada asılı duran uzay gemilerinden aşağı doğru uçarak inmelerini ve aşağıdaki kişileri öldürmeye başlamalarını sağlayacak jet motorlarına sahiptiler. Ve robotların yaptığı da buydu, yani sahadakileri öldürmek.

"Hey," dedi Arthur, "bir şeyler oluyor gibi gözüküyor."

"Gemiye bin," diye bağırdı Ford. "Bilmek istemiyorum, sen gemiye bin yeter." Koşmaya başlamıştı, "Burası benim gezegenim değil, burada olmayı ben istemedim, bir şeye karışmak istemiyorum, beni buradan uzaklaştırın yeter, beni bir partiye, ilişki kurabileceğim kişilerin arasına götürün!"

Sahadan dumanlar ve alevler yükselmekteydi.

"Evet, doğaüstü güçlerin, bugün burada, gerçekten de güçlerini kanıtladığı görülmekte...." diyen bir radyo sunucusu neşeyle kendi kendine şakalaşmaktaydı.

"Benim ihtiyacım olan şey," diye bağırdı Ford, daha önceki sözlerine açıklık getirmek üzere, "kuvvetli bir içki ve bir arkadaş grubu." Koşmaya devam etti, yalnız bir an, o da Arthur'u kolundan çekip kendisiyle birlikte sürüklemek için durakladı. Arthur, kriz durumlarındaki olağan tavrını takınmış ağzı bir karış açık kendini olayların akışına bırakmıştı,

"Kriket oynuyorlar," diye mırıldandı Arthur, Ford'un arkasından tökezleyerek yürürken. "Yemin ederim, kriket oynuyorlar. Bunu neden yaptıklarını bilmiyorum, ama yapıyorlar. Yalnızca insanları öldürmüyorlar, onları aptal yerine de koyuyorlar," diye bağıırıyordu, "Ford, bunlar bizi aptal yerine koyuyorlar!"

Arthur'un yolculukları sırasında öğrendiği tarih bilgisinden daha fazla Galaktik tarih bilgisine sahip olmadan buna inanmamak çok güçtü. Kalın duman tabakası içinde hareket ettiği görülebilen, hayalet görünümlü dehşet saçan figürler, sopaları ile bir dizi tuhaf kriket parodisi gerçekleştiriyormuş izlenimi veriyorlardı. Tek fark sopalarıyla vurdukları her topun düştüğü yerde patlamasıydı. Başta Arthur'un tepkisi bütün bunların Avustralyalı bir margarin yapımcısının reklam gösterisinden başka bir şey olmadığını düşünmek olmuştu.

Sonra birden, başladığı gibi ansızın, her şey sona eri- verdi. On bir beyaz robot kaynaşan yoğun bulutların arasından yükselip tören düzeni içinde, son bir kaç kez daha alev fışkırttıktan sonra havada asılı bekleyen gemilerinin içine girdiler. Gemi yüz

binlerce kişinin "vuup" derken çıkardığı sese benzer bir gürültü ile içinden hopladığı havada kaybolup gitti.

Bir an, korkunç bir sessizlik ortalığa hakim oldu. Sonra, Slartibarfast soluk silueti ile savrulan dumanlar arasından çıkıverdi. Her ne kadar dağ hala ortalarda olmasa da, en azından şimdi yürüdüğü yer ateşler içinde ve dumanlar tüten, bakımlı bir çim sahaydı ve bu yüzden eskimden de çok Musa peygamberi andırmaktaydı.

O anda aksi yöne doğru kaçışmakta olan ürkmüş kalabalık arasından telaşla kendilerine yol açmaya çalışan Arthur Dent ve Ford Prefect'i görünceye kadar hiddetle etrafına bakındı. Kalabalığın, bu günün ne kadar olağanüstü bir güne dönüştüğünü düşünmekte olduğu ve bu kaçışma içinde ne yana dönmeleri gerektiğini bilmedikleri açıkça görülüyordu.

Üçü birlikte gemide birleşmek üzere birbirlerine yaklaşırlarken, Slartibarfast, Ford ve Arthur'a acele acele bir şeyler işaret ediyor ve onlara sesleniyordu. Gemi hala görüntü ekranlarının arkasında park edilmiş durumdaydı ve panik içinde kaçışmakta olan, muhtemelen o sırada uğraşacak yeterince kendi sorunları bulunan kalabalık tarafından hala fark edilmediği anlaşılıyordu.

"Onlar dağıttılar, şakıdılar, gittiler!" diye bağıırıyordu titrek ince sesiyle Slartibarfast.

"Ne diyor?" diye soludu Ford, bir yandan dirseğiyle yolunu açarak ilerlerken.

Arthur başını salladı.

"Onlar... bir şeyler yapmışlar," dedi

"Onlar geldiler, aldılar, gittiler!" diye bağırdı yine Slartibarfast.

Ford ve Arthur birbirlerine bakıp başlarını iki yana sallayarak anlamadıklarını belirtir.

"Kulağa acele bir şey varmış gibi geliyor," dedi Arthur. Durdu ve seslendi.

"Ne diyorsun?"

"Onlar, aldılar, gittiler küller!" diye haykırdı Slartibarfast, hala onlara elini kolunu sallayarak.

"Diyor ki," dedi Arthur, "onlar Külleri almışlar. Yani sanırım demek istediği bu." Bir yandan koşmaya devam ediyorlardı.

"Neleri...?" dedi Ford.

"Külleri," dedi Arthur kısaca. "Bir kriket sopasının yanmış kalıntıları. Bu bir ödül. Gelip..." nefes nefese kalmıştı, "aldıkları... şey... bu... olmalı." Sanki kafatası içimde Beynini biraz daha aşağı yerleştirmeye çalışmış gibi hafifçe başını salladı.

"Bize anlatmak istemesi tuhaf bir şey ," diye terslendi Ford.

"Böyle bir şeye el koyulması tuhaf bir şey."

"Tuhaf bir gemi."

Ona ulaşmışlardı. Gemiyle ilgili bir başka tuhafılık da Başka Birinin Sorunu alanını çalışma sırasında izlemektir. Artık gemiyi olduğu gibi görebiliyorlardı, çünkü orda olduğunu biliyorlardı. Buna karşılık başka kimsenin onu görmediği çok açıktı. Bu aslında onun görünmez olduğundan yada başka bir hiper imkansız sebepten ötürü değildi. Herhangi bir şeyi görünmez yapmak için gerekli olan teknoloji öyle sonsuz bir karmaşaydı ki bir şeyi görünmez yapmaktansa, o şeyi ortadan kaldırıp onsuz yaşamak bir trilyonun, dokuz yüz doksan dokuz milyar, dokuz yüz doksan dokuz milyon, dokuz yüz doksan dokuz bin dokuz yüz doksan dokuzu kadar daha kolay ve daha etkili bir yöntemdi. Bilimsel büyücü ultra - meşhur Wug'lı Effrafax, bir zamanlar kendisine bir yıl verilirse, büyük mega dağ Magramal'ı tamamen görünmez hale sokabileceğini iddia ederek, hayatı üzerine bahse girmişti.

Yılın büyük bir kısmını muazzam Lüks- O- Boruları ve Yansıtıcı- Sıfırlayıcılar ve Spektrum -Baypas- Matikler arasında salınıp dans ederek geçirip de yalnızca dokuz saati kaldığında bunu başaramayacağını anlamıştı.

Bunun üzerine, o ve büyük bir yıldızlar arası taşıma şirketine sahip olan arkadaşları ve arkadaşlarının arkadaşları, arkadaşlarının arkadaşlarının arkadaşları ve onların bazı daha az yakın arkadaşları hep birlikte, bugün tarihte yaygın olarak en zor gecenin çalışmaları olarak bilinen çabaları ortaya koydular. Ertesi gün Magramal, pek tabii ki artık görünmez durumdaydı. Bununla birlikte, Effrafax iddiayı- ve dolayısı ile hayatını- kaybetti. Çünkü işgüzar bir kontrol memuru (a) Magramal'ın olması gereken bölgede dolaşırken herhangi bir şeye çarpıp tökezlenmemiş veya burnunu kırmamıştı ve (b) ortalıkta şüpheli görüntüye sahip bir ekstra ay belirmişti.

Başkasının Sorunu Alanı ise bundan çok daha basit ve çok daha etkilidir üstelik bir yüzyıldan fazla bir zaman süresince tek bir fener pili ile işletilebilir. Bunun sebebi alanın işleyiş ilkesinin, kişilerin istemedikleri, beklemedikleri veya açıklayamadıkları

bir şeyi görmemek konusundaki doğal eğilimleri üzerine dayalı olmasıdır. Eğer Effrafax, dağı pembeye boyayıp üzerine de basit ve ucuz bir Başka Birinin Sorunu alanı dikmiş olsaydı, herkes dağın yanından geçip gidecek, etrafından dolaşacak, hatta üzerine tırmanacak ama hiç kimse onun orada olduğunu, fark edemeyecekti.

Slartibartfast'ın gemisiyle ilgili olup bitenler de tam olarak böyleydi. Pembe bir gemi değildi ama, olsaydı bile, bu görüntüye dönük sorunlarının en önemsizi olacak, insanlar onu yine de herhangi bir şey gibi görmezlikten geleceklerdi.

Geminin en olağanüstü yanı kılavuz kanatçıklar, roket motorları ve acil tehlike kapıları ile bir parça uzay gemisine benzese de, daha çok ters çevrilmiş küçük bir İtalyan barını andırmasıydı.

Ford ve Arthur ona hayretler içinde ve derinden incinmiş duygularla bakmaktaydılar.

"Evet, biliyorum," dedi Slartibartfast, onlara doğru aceleyle yürürken, nefessiz kalmış ve son derece endişeli bir şekilde," ama bir sebebi var. Gelin, hemen gitmemiz gerek. Eski kabus geri döndü. Kader hepimizle yüzleşiyor. bir an önce buradan ayrılmalıyız."

"Umarım güneşli bir yere gideriz," dedi Ford.

Ford ve Arthur Slartibartfast'ın arkasından gemiye girdiler ve içerisi onları öylesine afallattı ki dışarıda daha sonra olup bitenlerden bütünüyle koptular

Gümüş rengine pırıl pırıl bir başka uzay gemisi gökten sahaya süzüldü, ve bir teknolojik bale gösterisindeymişçesine telaş etmeden yavaşça uzun bacakları uzattı.

Yavaşça toprağa kondu. Kısa bir rampa uzattı. Uzun boylu gri yeşil bir şey hızla dışarı çıkarak az önceki katliamda yaralananlara yardım etmeye çabalayan sahanın ortasındaki küçük topluluğa sokuldu. Kendinden emin ama, sakın ve gösterişsiz bir edayla önündeki topluluğu elleriyle aralayarak ümitsiz bir kan gölünün ortasında yatmakta olan ve artık bu dünyaya ait herhangi bir ilacın şifa verebileceği noktanın ötesine geçmiş olduğu açıkça görülebilen, son öksürüğünü öksürüp, son nefesini alan bir adamın yanında durdu. Yavaşça yanına çömeldi.

"Arthur Philip Deodat?" diye sordu.

Adam, gözle inde ürkmüş bir şaşkınlık ifadesiyle ve halsiz bir şekilde başını eğerek onayladı.

"Sen hiçbir işe yaramayan sersemin biri, bir hiçsin." diye fısıldadı yaratık. "Gitmeden önce bunu bilmen gerektiğini düşündüm."

Galaksi tarihiyle ilgili önemli gerçekler, No. 2:

(*Günlük Sider Habercisi* isimli gazetenin çıkardığı *Popüler Galaksi Tarihi* isimli kitaptan alınarak çoğaltılmıştır.)

Bu Galaksinin başlangıcından beri, öyle sık aralıklarla büyük medeniyetler yükselmiş ve çökmüş, yükselmiş ve çökmüş, yükselmiş ve çökmüştür ki Galaksideki yaşamın

(a) Deniz tutması- uzay tutması, zaman tutması, tarih tutması ve buna benzer bir şeyle yakın ilişkisi olduğunu,

ve

(b) Aptalca olduğunu, düşünmek oldukça akıl elici bir yaklaşım haline gelmiştir.

Arthur'a sanki tüm gökyüzü ansızın bir kenara çekilip onların geçmesine izin vermiş gibi gelmişti.

Kendi beyninin atomları ile kozmosun atomları birbirleri arasından akıyormuş gibi gelmişti.

Evren'in rüzgarıyla savruluyormuş ve o rüzgar kendisiymiş gibi gelmişti.

Kendisi Evrendeki düşüncelerden biri, Evren ise kendisinin bir düşüncesiymiş gibi gelmişti.

Lordlar Kriket Sahasındaki insanlara, sık sık olduğu gibi, bir başka Kuzey Londra restoranı gelip geçmiş ve bu da Başka Birinin Sorunuymuş gibi gelmişti.

"Ne oldu?" diye fısıldadı Arthur gözle görülür bir dehşetle.

"Kalktık," dedi Slartibarfast.

Arthur şaşkın bir durgunluk içinde hızlandırma koltuğunda yatmaktaydı. Başına gelenin uzay tutması mı, yoksa din mi olduğundan pek emin değildi.

"İyi hız yapıyor," dedi Ford, Slartibarfast'ın gemisinin az önceki performansından ne derece etkilendiğini gizlemek için başarısız bir girişimde bulunarak, "dekor ise bir rezalet."

Yaşlı adam bir iki dakika için cevap vermedi. Evi alevler içinde yanarken kafasında Fahrenheitı Santigrata çevirmeye çalışan bir adam havasıyla cihazlara bakmaktaydı. Sonra alnındaki çizgiler düzeldi ve gözleri bir an için önündeki geniş ekranda gördüğü, gümüş iplikler gibi akmakta olan yıldız karmaşasına çevrildi.

Dudakları bir şeyler hecelelemeye çalışıyormuş gibi kıpırdadı. Ansızın panik içinde kalan gözleri, ok gibi tekrar cihazlara döndü, sonra yüzündeki ifade devamlı bir kaş çatışa dönüştü. Tekrar ekrana baktı. Kendi nabzını ölçtü. Kaş çatışı bir an için derinleşti, sonra gevşedi.

"Makineleri anlamaya çalışmak bir hata," dedi, "Bütün yaptıkları beni endişelendirmek. Ne demiştin?"

"Dekor," dedi Ford. "Yazık olmuş."

"Aklın ve Evren'in yüreğinin derinliklerinde," dedi Slartibarfast, "bunun bir sebebi var."

Ford sertçe etrafına bakındı. Bu yaklaşımın işlere iyimser bakmak anlamına geldiğini düşündüğü açıktı.

Köprü üstü koyu yeşil, koyu kahverengi, koyu kırmızı renklerde, sıkış tıkish ve loştu. Küçük bir İtalyan barına olan anlatılmaz benzerlik giriş kapısında sona eriniyordu. Küçük ışık huzmeleri saksılardaki çiçekleri, parlak fayansları ve türlü türlü ne olduğu belirsiz pirinç süs eşyasını aydınlatmaktaydı.

Rafya sarılı şişeler karanlıkta iğrenç bir pusuya yatmış gibi görünüyordu.

Slartibarfast'ın dikkatini üzerinde yoğunlaştırdığı cihazlar betona gömülü şişelerin dibine monte edilmiş gibi duruyorlardı.

Ford uzanıp onlara dokundu.

Beton taklidi. Plastik. Taklit betona gömülü taklit şişeler.

Aklın ve Evren'in yüreğinin derinliklerinin canı cehenneme diye düşündü kendi kendine, bu süprüntüden başka bir şey değildi. Diğer taraftan, geminin gösterdiği performans yanında kendi gemileri *Altın Kalp*' in elektrikli beşik gibi kaldığı da yadsınamazdı.

Koltuktan aşağı atladı. Üzerini silkeledi. Kendi kendine yavaşça bir şeyler mırıldanmakta olan Arthur'a baktı. Sonra ekrana döndü baktı ve bir şey anlayamadı. Slartibarfast'a çevirdi gözlerini.

"Ne kadar yol aldık şimdi?" dedi.

"Kabaca..." dedi Slartibarfast, "Galaktik diskin hemen hemen üçte ikisini aşmış olduğumuzu söyleyebilirim. Evet, sanırım kabaca üçte ikisi "

"İlginç bir şey," dedi Arthur yavaşça, "kişi Evren'de daha hızlı ve daha uzaklara doğru seyahat ettikçe, Evrendeki yeri de gittikçe daha önemsizmiş gibi görünmeye başlıyor. Kişi, derin ya da adeta boşaltılmış bir...."

"Evet, çok ilginç," dedi Ford. "Nereye gidiyoruz?"

"Evren'in," dedi Slartibarfast, "eski bir kabusu ile yüzleşmeye gidiyoruz."

"Bizi nerede bırakacaksın?"

"Bu konuda sizin yardımınıza ihtiyacım olacak. "

"Zor iş. Bak, aslında bizi götürebileceğin ve hep birlikte eğlenebileceğimiz bir yer var, orayı öneririm. Orada kafaları çekebilir ve belki de müthiş günahkar bir müzik bile dinleyebiliriz. Bir dakika, bakayım." *Otostopçunun Galaksi Rehberini* çıkardı ve içindekiler bölümünde seks, uyuşturucu ve rock and roll ile ilgili başlıklar arasında gezindi.

"Zamanın sisleri arasından bir lanet yükseliyor." dedi Slartibarfast.

"Evet, öyle sanıyorum," dedi Ford. "Hey,' dedi. kitaptaki rasgele başlıklardan birini aydınlatırken, "Eccentrica Gallumbits, onunla hiç karşılaştınız mı? Erotikon Altı gezegeninin üç memeli fahişesi. Bazılarının dediğine göre kadının erotik bölgeleri esas gövdesinden dört mil öteden başlıyormuş. Ben buna katılmıyorum, ben beş mil öteden başladığını söylüyorum."

"Bir lanet ki", dedi Slartibarfast, "Galaksiyi yangınlar ve felaketler içine sürükleyecek ve belki de Evreni vakitsiz bir sona götürecektir. Çok ciddiğim." diye ekledi.

"Kötü bir zaman olacağına benziyor," dedi Ford, "şansım yaver giderse o sırada ben fark edemeyecek kadar sarhoş olacağım. İşte,' dedi, parmağını *Rehberin* ekranına bastırarak, "burası gerçek bir batakhane ve biz oraya gitmeliyiz diyorum. Sen ne dersin, Arthur? İlahiler gevelemeyi bırak da biraz ilgi göster. Kaçırdığın önemli konular var." Arthur yattığı yerden doğruldu ve başını iki yana salladı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Eski bir geceyle yüzleşmeye..."

"Bırak onu," dedi Ford. " Arthur, biz seninle Galakside biraz eğlenmeye gidiyoruz. Hoşuna gitti mi bu fikir?"

"Slartibarfast'ın bu kadar endişeli görüldüğü konu ne?" dedi Arthur.

"Hiçbir şey," dedi Ford.

"Kader," dedi Slartibarfast, "gelin," diye ekledi, ani bir hareketle," size göstermem ve anlatmam gereken çok şey var."

Yeşil dövme demirden yapılmış ve anlaşılmasız şekilde uçuş köprüsünün orta yerine kurulmuş bir döner merdivene doğru yürüdü. Arthur, kaşlarını çatarak onu takip etti. Ford suratını asarak *Rehberi* tekrar sırt çantasına tıktırdı.

"Doktorum benim toplum -görev bezelerimin pek gelişmediğini, ahlak kaslarımda ise doğal bir yetersizlik olduğunu söylüyor," diye söylendi kendi kendine, "ve bu yüzden Evreni kurtarma görevinin dışında tutulmalıymışım."

Yine de diğerleri ile birlikte isteksizce merdivenleri tırmandı.

Yukarda gördükleri şey aptallıktan başka bir şey değildi, ya da öyle görünüyordu. Ford başını salladı, yüzünü elleri arasına gömdü ve çiçek saksılarından birine toslayarak onun duvara çarpıp kırılmasına sebep oldu.

"Merkezi Hesaplama Ünitesi," dedi Slartibarfast aldırmadan, "burası gemiyi herhangi bir şekilde etkileyen, her türlü hesaplamanın yapıldığı yer. Evet, neye benzediğini biliyorum ama, aslında bu gördüğünüz, bir seri karmaşık matematiksel fonksiyondan oluşmuş dört boyutlu karmaşık bir topografya haritasıdır."

"Karikatüre benziyor," dedi Arthur.

"Neye benzediğini biliyorum," dedi Slartibarfast ve onun içine girdi. O bunu yaparken Arthur'un kafasında bunun ne anlama gelebileceğine ilişkin ani bir ışık çakar gibi oldu, ama o buna inanmayı reddetti. Evren'in böyle çalışması mümkün değil, diye düşündü, mümkün değil.

Bu, diye düşündü içinden kadar saçma . kadar saçma, karşılaştıracak bir şey bulamayıp bu düşünce hattından çıkmaya karar verdi. Düşünebildiği gerçekten saçma şeylerin çoğu çoktan gerçekleşmişti çünkü.

Ve bu da onlardan biriydi.

Bu büyük, camdan bir kafesti, veya bir kutu- hatta bir oda.

İçinde bir masa vardı, uzun bir şey. Etrafında bir düzine kadar bambu sandalye bulunuyordu. Üzerinde kusursuzca hesaplanmış matematiksel pozisyonlara yerleştirilmiş gibi gözükten bir kaç sigara yanığı ile lekelenmiş, kırmızı beyaz kareli bir masa örtüsü vardı.

Ve masa örtüsünün üzerinde de bir düzine kadar yarısı yenmiş İtalyan yemekleri, yansı yenmiş ekmek dilimleri ve robotların durmaksızın yerinden oynattığı yarısı içilmiş şarap kadehleri bulunuyordu.

Her şey yapaydı. Bir robot servis garsonu, bir robot şarap garsonu, ve bir robot şef garson robot müşterilere hizmet etmekteydi. Mobilyalar ve masa örtüsü de yapaydı. Her bir yemek, Örneğin bir *pollo sorpeso*- gerçek olmadığı halde, gerçeğinin sahip olduğu bütün mekanik özelliklere sahip .

Ve hep birlikte küçük bir dans gösterisinin parçasıydılar— devamlı olarak şiddetin eşiğinde uçuşup duran, ama gerçekte hiç bir sonuca ulaşmayan mönülerin, hesap

pusulalarının, cüzdanların, kredi kartlarının, saatlerin, kalemlerin ve kağıt peçetelerin ustalıklı idare edilmesini içeren karmaşık bir dans.

Slartibarfast aceleyle içeri girdi ve şef garsonla tembel tembel konuşmaya başladı. Bu sırada müşteri robotlardan birisi bazı kızların üzerindeki bazı erkeklere yapmayı tasarladığı şeylerden bahsederek yavaş yavaş masanın altına kaymaktaydı.

Böylece boşalan yere oturan Slartibarfast mönüye kurnazca bir göz attı. Masanın çevresindeki alışılmış tempo belli belirsiz hızlandı. Tartışmalar başladı. Müşteriler birbirlerine peçeteler üzerinde bir şeyler ispatlamaya çalışmaktaydı. Birbirlerine öfkeyle el kol hareketleri yapmaya ve birbirlerinin yediği tavuk parçalarını incelemeye başladılar. Garsonun eli hesap pusulası üzerinde bir insan elinin başarabileceğinden ve insan gözünün izleyebileceğinden daha hızla hareket etmeye başladı. Hızı daha da arttı. Kısa bir süre sonra gruba olağanüstü ve ısrarlı bir kibarlık hakim oldu ve birkaç saniye içinde de aniden bir uzlaşma noktasına ulaşılır gibi oldu. Gemiye yeni bir titreşim sardı.

Slartibarfast camlı odadan dışarı çıktı.

"Bistromatik," dedi. "Doğaüstü bilimde kullanılabilecek en etkili hesaplama yöntemi. Hadi gelin, Bilgilendirici Görüntüler Merkezine gidelim.

Hızla yürüyüp gitti ve onları da şaşkınlık içinde peşinden sürükledi.

Bistromatik Seyir Sistemi uçsuz bucaksız yıldızlar arası mesafeleri Olasılıksızlık Faktörlerinin tehlikeli aptallıkları olmadan geçebilmenin yeni ve harikulade yoludur.

Bistromatik, rakam davranışlarını anlamakta çığır açacak yeni bir tarzdır. Einstein'ın zamanın mutlak olmayıp gözlemcinin uzaydaki hareketlerine bağlı olduğu gibi uzayın da mutlak olmayıp gözlemcinin zaman içindeki hareketlerine bağlı olduğunu saptadığı gibi. şimdi de rakamların mutlak değil, gözlemcinin restorandaki hareketlerine bağlı olduğu keşfedilmiştir.

Birinci mutlak olmayan rakam masanın kaç kişi için rezerve edildiğidir. Bu rakam restorana gelecek ilk üç telefon sırasında değişecek ve daha sonra restorana gerçekten gelenlerin veya bu gelenlere, gösteri/maç/parti sonrası katılanların ya da kimlerin de orda olduğunu gördükten sonra geri dönenlerin sayısıyla hiçbir görünür bağlantısı olmayacaktır.

ikinci mutlak olmayan rakam bildirilen varış saatidir ki günümüzde artık matematiksel kavramların en garibi olarak kabul edilmektedir. Bu kavram, bir karşıcinsdışındalık ya da varlığı yalnızca kendinden başka bir şey olarak

tanımlanabilen bir sayıdır. Diğer bir deyişle, bildirilen varış saati, grubun herhangi bir üyesinin restorana varabilmesinin imkansız olduğu tek saattir. Bu noktada karşı cins dışındakiler, istatistik ve muhasebe de dahil olmak üzere, matematiğin birçok dalında ve Başka Birinin Sorunu alanındaki temel eşitlikleri kurmak açısından yaşamsal bir rol oynar.

Mutlak olmama kavramının üçüncü ve en gizemli kısmı ise hesap pusulası üzerinde bulunun madde sayısı, her bir maddenin tutan, masada hazır bulunanların sayısı ve her birinin ödemeye hazır olduğu para miktarı arasındaki ilişkilerde saklıdır. (Yanında gerçekten belli bir miktar para getirmiş olanların sayısı ise bu alanın yalnızca bir yan olgusudur.)

Bu noktada daha önce ortaya çıkan şaşırtıcı farklılıkları ciddiye alan olmadığından bunlar asırlarca araştırılmadan kalmıştır. O zamanlar bu farklılıklar nezaket, kabalık, terbiyesizlik, gösteriş düşkünlüğü, yorgunluk, duygusallık ya da saatin geç olması gibi niteliklere indirgenir ve ertesi sabah da tamamen unutulurlardı. Pek tabii ki bu uyumsuzluklar hiçbir zaman laboratuvar şartları altında denenmemişlerdi, çünkü hiç bir zaman laboratuvarlarda- en azından ünü iyi olan laboratuvarlarda- meydana gelmemişlerdi

Böylece şaşırtıcı gerçek ancak cep bilgisayarlarının keşfi ile ortaya çıkmıştır ki o da şudur:

Restoran faturalarında yazılı olan rakamlar Evren 'in diğer bölgelerinde herhangi bir kağıt üzerine yazılmış olan rakamlarla aynı matematiksel kanunlara tabi değildir.

Tek başına bu gerçek bilim dünyasını sarsmaya yetmiş, tam anlamıyla bir devrim gerçekleştirmişti. Öyle iyi restoranlarda öyle çok matematik konferansları yapılmaya başlanmıştı ki, o neslin en iyi beyinlerinin pek çoğu aşırı yeme ve kalp krizleri sonucu ölmüşler ve böylece matematik bilimi yıllarca gerilemişti.

Bununla birlikte yeni yaklaşımın sonuçları yavaş yavaş anlaşılmaya başlanmıştı. Başlangıçta, bunlar fazlasıyla katı, fazlasıyla delice, fazlasıyla sokaktaki adamın söyleyebileceği cinsten şeylerdi, "Oh, evet, bunu ben de söyleyebilirdim," gibi. Daha sonra "Birbirini Etkileyen Öznellik Taslağı" cinsinden deyişler icat edilmiş ve herkes rahatlayarak duruma ayak uydurmuştu.

Belli başlı araştırma enstitülerinin çevresinde dolanarak, Evren 'in yalnızca kendi hayal gücünün yalnızca küçük bir parçası olduğu anlamına gelen garip şarkılar

söylemeyi adet edinmiş olan küçük bir keşişler grubuna bir sokak tiyatrosu ödülü verilmiş ve keşişler oradan uzaklaşmışlardı.

"Görüyorsunuz ya, uzay yolculuğunda," dedi Slartibarfast, bir yandan Bilgilendirici Görüntüler Odasındaki birtakım cihazları karıştırırken, "uzay yolculuğunda..."

Durdu ve etrafına bakındı.

Bilgilendirici Görüntüler Odası, Merkezi Hesaplama Ünitesinin görsel biçimsizliklerinden sonra iç ferahlatıcı bir mekandı, içinde hiçbir şey yoktu. Ne bir bilgi, ne bir hayal. Yalnızca kendileri, beyaz duvarlar ve sanki bir fişle Slartibarfast'ın bulamadığı bir şeye bağlanması gerekiyormuş gibi görünen birkaç küçük cihaz.

"Evet?" diye üsteledi Arthur. Slartibarfast'ın aceleciliğini benimsemişti, ama bununla ne yapacağını bilemiyordu.

"Evet, ne?" dedi yaşlı adam.

"Bir şey diyordun?"

Slartibarfast ona sertçe baktı.

"Rakamlar," dedi "korkunçtur." Yeniden aranmaya başladı.

Arthur kendi kendine bilmişçe başını sallamaktaydı. Bir müddet sonra bunun kendisini bir yere götürmediğini fark etti ve neden sonra "Ne?" diye sormaya karar verdi.

"Uzay yolculuğunda," diye tekrarladı Slartibarfast, "bütün rakamlar korkunçtur."

Arthur tekrar başını salladı ve etrafına bakınarak Ford'dan yardım istedi, ama Ford surat asma pratiği yapıyor ve bunda da oldukça başarılı oluyordu.

"Ben yalnızca," dedi Slartibarfast bir iç çekişle, "sizi, gemiyle ilgili bütün hesaplamaların neden bir garsonun hesap pusulası üzerine yapıldığını sorma zahmetinden kurtarmaya çalışıyordum."

Arthur kaşlarını çatı.

"Neden," dedi, "geminin bütün hesaplamaları bir garso...."

Durdu.

Slartibarfast "Çünkü uzay yolculuğunda bütün rakamlar korkunçtur."

Derdini anlatamadığını görebiliyordu.

"Dinle," dedi. "Bir garsonun hesap pusulasındaki rakamlar dans eder. Bu durumla daha önce karşılaşmış olmalısın."

"Yani..."

"Bir garsonun hesap pusulası üzerinde," dedi Slartibarfast, "gerçek ile gerçekdışı, öyle temel bir seviyede çarpışır ki, her biri diğeri haline gelir ve belli parametreler içinde, her şey mümkün olur."

"Hangi parametreler?"

"Bunu söylemek imkansız." dedi Slartibarfast. "Bir tanesi bu. Garip ama gerçek. En azından ben garip olduğumu düşünüyorum," diye ekledi, "ve gerçek olduğu konusunda da bana güvence verildi."

Tam o anda duvarda aramakta olduğu yarığı buldu ve elinde tuttuğu cihazı oraya taktı.

"Telaşlanmayın," dedi ve sonra kendisi birden panik içinde cihaza bakmaya başladı ve geriye sıçradı, "bu..."

Ne dediğini duymadılar, çünkü o anda çevrelerinde beliriveren Mildands'deki küçük bir sanayi kenti büyüklüğünde bir yıldız savaş gemisi yıldız lazerleri sonuna kadar açılmış olarak parçalanmış gecenin içinden çıkarak onlara doğru fırladı.

Yakıcı ışıkların yarattığı bir kabus fırtınası karanlığı dağladı ve hemen arkalarındaki gezegenden büyükçe bir parça kopardı.

Yutkundular, gözleri fal taşı gibi açıldı ama bağıramadılar.

Başka bir dünya, başka bir gün, başka bir şafak.

Sabahın incecik, gümüşü ilk ışıkları sessizce belirmeye başlamıştı.

Patlayan milyar, trilyon tonluk, süper sıcak hidrojen çekirdeği yavaşça ufukta yükseldi ve küçük, soğuk ve hafifçe nemli görünmeyi başardı.

Işığın adeta yüzdüğü her şafak vaktinde büyümlü bir olasılık anı vardır. Bu sırada yaratılış nefesini tutmuştur.

Squornshellous Zeta'da bu an her zamanki gibi yine kazasız belasız geçti.

Puslu hava çayırın yüzeyine yapışmıştı. Bataklık ağaçlarının rengi bu yüzden gri gözüküyor, uzun kamışlar ayırd edilemiyordu. Pus, tutulmuş nefes gibi havada asılı kalmıştı.

Hiçbir şey hareket etmiyordu.

Ortalık sessizdi.

Güneş pusla yorgun bir savaşa girmişti. Şurayı birazcık ısıtmaya, oraya bir parça ışık vermeye çalışıyordu. Ama bugün gökte bir başka uzun çekişmenin olacağı açıktı.

Hiçbir şey kıpırdamıyordu.

Yine sessizlik vardı.

Hiçbir şey kıpırdamıyordu.

Sessizdi.

Hiçbir şey kıpırdamıyordu.

Squornshelleous Zeta'da sık sık bütün günler böyle geçerdi ve bu gün de onlardan biri olacaktı.

On dört saat sonra güneş ümitsizlik ve tam bir boşa çaba harcama duygusu içinde karşı ufkun ardına çekildi.

Bir kaç saat sonra tekrar göründü, omuzlarını doğrulttu ve yeniden gökyüzüne tırmanmaya başladı.

Bununla birlikte, bu sefer, bir şeyler olmaktaydı. Az önce bir şilte bir robota rastlamıştı.

"Selam, robot," dedi şilte

"Pöh," dedi robot ve uğraştığı işi sürdürmeye, yani küçücük bir daire içinde ağır ağır yürümeye devam etti.

"Mutlu musun?" diye sordu şilte.

Robot durdu ve şilteye baktı. Alaylı bir bakıştı bu. Açıkça görülüyordu ki bu çok aptal bir şilteydi. O da robota kocaman açılmış gözlerle bakıyordu.

Bütün şiltece şeylere karşı duyduğu genel hoşnutsuzluğu ifade ettiği trilyonda bilmem kaçlık bir duraklama süresinin ardından, robot minik daireler şeklindeki yürüyüşüne devam etti.

"Sohbet edebilirdik," dedi şilte, "bunu ister miydin?"

Bu büyük bir şilteydi ve herhalde kalitesi de yüksek olmalıydı. Aslında o günlerde çok az şey üretilmekteydi.

Çünkü içinde yaşadığımız Evren gibi sonsuz büyüklükteki bir ortamda, hayal edilebilecek şeylerin çoğu ile hayal edilmese daha iyi olacak şeylerin de önemi bir kısmı toprakta yetişmekteydi. Kısa süre önce ağaçlarının çoğunda meyve yerine ayarlı tornavidaların yetiştiği bir orman keşfedilmişti. Ayarlı tornavida meyvesinin yaşam devresi çok ilginçti. Bu cins tornavida meyvesi ağaçtan toplandıktan sonra içinde yıllarca rahatsız edilmeden yatabileceği tozlu ve karanlık bir çekmeceye ihtiyaç duyar. Bir müddet sonra, bir gece ansızın kuluçkadan çıkıp, ufalanıp toza dönüşen dış derisinden sıyrılır. Artık, her iki ucunda mandalları olan, vida için bir çeşit keskin kenar

ve deliğe benzer bir şeyleri bulunan, tanımlanması güç, küçük metal bir obje haline gelmiştir. Bu objeyi bulan onu bir tarafa atacaktır, çünkü kimse bunun ne işe yaradığını bilmemektedir. Sınırsız bilgeliği ile doğanın bu konu üzerinde çalışmakta olduğu tahmin edilmektedir.

Hiç kimse şilteler içinde yaşamın ne anlama geldiğine ilişkin herhangi bir şey bilmiyordu. Şilteler, kocaman, dost tavırlı, yaylı yaratıklar olup Squornshelleous zeta çayırlarında kendilerine has bir yaşam sürmekteydiler. Çoğu yakalanıp, kesilip biçilmekte, kurutulmakta, gemilerle uzaklara gönderilmekte, ve üzerinde uyunmaktaydı. Hiçbiri buna aldırıyor gibi görünmemekte ve hepsi de Zem olarak adlandırılmaktaydı

"Hayır" dedi Marvin.

"Benim adım," dedi şilte, "Zem. Biraz havalardan bahsedebiliriz."

Marvin yorucu dairesel yürüyüşüne tekrar ara verdi.

"Açıkça görülmekte ki," diye gözlemini belirtti, "bu sabah çiğ taneleri son derece rahatsız edici bir gürültüyle düşmekte." "

Kaldığı yerden yürüyüşüne devam etti. Sanki bu sözlü patlama sonucunda keder ve kasvetin yepyeni doruklarına ulaşmış gibiydi. Usandırıcı bir inatla ağır aksak yürüyüşünü sürdürmekteydi. Eğer dişleri olsaydı şu sırada onları gıcırdatıyor olacaktı. Ama yoktu. Gıcırdatmadı. Yürüyüşü her şeyi ifade etmeye yetiyordu.

Şilte etrafta foşurdayıp dolanıyordu. Bu, yalnızca bataklıklardaki canlı şiltelerin yapabildiği bir şeydi, bunu ifade eden kelimenin yaygın olarak kullanılan bir kelime olmayışının nedeni de buydu. Şilte sempatik hareketlerle foşurduyor, böyle yaparken de epeyce bir miktar su kütlesini yerinden oynatıyordu. Hoş ve çekici bir tavırla suda hava kabarcıkları çıkartıyordu. Beklenmedik biçimde puslu havayı delmeyi başaran güneş ışığı, mavi beyaz çizgileri üzerinde bir an için parıldadığı yaratığın biraz ısınmasına sebep oldu.

Marvin ağır aksak yürüyüşünü sürdürüyordu.

"Sanırım, senin aklına bir şey takılmış," dedi şilte, hüpürdeyerek.

"Hayal edebileceğinden de çok şey," diye kederlendi Marvin. "Her çeşit zihinsel aktivite için sahip olduğum kapasite uzayın sonsuz uzaklıkları kadar sonsuzdur. Mutluluk kapasitem buna dahil değil ne yazık ki."

Pat, pat yürüdü.

"Benim mutlu olma kapasitemi, " diye ekledi, "içindeki kibritleri bile çıkarmadan bir kibrit kutusuna sığdırmak mümkündür "

Şilte ahıfladı. Bu kelime bataklıkta yaşayan canlı bir şiltenin onu çok duygulandıran trajik bir öykü dinlediği zaman çıkardığı sestir. Bu kelime *Gelmiş Geçmiş Tüm Diller İçin Ultra Kapasiteli Maximegalon Sözlüğü* ne göre aynı zamanda Hollop'lu Lord High Sanvalwag'ın bu yıl ikinci kez karısının doğum gününü unuttuğunu fark ettiği zaman çıkardığı ses anlamına da gelmektedir. Yalnızca bir tek. Hollop'lu Lord High Sanvalwag olduğu ve o da hiç evlenmemiş olduğu için bu kelime kullanılmışsa bile, yalnızca negatif yada spekülatif anlamda kullanılmış olmalıdır ve *Ultra Kapasiteli Maximegalon Sözlüğü*nün mikro baskısının taşınması için bir kamyon filosunu bağlamaya değmediği konusunda fikir birliği içinde olan ve sayıları gittikçe artan bir nüfus mevcuttur. Yeterince ilginçtir ki bu sözlük "hüpürdeyen bir şey gibi davranan" anlamına gelen "hüpürdeyen" kelimesini kapsamı dışında bırakmıştır.

Şilte yeniden ahıfladı.

"Diyotlarında derin bir umutsuzluk seziyorum," diye sevecenledi. ('sevecenlemek' kelimesinin anlamını öğrenmek için, az satılan kitapları indirimli fiyatla pazarlayan bir kitapçıdan *Squornshellous Bataklık Edebiyatının* bir kopyasını yada onun yerine Üniversitenin değerli park sahalarını tekrar kazanmak için memnuniyetle elinden çıkarmak isteyeceği *Ultra Kapasite Maximegalon Sözlüğü*nün bir baskısını almanız gerekmektedir)," ve bu beni kederlendiriyor. Daha şiltece davranmalısın. Bizler bataklıkta sakın bir inziva yaşantısı sürüyoruz. Burada foşurdamaktan, sevecenlemekten ve ıslaklığı oldukça hüpürdetici bir şekilde ele almaktan memnunuz. Bazılarımız öldürülüyor ama hepimizin adı Zem, bu yüzden hangimizin gittiğini anlamıyoruz ve böylece ahıflamayı en az seviyede tutabiliyoruz. Sen niye *dai*reler çizerek yürüyorsun?"

"Çünkü bacağım sıkıştı," dedi Marvin kısaca.

"Bana kalırsa," dedi şilte şefkatle bacağı incelerken, "bu oldukça kötü durumda bir bacak."

"Haklısın," dedi Marvin, "kötü durumda."

"Yazık," dedi şilte.

"Bence de öyle," dedi Marvin, "ve aynı zamanda takma bacaklı bir robot fikrini de oldukça eğlendirici bulacağını sanıyorum. Daha sonra, arkadaşların Zem'le Zem'i görünce onlara da anlatırsın. Onları tanıyorsam, buna güleceklerine bahse girerim.

Ama, arzu ettiğinden çok daha iyi olan bütün organik yaşam biçimlerini tanımaktan öte, özel bir tanışıklığım yok onlarla tabii ki. Ha, ama sanki benim yaşamım bir kutu da somunundan başka bir şey mi ki."

Yeniden, ince çelik takma bacağı çamura saplanmış gibi küçük daireler çizerek, gürültüyle yürümeye başladı.

"Peki ama niçin durmadan dönüp duruyorsun?" dedi şilte.

"Sadece bunu bir amaç edindiğimi belli etmek için," dedi Marvin ve dönmeye devam etti.

"Amacının anlaşıldığını farz et, sevgili arkadaşım," diye şakıdı şilte, "tul ki anlaşıldı."

"Sadece bir milyon yıl daha," dedi Marvin, "sadece bir milyon yıl. Sonra aynı hareketi geriye doğru deneyebilirim. Değişiklik olsun diye yani, anlıyorsun ya."

Şilte yaylarının taa içinde, robotun, kendisine bu lüzumsuz, yararsız ve zahmetli yürüyüşü ne kadar zamandır sürdürüldüğünü sorulması için can attığını hissedebiliyordu, onun için yine sakın sakın şakıyarak sordu.

"Oh, sadece bir virgül beş milyonun biraz üzerinde bir zamandan beri ' dedi Marvin hava atarak. "Bana hiç sıkılıp sıkılmadığımı da sor, hadi sor."

Şilte sordu.

Marvin soruyu duymamazlıktan geldi, yalnızca yorucu yürüyüşünü biraz daha önemseyerek turuna devam etti.

"Bir keresinde bir konuşma yapmıştım," dedi birdenbire ve konuyla hiç bağlantısı olmaksızın. "Bu konuyu durup dururken niye açtığımı hemen anlamayabilirsin, ama bunun sebebi beynimin olay yaratacak kadar hızlı çalışıyor olmasında ve ben kabaca bir hesaplamayla sizden otuz milyar defa daha zekiyim. Dur sana bir örnek vereyim. Bir sayı düşün, herhangi bir sayı."

"Eee... beş," dedi şilte.

"Yanlış," dedi Marvin. "Gördün mü?"

Şilte bundan müthiş etkilenmiş ve hiç de küçümsenmeyecek bir zeka karşısında olduğunu fark etmişti. Yosunlarla kaplı küçük ve sığ su birikintisinde heyecanlı küçük dalgacıklar oluşturarak boylu boyunca ayağa dikildi.

Hophopladı.

"Anlat," diye üsteledi, "bir zamanlar yaptığın o konuşmadan söz et, duymak itiyorum."

"Çok kötü karşılanmıştı," dedi Marvin, "çeşitli sebeplerden ötürü. Konuşmamı buradan" diye devam ederken durdu ve zar zor sırtında taşımaya çalıştığı pek iyi durumda olmayan koluyla yaptığı beceriksiz hareketleri kesip sağ tarafına kaynakla tutturulmuş daha iyi durumdaki sağ koluyla işaret etti, "hemen hemen bir mil kadar ötede yapmıştım."

Elinden geldiği kadar düzgün bir şekilde işaret etmeye çalıştığı ve bunun yapabileceğinin en iyisi olduğunu göstermeye çabaladığı çok açıktı. Gösterdiği yer sisin içinde, kamışların ötesinde, bataklığın öbür yanlarıyla aynı görünümdeki bir parçasıydı.

"Orada," diye tekrarladı. "O zamanlar ünlü biri sayılırdım."

Şilteyi bir heyecan sarmıştı. Squornshelleous Zeta'da konuşma yapıldığını hiç duymamıştı. Hele ünlüler tarafından kesinlikle hiç. Sırtından boylu boyunca bir ürperti geçerken, üzerinden sular damlamaktaydı.

Şiltelerin çok ender yeltendikleri bir şey yaptı. Tüm gücünü toplayarak dikdörtgen şeklindeki vücudunu geri çekti ve havaya sıçrayarak bir kaç saniye kendisini havada tutup sisler arasından, kamışların ötesindeki Marvin'in işaret ettiği yeri görmeye çalıştı. Pek de hayal kırıklığına uğramadan buranın bataklığın herhangi bir bölümünden farkı olmadığını gözlemledi. Sarf ettiği gayret onun için çok fazlaydı. Tekrar su birikintisine gömülürken, Marvin de pis kokulu bir çamur, yosun ve yabani otlar sağanağına tutuldu.

"Kısa bir süre için ünlü biriydim," diye hayıflandı robot üzüntüyle, "Alev alev yanan bir güneşin kucağında ölmek gibi iyi bir kaderden bana acılar veren mucizevi kurtuluşum sayesinde. Kurtuluşumun ne kadar kıl payı olduğunu," diye ekledi, "halime bakıp tahmin edebilirsiniz. Bir metal artıkları mühendisi tarafından kurtarılmışım. Düşün bir kere. Ben böyle bir beyine.... neyse, boş ver."

Bir kaç saniye çılgınlar gibi yürüdü.

"Bana bu bacağı uyduran da oydu. Nefretlik bir durum, değil mi? Beni bir hayvanat bahçesine sattı, beyinler için özel bir yer. Sergilenenlerin yıldızı bendim. Bir sandık üzerinde oturup hikayemi anlatmak zorundaydım. Bu arada ziyaretçiler bana neşelenmem ve olumlu düşünmem gerektiğini söylüyorlardı. 'Küçük robot, bize biraz gülümse,' diye sesleniyorlardı bana, 'bize bir gülücük ver.' Onlara yüzümün gülümseyebilmesi için bir atölyede bir İngiliz anahtarı ile birkaç saat geçirmeye ihtiyacım olduğunu anlatıyordum ve bu çok tutuluyordu."

"Konuşma," diye üsteledi şilte. "Çayırdaki verdiğin konuşmayı duymak için can atıyorum."

"Çayırı boydan boya geçen bir köprü inşa edilmişti. Cyborg yapımı bir hiper köprü, yüzlerce mil uzunluğunda, iyon taşıyan araçlar ile bataklık taşıyıcıları için."

"Bir köprü mü?" dedi şilte. "Burada bataklıkta mı?"

"Bir köprü," diyerek onayladı Marvin, "burada bataklıkta. Squornshellous Sisteminin ekonomisini canlandırması bekleniyordu. Benden köprünün açılışını yapmamı istediler. Zavallı aptallar."

Sis içinden püskürtülüyormuş gibi ince küçük bir yağmur başladı.

"Platforma çıktım. Yüzlerce mil arkamda ve yüzlerce mil önümde köprü uzanıp gidiyordu."

"Parılıyor muydu?" diye heyecanla sordu şilte.

"Parılıyordu."

"Millerce uzaklığı muhteşem bir şekilde kucaklıyor muydu?"

"Millerce uzaklığı muhteşem bir şekilde kucaklıyordu."

"Gümüş bir iplik gibi çok uzaklara, sisin görünmez derinliklere doğru uzanıyor muydu?"

"Evet." dedi Marvin. "Bu hikayeyi dinlemek *istiyor* musun?"

"Ben senin konuşmanı dinlemek istiyorum," dedi şilte.

"Şöyle dedim. Dedim ki; Bu köprüyü açmak benim için büyük bir zevk, şeref ve ayrıcalık, ama bunu yapamam çünkü yalan devrelerimin tümü bozuk. Hepinizden nefret ediyor ve hepinizi aşağılıyorum. Şimdi bu talihsiz Cyborg yapısının, üzerinden nedensizce geçen herkesin düşüncesizce tecavüzüne açıldığını ilan ediyorum.' Ve kendimi açılış devrelerine doğru fırlattım."

Marvin, o anı hatırlayarak durakladı.

Şilte telaşlandı ve heyecanlandı. Foşurdadı, Hophopladı, ayağa dikildi; bu sonuncuyu özellikle hüpürdeyen bir tavrıyla yaptı.

"Yazık," diye inledi sonunda, "ve bütün bunlar muhteşem bir olay mıydı?"

"Makul sayılacak ölçüde muhteşem. Binlerce mil uzunluktaki köprünün tümü o anda, parıldayan direklerini katladı ve ağlayarak bataklığa daldı battı ve üzerindeki herkesi de birlikte götürdü."

Sanki yüz binlerce kişi beklenmedik bir anda 'hop' demiş gibi sohbet kederli ve korkunç bir şekilde kesildi ve bir beyaz robotlar mangası rüzgarda savrulan gelincik

tohumları gibi ve disiplinli bir askeri düzen içinde gökyüzünden indiler. Ansızın bastıran bir dehşet dakikası içinde hepsi birden bataklığa dalmıştı. Marvin'in takma bacağını çekiştirip bücktüler ve sonra yine gemilerine döndüler ve gemi "Vuup" dedi.

"Neyle savaşmam gerektiğini görüyorsun değil mi?" dedi Marvin ağzı açık kalmış olan şilteye.

Bir dakika sonra, ansızın, robotlar bir başka şiddet anı yaratmak üzere geri döndüler. Bu kez ayrıldıklarında, şilte bataklıkta yalnız kalmıştı. Şaşkınlık ve panik içinde ortalıkta foşurduyordu. Neredeyse korkudan yatağa düşecekti. Kamışların üzerinden bakabilmek için kendini geriye çekti, ama görececek bir şey yoktu, ne robot, ne parıldayan köprü, ne gemi, sadece kamışlar. Sesleri dinledi. Ama asık suratlı bataklık boyunca esen rüzgarda, yarı deli etimolojistlerin, artık kulağa tanıdık gelen, uzaktan uzağa birbirlerine seslenişleri dışında çıt yoktu.

Arthur Dent' in vücudu uzanmış yatıyordu.

Etrafını çevreleyen Evren milyonlarca pırıltılı parçacığa bölündü. Kopan her bir parçacık, gümüş renkli yüzeyinde yakıcı alev ve yıkımın bir yansımasını taşıyarak. boşluk içinde sessizce dönmeye başladı.

Ve sonra Evren'in ardındaki siyahlık patladı ve siyahlığın her bir parçası cehennemin kızgın dumanlarıydı.

Ve Evrenin ardındaki siyahlığın ardındaki hiçlik infilak etti ve parçalanmış Evren'in ardındaki siyahlığın ardındaki hiçliğin ardında, kocaman laflar eden kocaman bir adamın karanlık silueti bulunmaktaydı.

"O halde, bunlar," dedi görüntü, oturmakta olduğu kocaman koltuktan, "Krikkit Savaşları idi. Yani Galaksimizi ziyaret eden gelmiş geçmiş en büyük felaket. Burada yaşadıklarınız...."

Slartibarfast süzülerek yanlarından geçerken elini salladı.

"Sadece bir belgesel," diye seslendi. "Bu iyi bir bölüm sayılmaz. Çok affedersiniz, geriye sarma düğmesini bulamıyorum..."

"... milyarlarca ve milyarlarca masum..."

"Sakin şu anda," diye seslendi Slartibarfast tekrar yanlarından geçtiği sırada. Bir yandan da öfkeyle Bilgilendirici Görüntüler Merkezindeki duvara taktığı ve hala orada takılı olan şeyi kurcalamakla meşguldü, "herhangi bir şey satın almaya razı olmayın."

"...insanın, yarattığın, arkadaşlarınızın...."

Müzik artarak yükseldi- her şey gibi müzik ve notalar da kocamandı. Ve adamın arkasındaki girdap gibi dönüp duran kocaman sisten, üç uzun sütun, yavaşça sıyrılarak ortaya çıktı.

"... denediği, yaşadığı- yada genellikle, yaşayamadığı şeyler. Bunu düşünün arkadaşlarım. Ve unutmayalım ki- ve az sonra ben daima hatırlamamızı sağlayacak bir öneride bulunacağım- Krikkit Savaşlarından önce, Galaksimiz işte o zor bulunan muhteşem şey, yani mutlu bir Galaksiydi."

Bu noktada müziğin boyutları iyiden iyiye ileri gidiyordu.

"Mutlu bir Galaksi arkadaşlarım, Wikkit Kapısı sembolünde de simgelendiği gibi!"

Üç sütun artık açıkça görülebiliyordu. Tepelerinde onları birbirine bağlayan iki parçanın bulunduğu üç uzun sütun, Arthur'un sersemlemiş beynini aptala çevirecek kadar tanıdık bir edayla orada durmaktaydı.

"Üç sütun," diye gürledi adam "Çelik Sütun Galaksinin Gücünü ve Kudretini simgeliyor!"

Projektörler çelik yada ona benzer bir şeyden yapıldığı açıkça görülebilen soldaki sütun üzerinde bir aşağı bir yukarı gezinerek çılgın danslar yaptı. Müzik zonkladı ve gürledi.

"Pleksiglas Sütun," diye ilan etti adam," Galakside bulunan Bilim ve Mantık güçlerini simgeliyor!"

Diğer projektörlerin sağ taraftaki şeffaf sütun üzerinde yine bir aşağı bir yukarı gezinerek yaptığı egzotik hareketler, sütunun içinde çarpıcı desenler çizerken, Arthur Dent' in midesinde de ani ve açıklanamaz bir dondurma yeme arzusu oluşturmuyordu.

"Ve," diyerek devam etti gürleyen ses, "Ağaç Sütunun simgelediği şey...." ve burada ses harikulade duygularla yüklenerek hafifçe çatallaşıyordu, "Doğanın ve Maneviyatın güçleri."

Işıklar ortadaki sütunu bulmuştu. Müzik cesur bir kıpırtıyla, sözle anlatılamayan duyguların hüküm sürdüğü alanlara doğru yükseldi.

"Aralarında onları destekleyen," ses tırmanarak en yüksek noktasına yaklaşmaktaydı, "Refahı simgeleyen Altın Çubuk ile Barışı simgeleyen Gümüş Çubuk!"

Şimdi, tüm oluşum çarpıcı Bir ışık seline boğuluyordu. Bereket versin müzik artık fark edilebilme sınırlarının çok ötesine geçmişti. Üç sütunun en tepesine şahane pırıltılar içinde, iki çubuk oturtulmuştu. Onların da üzerinde kızlar oturuyor gibi gözüküyordu. Belki de bu kızların melekleri çağrıştırmaları istenmişti. Bununla birlikte,

genellikle meleklerin bu kızlardan daha giyimli olarak temsil edildiğini de unutmamak gerekir.

Ansızın, herhalde kozmos olması gereken yerde, dramatik bir sessizlik oldu ve ışıklar karardı.

"Galakside tek bir dünya bile yoktur ki, "diye heyecanla titredi adamın uzman sesi, "tek bir medeni dünya yoktur ki bu sembol bugün bile saygı ile anılsın. İlkel dünyalarda bile ırklara has anılarda halen yerini korumaktadır. Krikkit güçlerinin yıktığı şey işte buydu ve şimdi onların dünyasını sonsuzluğun sonuna kadar kilit altında tutan şey de budur.!"

Ve gösterişli bir hareketle adam elinde Wikkit Kapısının bir modelini oluşturdu. Baştanbaşa olağanüstü bir gösteri olan bu olay içinde boyutları tespit etmek son derece zor olmakla birlikte, modelin boyu bir metre kadar olmalıydı.

"Tabii ki bu model, anahtarın orijinali değil. Orijinali herkesin bildiği gibi, yıkılmış, uzay - zaman sürekliliğinin sonsuza kadar dönüp duracak anaforlarında paramparça olmuştu. Bu onun dikkate değer bir kopyası olup, hünerli ustalarımız tarafından elle işlenmiş, el işçiliğinin tarihi sırları kullanılarak bir anı olmak üzere sevgiyle bir araya getirilmiştir. Ölenlerin anısına ve bu kişilerin korumak uğruna öldükleri Galaksiye-bizim galaksimize- bir katkıda bulunmak üzere hepinizin sahip olmakla gurur duyacağı bir hatıra..."

Tam bu dakikada Slartibarfast tekrar süzülerek geri geldi.

"Buldum," dedi. "Bu saçmalıkların hepsini silebiliriz. Yalnızca başınızı eğmeyin, yeter."

"Şimdi borcumuzu ödemek için başlarımızı eğelim," diyordu ahenksiz bir ses, ve bunu tekrarladı çok daha hızlı ve geriye doğru.

Işıklar gelip gitti, sütunlar kayboldu, adam geriye doğru hızla geveleyerek hiçliğe karıştı, Evren enerjik bir şekilde tekrar çevrelerini sardı.

"İşin esasını anladınız mı?" diye sordu Slartibarfast.

"Ben şaşırdım ," dedi Arthur, "ve sersemledim."

"Ben uyuyordum," dedi tam bu sırada süzülerek görüntüye dönen Ford.

"Bir şey kaçırdım mı?"

Bir kez daha kendilerini baş döndürücü yükseklikte bir kayanın ucunda tir tir titrerken buldular. Rüzgar yüzlerinde ve Galaksinin gelmiş geçmiş en büyük ve en güçlü uzay savaş filolarının kalıntılarının toplandığı ve çabucak yaşama dönmek için

can attıkları alanın üzerinde bir kamçı gibi şaklıyordu. Gökyüzü suratsız bir pembelikten, oldukça garip bir renkle karışıp maviye dönüşerek kararıyor ve yukarı doğru siyahlaşıyordu. Duman inanılmaz bir güçle göklerden döne döne aşağı doğru inmekteydi.

Artık olaylar neredeyse birbirinden ayırt edilmesi mümkün olmayacak bir hızla önlerinden geçerek geriye dönüyordu ve kısa bir süre sonra muazzam bir savaş gemisi sanki "böö" denip korkutulmuşçasına hızla onlardan uzaklaştığında, bunun içeri girdikleri an olduğunu ancak fark edebildiler.

Ama şimdi işler çok daha fazla hızlanmış, Galaktik tarihin yüzyılları dönerek, kıvrılıp bükülerek, yanıp sönerik onlara şöyle bir dokunarak, onları hafifçe sallayarak adeta bulanık bir video seyrederek gibi geçip gitmekteydi. Yalnızca hastanın göğsünü dinlerken duyulana benzeyen iniltili bir ses duyuluyordu.

Gittikçe kalınlaşan olay karmaşası arasında periyodik olarak Korkunç felaketler, derin korkular, büyük afetlerin yarattığı şoklar hissediyorlar ve bunlar daima, taklalar atan tarihin heyelanı içinde sadece her zaman netleşen ve her seferinde tekrarlanan belli görüntülerle bağlantılı oluyordu: üç kazıkla onların tepesindeki çubuklardan oluşan kriket kalesi, küçük sert bir kırmızı top, zorlu beyaz robotlar ve bir de daha az belirgin, karanlık ve bulutlu bir şey.

Ama zamanın bu titrek geçişi içinden açıkça yükselen bir başka duygu daha vardı.

Nasıl kısa aralıklarla duyulan bir tıklama sesi serisi hızlandırıldığında, her bir tıklama bağımsız tanımını kaybedip devamlı ve yükselen bir tınlama tonuna ulaşırsa, burada karşılaşılan bağımsız etkileşimler de öyle birleşerek devamlı bir duygu kalitesine erişmişti- ama bir duygu haline gelememişti. Eğer bunun ille bir duygu olmasında ısrar edilirse, o zaman bu duygusuz bir duyguydu. Bu, nefretti, kusursuz bir nefret. Soğuktu, buz gibi soğuk değil ama duvar gibi soğuktu. Kişisel değil ama bir kalabalıkta rasgele savrulan bir yumruk gibi değil de, bilgisayarda yazılmış park yeri çağrı belgesi gibi kişisel değildi. Ve öldürücü idi- burada da, bir kurşun ya da bıçak gibi değil, bir otoyolda karşınıza çıkacak bir tuğla duvar gibi öldürücüydü.

Tıpkı yükselen tonun karakter değiştireceği ve yükseldikçe harmonik bir sese sahip olacağı gibi, bu duygusuz duygu da aynı şekilde, duyulmasa bile tahammül edilemez bir çığlığa dönüşüyor ve ansızın bir suçluluk ve başarısızlık çığlığı haline geliyordu.

Ve yine ansızın durmuştu.

* * *

Sakin bir tepenin üzerinde huzurlu bir akşamda bulmuşlardı kendilerini.

Güneş batmaktaydı.

Etraflarında yumuşak bir dalgalanma içinde yavaşça uzaklara doğru uzanan yemyeşil bir kırlık vardı. Kuşlar bütün bunlar hakkında düşündüklerinin şarkısını söylüyorlardı ve ortak fikirleri iyimser gibiydi Biraz ötede oynayan çocukların sesleri duyuluyor, bu sesin görünen kaynağından biraz ötede ise, solan akşam aydınlığındaki küçük bir şehrin çizgileri sezilebiliyordu.

Şehir çoğunluğu beyaz taştan inşa edilmiş, oldukça alçak binalardan meydana gelmiş gibi görünüyordu. Ufuk çizgisi yumuşak hoş eğriler oluşturuyordu.

Güneş hemen hemen batmıştı.

Sanki hiçbir yerden gelmeyen bir müzik başladı. Slartibarfast bir düğme çevirdi ve ses kesildi.

Bir ses, "Bu..." dedi Slartibarfast bir başka düğmeyi çevirdi ve o seste kesildi.

"Bunu size açıklayacağım," dedi yavaşça.

Burası huzur dolu bir yerdi. Arthur kendini mutlu hissetti. Hatta Ford bile neşeliydi. Şehre doğru kısa bir süre yürüdüler. Çimenlerin Bilgilendirici Görüntüsü ayaklarının altında hoş ve taptazeydi ve çiçeklerin Bilgilendirici Görüntüsü tatlı ve hoş kokuyordu. Yalnızca Slartibarfast hoşnutsuz ve aksi görünüyordu.

Durdu ve yukarı baktı.

Arthur'u birden az önce ürpertiyle yaşadıkları dehşete benzer kötü bir şeylerin yaklaşmakta olduğu endişesi sardı. Bu kadar şiir dolu bir yerde kötü şeylerin olabileceğini düşünmek onu da huzursuz ediyordu. Yukarı baktı. Gökyüzünde hiçbir şey yoktu.

"Buraya saldırmak üzere değiller, değil mi?" dedi. Bunun yalnızca içinde yürümekte oldukları bir video kaydı olduğunu hatırladı ama yine de paniklediğini hissetti.

"Buraya saldırmak üzere olan hiçbir şey yok." dedi Slartibarfast, sesi beklenmedik şekilde duyguyla titreşmişti. "Burası her şeyin başladığı yer. Burası o yerin kendisi. Burası Krikkit."

Gökyüzüne baktı.

Gökyüzü, bir ufuktan diğerine, doğudan batıya, kuzeyden güneye, tamamen simsiyahtı.

Rap rap. Tırrrt.

"Yardımcı olabildiysem ne mutlu bana."

"Kapa çeneni."

"Teşekkür ederim."

Rap rap rap rap rap.

Tırrt.

"Basit bir kapıyı sevindirdiğiniz için teşekkür ederim."

"Umarım yakında diyotların çürür."

"Teşekkür ederim. İyi günler."

Rap rap rap rap rap rap

Tırrrt.

"Sizin için açılmak bir zevk..." "Defol."

"... ve başarılan bir işin bilinciyle yeniden kapanmak
bir kıvanç."

"Sana defol dedim."

"Bu mesajı dinlediğiniz için teşekkür ederim."

Rap rap rap rap.

"Hop"

Zaphod ayağını vura vura yürümeyi bıraktı. *Altın Kalp* çevresinde günlerdir rap rap yürüyordu ama şimdiye kadar hiçbir kapı ona "hop" dememişti. Şimdi de ona "hop" diyenin bir kapı olmadığından oldukça emindi. kere bu kapıların söyleyeceği cinsten bir şey değildi. Onlar için fazla kısa, fazla öz bir kelimeydi. Bunun da ötesinde bu sesi çıkaracak yeterince kapı da yoktu. Bu ses yüz binlerce kişinin "hop" demesine benzer bir sestti ve bu Zaphod'u şaşırtmıştı, çünkü gemideki tek insan kendisiydi.

Ortalık karanlıktı. Geminin gerekli olmayan sistemlerinin çoğu kapatılmıştı. Galaksinin uzak bir alanında, uzayın mürekkep renkli siyahlığı içinde, tembel tembel dolanmaktaydı. O halde hangi yüz binlerce kişi bu noktaya toplanacak ve hiç beklenmedik bir "hop" çekecekti?

Etrafını kolaçan etti, koridorun yukarısına ve aşağısına bakındı. Her yana koyu gölgeler egemendi. Yalnızca, susturabilmek için her yolu denediği kapıların çevresindeki çok soluk, pembemsi çizgiler vardı, bunlar karanlıkta parıldıyor, kapılar konuştuğunda da yanıp sönüyorlardı.

Işıklar, Zaphod 'un kafalarının birbirlerine bakmalarını engellemek için söndürülmüştü. Çünkü son zamanlarda, bunların ikisinin de özellikle göz okşayan bir görüntüsü olduğu söylenemezdi ve bu ruhuna bakma hatasını yaptığından beri böyleydi.

Bunu yapması gerçekten de bir hata olmuştu.

Gecenin geç bir vaktiydi- kuşkusuz.

Zor bir gün geçirmişti- kuşkusuz.

Gerginin sisteminde ruhuna hitap eden bir müzik çalmaktaydı- kuşkusuz.

Ve -kuşkusuz- kendisi de bir parça sarhoştı.

Diğer bir deyişle, bir ruhunu arama mücadelesine sebep olabilecek tüm şartlar mevcuttu, ama yaptığı yine de kesinlikle hataydı.

Şimdi karanlık koridorda, yalnız ve sessiz ayakta dururken, yine o anı hatırlayarak titredi. Kafalarından biri bir tarafa, diğeri diğer tarafa baktı ve her ikisi de gidilecek yönün diğeri olduğuna karar verdi.

Etrafı dinledi, ama hiçbir şey duyamadı.

Bütün duymuş olduğu bir "hop" tu.

Burası, sadece bir tek kelime söylemek için çok sayıda insanın getirilemeyeceği kadar uzak bir yermiş gibi görünüyordu oysa.

Huzursuzca, gideceği yönü köprü üstü olarak belirledi. Orada hiç olmazsa kontrolün kendisinde olduğunu hissedebilirdi. Tekrar durdu. Aslında şu sırada pek de kontrolü elinde tutabilecek birine benzemediğini hissediyordu.

Geriye dönüp düşündüğünde, o anın ilk şokunu, gerçekten de bir ruha sahip olduğunu keşfetmesi doğurmuştu.

Aslında her zaman bir ruhu olduğunu, aşağı yukarı bilirdi, çünkü o başka her şeye tam takım halinde, hatta bazı şeylerden iki tanesine birden aynı anda sahip olan biriydi Ama yine de. içinin derinliklerinde bir yerde asılı duran bu şeyle karşılaşmak onu şiddetle sarsmıştı.

Ve sonra (bu ikinci şoktu) bu nesnenin, onun konumundaki bir erkek için pek de hoş bir şey olmadığını keşfetmesiyle yeniden sarsılmıştı.

Ardından konumunun ne olduğunu düşündü ve tekrarlanan şok neredeyse elindeki içkinin yere saçılmasına sebep oluyordu. İçkisinin başına ciddi bir şey gelmeden onu kafasına dikti. Sonra birinciyi aşağı kadar izleyerek, onun halinden memnun olup olmadığını anlayabilmesi için ikinciye de midesine gönderdi.

"Özgürlük 'demişti yüksek sesle.

Bu sırada Trillian köprü üstüne gelmiş ve özgürlük üzerine heyecan verici birçok şey söylemişti.

"Onunla başa çıkamıyorum," demişti içi kararmış bir halde ve üçüncü kadehi ikincinin, birincinin durumunu neden hala rapor etmediğini anlamak amacıyla devirmişti. Biraz kararsızca iki Trillian'a da bakmış ve sağdakini tercih etmişti.

Öbür boğazından aşağı bir içki yuvarlamıştı. Planı bir öncel kadehi geçitte yakalamak, onunla güçlerini birleştirip ikinci kadehi kendine çeki düzen vermesi için zorlamaktı. Sonra üçü birlikte birincinin peşine düşecekler ve ona iyi bir nutuk çekecek, belki de biraz şarkı söyleyeceklerdi.

Dördüncü içkinin bütün bunları anlayıp anlamadığından pek emin değildi, o yüzden beşinciye planı iyice anlatmak ve altıncıyı da moral desteği olmak üzere aşağı göndermişti.

"Çok fazla içiyorsun," demişti Trillian.

Dört Trillian'ın içinden çıkıp onları tek bir vücut olarak görebilmek için çalışırken kafaları birbirine çarpmıştı. Bunun üzerine vazgeçmiş ve görüntü ekranına bakmaya başlamıştı. Oldukça önemli sayıda yıldızı bir arada gördüğü için de şaşırmıştı.

"Heyecan, macera ve gerçekten çılgınca şeyler," diye söylemişti.

"Bak," dedi, sesinde sempatik bir tonlamayla Trillian ve onun yanına oturdu, "Bir müddet için kendini biraz amaçsız hissedecek olman tamamen anlaşılabilir bir durum."

Zaphod ona hayretle bakıyordu. Daha önce kendi kendisinin kucağında oturabilen birini hiç görmemişti.

"Ooo," diyerek bir içki daha aldı.

"Yıllardır üzerinde çalıştığın görevin sona erdi."

"Üzerinde çalışmamıştım. Hep üzerinde çalışmaktan kaçınmıştım. "

"Yine de onu tamamladın."

Zaphod homurdandı. Midesinde müthiş bir parti veriliyor gibi gözüküyordu.

"Sanırım o beni tamamladı," demişti. "İşte buradayım, ben Zaphod Beeblebrox, istediğim yere gidebilir, istediğim şeyi yapabilirim. Bilinen göklerde mevcut en iyi gemiye sahibim, aramın oldukça iyi gittiği bir sevgilim var."

"Aranız iyi mi gidiyor?"

"Bana göre öyle. Kişisel ilişkilerde uzman değilim..."

Trillian kaşlarını kaldırmıştı.

"Ben," diye eklemişti, "canavar gibi adamım, istediğim her şeyi yapabilirim. Ama ne yapacağıma ilişkin en ufak bir fikrim yok."

Durmuştu.

"Bir şey," diye eklemişti, "bir diğerini takip etmeyi aniden durdurdu." -bu söylediğinin aksine son içtiği içkiyi takiben bir tane daha yuvarlamış ve ardından göze hiç de zarif görünmeyen bir şekilde sandalyesinden yere yuvarlanmıştı.

Sızarken, Trillian gemideki *Otostopçunun Galaksi Rehberi* üzerinde küçük bir araştırma yapıyordu. Burada sarhoşlukla ilgili bazı öneriler vardı.

"Üzerine git," diyordu kitap, "ve iyi şanslar."

Evren'in büyüklüğü ve bununla başa çıkmanın yolları ile ilgili bölüme de bakılması öneriliyordu.

Sonra Han Wavel'la ilgili tanıtım bölümünü bulmuştu. Burası egzotik bir tatil gezegeniydi ve Galaksinin harikalarından biriydi.

Han Wavel tümü rüzgar ve yağmurun doğal erozyonu sonucu oluşan çok sayıda muhteşem ultra lüks otel ve gazinonun bulunduğu bir dünyaydı.

Bu oluşumun gerçekleşme şansı hemen hemen sonsuzda birdi. Bunun nasıl oluştuğuna ilişkin çok az şey bilinmekteydi. Çünkü bu oluşumu araştırmaya hevesli olan hiç bir jeofizikçinin, olasılık istatistikçisinin, meteoroloji analistinin ve tuhaflık uzmanının parası, orada kalmaya yetmemekteydi.

Trillian, kendi kendine, mükemmel, diye düşünmüştü. Bir kaç saat sonra, büyük beyaz bir koşu- ayakkabısı biçimindeki gemileri, sıcak ve parlak bir güneşin kavurduğu gökyüzünden usulca sıyrılarak, canlı renklerle kaplı kumlu bir uzay meydanına doğru hızını kesmekteydi. Geminin indiği yerde kesinlikle bir sansasyon yaratması Trillian'ı çok eğlendiriyordu. Zaphod 'un ortalarda dolaştığını ve geminin bir yerinde ıslık çaldığını duymuştu. "

"Nasılsın?" diye seslenmişti iç haberleşme cihazından.

"iyiyim," demişti Zaphod," müthiş iyiyim."

"Peki, neredesin?"

"Banyoda."

"Ne yapıyorsun?"

"Burada kalıyorum."

Bir ya da iki saat sonra bunu sözlük anlamında söylediği ortaya çıkmış ve gemi kapılarını bir kez bile açmadan tekrar gökyüzüne dönmüştü.

"Vah vah," demişti Bilgisayar Eddie.

Trillian sabırla başını sallayarak onun yorumuna katılmış, bir—iki kez parmaklarını tıkırdatmış ve sonra iç haberleşme düğmesine basmıştı.

"Sanırım bu zorlama eğlence şu anda ihtiyacın olan şey olmasa gerek."

"Herhalde öyle," diye cevaplamıştı Zaphod, bulunduğu yer neresiyse oradan.

"Sanırım, biraz vücudunu çalıştırmak seni kendine getirecektir."

"Sen ne düşünüyorsan, ben de öyle düşünüyorum," dedi Zaphod.

"EĞLENCELİ İMKANSIZLIKLAR" bir müddet sonra, yine *Rehberim* sayfalarını karıştırmaya başlamış olan Trillian'ın gözüne ilişen bir başka başlıktı. *Altın Kalp* olasılık dışı bir hızla, belirsiz bir yöne doğru ilerlerken kendisi bir yandan Nutri-Matik içecek Üreticisinin hazırladığı içilecek gibi olmayan bir fincan şeyi yudumluyor öte yandan da nasıl uçulacağını okuyordu.

Otostopçunun Galaksi Rehberinde uçuş konusunda söylenenler şunlardı.

Uçmak bir sanat ya da daha doğrusu bir yetenektir.

Yetenek kendini yere atıp, yeri ıskalayabilmeyi öğrenmekte yatmaktadır.

Bunun için güzel bir gün seçin, diye öneriyordu, ve deneyin.

Birinci bölüm kolaydı.

Bütün istenen sadece kendini öne doğru bütün ağırlığıyla yere atma yeteneği ve canının yanmasına aldırmama arzusuydu.

Çünkü yeri ıskalamay başaramadığınız zaman canınız yanacaktır.

Çoğu kişi yeri ıskalamay başaramayacaktır ve eğer gerçekten kuralına uygun bir şekilde deniyorlarsa başarısızlıkları muhtemelen epeyce sert olacaktır.

Görünen odur ki, zorlukları doğuran işte bu ikinci kısım, yani ıskalama kısmıdır.

Birinci sorun, yeri kazayla ıskalamanız gerektiğidir. Bile bile ıskalamaya çalışmakta hiç fayda yoktur, çünkü bunu yapamazsınız. Dikkatinizi, yarı yoldayken, aniden bir başka şeye çevirmeniz gerekir böylece düşmeyi, düşeceğiniz yeri, ya da ıskalamay başaramadığınızda canınızın ne kadar yanacağını düşünmezsiniz.

Size sunulmuş olan saniye kırıntısı içinde bu üç şeyden dikkatinizi sıyrabilmek son derece zordur. Bu nedenle de seyretmesi heyecan veren bu sporda, pek çok kişi başarısızlığa ve hayal kırıklığına uğrar.

Bununla birlikte, eğer o çok önemli anda, ilginizi çeken, örneğin bir çift güzel bacağın (anten, takma bacak yani sporu yapanın türüne ve/veya kişisel eğilimlerine göre değişebilecek herhangi bir şey), görüş mesafeniz içinde patlamakta olan bir bombanın ya da hemen yakınınızdaki bir dalda yürüyen son derece ender rastlanan türden bir böceğin dikkatinizi dağıttığı o şaşkınlık içinde, yeri ıskalamanız ve yerden on-on beş santim yukarda ve bir parça aptalca görünebilecek bir durumda asılı kalmanız mümkün olacaktır.

Bu an, muhteşem ve hassas bir konsantrasyon için en uygun andır.

Artık suyun üzerinde durmak için yaptığınız, gibi hafif hafif hareket etmeli ve süzölmelisiniz, süzölmeli ve hareket etmelisiniz.

Kendi ağırlığınıza ilişkin tüm hesaplamalara boş verin ve yalnızca daha yukarılara yükselmenize izin verin.

Bu noktada kimsenin size söylediklerini dinlemeyin çünkü size yardımcı olacak herhangi bir şey söylemeleri pek mümkün değildir.

Muhtemelen "Aman tanrım, uçuyor olman mümkün değil!" gibi şeyler söylüyor olacaklardır.

Onlara inanmamanız yaşamsal önem taşımaktadır, yoksa birden haklı çıkabilirler. Yükselerek, daha yukarılara yükselin.

Bir kaç dalış denemesi yapın. Önce yumuşak dalışlar deneyin, sonra muntazam nefeslerle, ağaç tepelerinin de üzerine yükselin.

KİMSEYE EL SALLAMAYIN.

Bunu bir kaç kez yaptıktan sonra. Dikkat dağılma anını başarmanın giderek kolaylaştığını fark edeceksiniz.

Bundan sonra uçuşunuzu, hızınızı, manevra kapasitenizi nasıl kontrol altında tutacağınızı öğreneceksiniz. İşin püf noktası, yapmak istediğiniz şeye ilişkin pek fazla düşünmemekte, olacakları kendi seyrine bırakmaktır.

Ayrıca nasıl doğru şekilde konacağınızı da öğreneceksiniz. İlk denemenizin berbat bir şey olması, hem de çok berbat olması hemen hemen kesindir.

Üyesi olabileceğiniz özel uçuş kulüpleri mevcuttur ve bunlar size çok önemli olan dikkat dağılma anının inceliklerini öğrenmenizde yardımcı olacaklardır. Kulüpler bu anlar için, çalılarının arkasından fırlayarak vücutlarını sergileyip/fikirlerini açıklayacak, şaşırtıcı vücutlara veya fikirlere sahip kişiler kiralarlar. Az sayıda otostopçu bu kulüplere katılabilecek parasal güce sahiptir, ama bir kısmının buralarda geçici işler bulması mümkün olabilir.

* * *

Trillian bunları hevesle okumuş, ama istemeyerek de olsa Zaphod 'un uçmak, ya da "Eğlenceli Olasılıksızlıklar" başlığı altında listelenen dağlarda yürümek, Brantisvogan Gizli Servisini arayıp, bir adres değişikliği kartı çıkarmaya çalışmak gibi öbür şeyler için havasında olmadığına karar vermişti.

Trillian bunun yerine, gemiyi bir kar ve buz ülkesi olan, Allosimanius Syneca'ya, uçurmuştu. Burası akılları karıştıracak kadar güzel ve şok edecek kadar soğuktu. Liska'daki kar düzlüklerinden Sastantua'da bulunan Kristal Buz Piramitlerinin tepesine gitmek, jet skiler ve Syneca Kar Köpekleri ekibi eşliğinde bile çok uzun ve zahmetli bir yolculuktu. Bununla birlikte, tepeden bakıldığında Stin Buzul Sahalarını, ışıltılı yanan Prizma

Dağlarını ve ufukta dans eden ve adeta doğa üstü bir şey gibi görünen buz ışıklarını içine alan görüntü, beyni önce dondurup, sonra yavaşça gevşeterek güzelliğin yaşanmamış boyutlarına götüren bir manzaraydı ve Trillian, kendi adına, beyninin bir parça donup sonra gevşemesine ve yaşanmamış güzellikler boyutuna ulaşmasına itiraz etmeyeceğini hissediyordu.

Alçak bir yörüngeye inmişlerdi.

Allosimanius Syneca'nın gümüş beyazı güzellikleri önlerinde uzanmaktaydı.

Zaphod kafalarından birini bir yastığın altına gizlemiş, diğeri ile bulmaca çözerek, gece yarısına kadar yatakta kalmıştı.

Trillian yine sabırla başını sallamış, içinden yeterince yüksek bir sayıya kadar saymış ve kendi kendine şimdi önemli olanın Zaphod'u konuşturmak olduğunu söylemişti..

Bütün sentomatik mutfak robotlarını işe koşarak pişirebileceği en muhteşem lezzetteki yemeği hazırlamıştı- titizlikle yağlanmış etler, hoş kokulu meyveler, mis kokulu peynirler, kaliteli Aldebaran şarapları.

Bunları Zaphod'a götürmüş ve ona canının olan biteni konuşmak isteyip istemediğini sormuştu.

"Kaybol," demişti Zaphod.

Trillian kendi kendine sabırla başını sallamış ve içinden daha da yüksek bir sayıya kadar saymış, tepsiyi yavaşça kenara itmiş ve doğruca transfer odasına giderek bir tele taşıt aracılığıyla kendin Zaphod 'un lanet olası yaşamından çıkarmıştı.

Bunun için herhangi bir koordinat bile he- saplamamıştı, nereye gittiğine ilişkin en ufak bir fikre bile sahip değildi, sadece gidiyordu- Evren'de rasgele akıp giden bir dizi nokta halinde.

"Her şey," diyordu ayrılırken, "bundan iyidir."

"İyi oldu," diye mırıldanmıştı Zaphod kendi kendine. Arkasına dönmüş ve uyuyamamıştı.

Ertesi gün geminin boş Koridorlarını huzursuzca arşınlamıştı, Onu aramıyormuş gibi yapıyordu, ama aslında orada olmadığını biliyordu. Bilgisayarın şikayetçi bir tonla, burada lanet olası neler olup bittiği ile ilgili sorularını terminallerinden birinin üzerine küçük elektronik bir tıkaç yerleştirerek susturmuştu.

Bir müddet sonra ışıkları söndürmeye başlamıştı. Görülecek hiçbir şey yoktu. Gerçekleşmek üzere olan hiçbir şey yoktu.

Bir gece yatağında yatarken -ve artık gerçek zaman ne olursa olsun, gemide devamlı bir gece hüküm sürmekteydi- kendini toplamaya, ve işleri bir parça düzene koymaya karar vermişti. Birden kalkmış ve üzerine bir şeyler giymeye başlamıştı. Evren'de kendisinden daha sefil, perişan ve terkedilmiş durumda birinin olması gerektiği yargısına varmış ve gidip onu bulmaya karar vermişti.

Köprü üstüne giderken yarı yolda, bunun Marvin olabileceği aklına gelince tekrar yatağına dönmüştü.

İşte teselli bulmaz bir şekilde karanlık koridorlarda rap rap yürüyerek, neşeli kapılara küfürler yağdırdığı bu sırada "hop" sesini duymuş ve bundan çok huzursuz olmuştu.

Gergin bir vaziyette koridor duvarına yaslandı ve tirbuşonu beyin gücüyle düz hale getirmeye uğraşan bir adam gibi kaşlarını çatı. Parmak uçlarını duvara dayadı ve alışılmadık bir titreşim hissetti. Üstelik oldukça net bir şekilde bir takım sesler duymaya ve bu seslerin nereden geldiğini anlamaya başlamıştı- sesler köprü üstünden geliyordu.

Elini duvarda gezdirirken çok sevdiği bir şey buldu. Sessizce, biraz daha ilerledi.

"Bilgisayar?" diye fısıldadı.

"Mmmm?" dedi ona en yakın bilgisayar terminali aynı sessizlik içinde

"Bu gemide birileri mi var?"

"Mmmm," dedi bilgisayar.

"Kim bunlar?"

"Mmmmmmm mmmm mmmmmmm," dedi bilgisayar.

"Ne?"

"Mmmmm mmmm mm mmmmmmmmm."

Zaphod yüzlerinden birini avuçlarının arasına gömdü.

"Oh, Zarquon, tanrım.," diye mırıldandı kendi kendine. Sonra koridorun yukarısına, köprü üstünün girişine doğru baktı. Belirsiz bir mesafeden ve ağzı tıkalı terminallerin bulunduğu bölümden, gittikçe daha anlamlı sesler gelmekteydi.

"Bilgisayar," diyerek hiddetle fısıldadı yeniden.

"Mmmm?"

"Ağzındaki tıkaçı çıkardığım zaman..."

"Mmmm."

"Çeneme bir yumruk atmamı hatırlat."

"Mmmm mmm?"

"Hangisine olursa. Şimdi bana şöyle cevap ver. Evet için bir kez 'mmmm', hayır için iki kez. Durum tehlikeli mi?"

"Mmmm."

"Tehlikeli?"

"Mmmm."

"İki kez 'mmmm' demedin değil mi?"

"Mmmmm mmmm."

"Hmmm."

Koridordan yukarı adım adım yürürken, sanki koşarak koridordan aşağı kaçmak istermiş gibi bir hali vardı ki aslında gerçek arzusu da buydu.

Köprü üstüne açılan kapıya yarım metre kalmıştı ki birden kapının kendisine nazik davranacağı düşüncesiyle dehşete kapıldı. Kapıların, nezaket sesi devrelerini kapatmayı bir türlü başaramamıştı.

Köprü üstüne doğru giden bu kapı aralığı gözlerden uzaktı. Bunun sebebi, köprü üstünün yuvarlak kıvrımlardan oluşan heyecan veren ilginç planıydı ve Zaphod bu sayede fark edilmeden içeri girebilmeyi ümit ediyordu.

Ümitsizlik içinde tekrar duvara dayandı ve diğer kafasını duyduğunda şok eden bir şeyler söyledi.

Kapının soluk pembe ışıklı ana hatlarını incelemeye başladı ve koridorun karanlığında, koridora uzanan ve kapıya birisi geldiğini dolayısıyla açılıp ona neşeli ve hoş bir şeyler söylemesi gerektiğini haber veren Hassas Alanı hayal meyal görebildiğini keşfetti. Kendisini sıkıca duvara yaslayarak, kapının eşiğine ulaştı, Alanın ne kadar olduğunu bilmediği sınırlarının içine girmekten kaçınmak için göğsünü olabildiğince içeri çekti. Nefesini tuttu ve son bir kaç gündür geminin jimnastik salonunda göğüs adalelerini genişletecek egzersizler yapacağına, surat asıp yataкта yatmış olmasından ötürü kendi kendisini tebrik etti.

Sonra bu noktada konuşmak zorunda olduğunu fark etti.

Bir iki küçük nefes aldı ve sonra elinden geldiğince çabuk ve sessiz olarak, "Kapı, eğer beni duyabiliyorsan, çok çok sessiz olarak duyabildiğini söyle."

Çok çok sessiz bir şekilde kapı mırıldandı, "Sizi duyabiliyorum."

"Güzel. Şimdi bir dakika sonra, sana açılmanı söyleyeceğim. Açıldığın zaman bunun senin için bir zevk olduğunu söylemeni istemiyorum, anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı."

"Ve bana basit bir kapıyı çok mutlu ettiğimi veya bana açılmanın senin bir zevk ve iyi yapılmış bir işin bilinciyle kapanmanın da bir kıvanç olduğunu söylemeni de istemiyorum, tamam mı?"

"Tamam."

"Ve bana iyi günler dilemeni de istemiyorum, anlıyor musun?"

"Anlıyorum."

"Pekala," dedi Zaphod, gergin bir ifadeyle, "şimdi açıl."

Kapı sessizce kayarak açıldı. Zaphod içeri süzüldü. Kapı arkasından sessizce kapandı.

"İstedığınız gibi oldu mu, Mr. Beeblebrox?" dedi kapı yüksek sesle.

"Sizlerin," dedi Zaphod bunun üzerine, kendisine bakmak için arkalarına dönmüş olan beyaz robotlar grubuna, "elimde son derece güçlü bir Kill-O-Zap silahı olduğunu hayal etmenizi istiyorum."

Son derece soğuk ve vahşi bir sessizlik oldu. Robotlar iğrenç ölü gözleriyle ona bakıyorlardı. Hiç kıpırdamıyorlardı. Görünüşlerinde büyük bir katliamın yaklaştığını çağrıştıran bir şeyler vardı, özellikle de onları daha önce ne görmüş, ne duymuş olan Zaphod için. Krikkit Savaşları Galaksinin kadim geçmişine aitti ve Zaphod tarih derslerinin çoğunu, yanındaki siber kabindeki kızla nasıl yatacağını planlamakla geçirmiş ve eğitim bilgisayarı bu planın bir parçası olduğu için de zamanla tarih dersi ile ilgili bütün devrelerini tümüyle farklı bir düşünceler kümesi ile değiştirmişti. Bunun da sonunda, bu devreler hurdaya çıkmış ve bilgisayar Dejenere Sibermat'lar için kurulmuş olan bir eve gönderilmiş ve farkında olmadan talihsiz makineye aşık olan kız da bilgisayarı takip etmişti. Sonuç olarak (a) Zaphod kıza hiçbir zaman sahip olamamış ve (b) şu anda kendisi için paha biçilmez kıymette olabilecek bir kadim tarih bilgisinden mahrum kalmıştı.

Şok içinde robotlara bakmaktaydı.

Nedenini açıklamak mümkün değildi, ama robotların pürüzsüz ve beyaz parlak vücutları onlarla karşılaşanlara soğuk ve saf bir kötülükle yüz yüze oldukları duygusunu veriyordu. İğrenç ölü gözlerinden, güçlü cansız ayaklarına kadar açıkça anlaşılabilirdi ki bu robotlar, tek amacı öldürmek olan bir beynin hesaplanmış ürünleriydi. Zaphod buz gibi bir korku içinde yutkundu.

Köprü üstünün arka duvarını sökmekteydiler ve geminin bazı yaşamsal iç ünitelerinin içinden gelebilecekleri bir tünel açmışlardı. Zaphod, gittikçe artan berbat bir şok içinde, robotların bu tüneli geminin kalbine, aklın almayacağı bir şekilde yoktan var edilmiş olan Olasılıksızlık Seyir Sisteminin merkezine, yani *Altın Kalbin* kendisine, ulaşmak için açtıklarını görebiliyordu.

Zaphod 'un en yakınındaki robot ona vücudunun en küçük zerresini bile hesapladığını hissettirmek ister gibi bakmaktaydı. Ve konuştuğu zaman söylediği şey de bu hissi doğrular gibiydi Ne söylediğine geçmeden önce bu noktada, Zaphod 'un, on milyar yıldan beri bu yaratıklardan birinin konuştuğunu duyan yaşayan ilk organik varlık olduğunu belirtmekte fayda var. Eğer kendi organik varlığına daha az, Kadim Tarih derslerine ise daha çok dikkat etmiş olsaydı, bu şeref onun için de daha etkileyici olabilirdi.

Robotun sesi de vücudu gibiydi, soğuk, düzgün ve cansız. Nerede ise kültürlü bir tınısı vardı.

"Elinde zaten bir Kill-O-Zap silahı var." dedi.

Zaphod bir an için robotun ne demek istediğini anlayamadı, ama sonra bakışlarını aşağıya kendi eline kaydırıp ve duvardaki bir kancaya asılı olarak bulduğu şeyin gerçekten de düşündüğü şey olduğunu görerek rahatladı.

"Öyle," dedi. Aslında rahatlamıştı ama, bunu belli etmeyip ustalık isteyen bir kıvraklıkla robotu aşağılayarak, "eh, hayal gücünü fazla zorlamayayım dedim, robot." diye ekledi. Bir müddet kimse bir şey söylemedi ve Zaphod açık net bir şekilde robotların burada konuşmak üzere bulunmadıklarını ve bunun yalnızca kendi derdi olduğunu fark etti.

"Geminizi, benimkinin içine," dedi kafalarından birini uygun yöne doğru eğerek, "park ettiğinizi fark ettim."

Bunun yadsınabilecek bir tarafı yoktu. Robotlar, uygun boyuta göre davranmakla ilgili hiçbir tasa duymadan, gemilerini olmasını istedikleri yerde olacak şekilde ışınlanmışlardı. Bunun anlamı, gemilerinin *Altın Kalple.*, sanki iki gemi basit iki taramışçasına, iç içe geçmiş olmasıydı.

Buna da hiç tepki göstermediler Zaphod konuşmanın kendine düşen kısmını soru biçiminde yapacak olursa sohbetin herhangi bir ivme kazanıp kazanmayacağını merak etti.

"...siz fark etmediniz mi?" diye ekledi.

"Evet," diye cevapladı robot.

"Eee, pekala," dedi Zaphod. "O halde, siz kedicikler burada ne arıyorsunuz?"

Sessizlik.

"Robotlar," dedi Zaphod, "siz robotlar burada ne arıyorsunuz?"

"Biz buraya, diye tınladı robot, "Altın Çubuğu almaya geldik."

Zaphod anladığını belirterek başını eğdi. Daha fazla detay istediğini belirtmek için de tüfeğini salladı. Robot bu dili anlamış gibiydi

"Altın Çubuk t n aradığımız Anahtarın bir parçası," diye cevap verdi robot, "Efendilerimizi Krikkil'den kurtarabilmek için."

Zaphod tekrar başını eğdi. Tekrar tüfeğini salladı.

"Anahtar," diye devam etti robot basitçe, "zaman ve uzay içinde parçalara ayrılıp dağıtılmış durumda. Altın

Çubuk senin gemini çalıştıran sistemin içine gömülü. Anahtarın içinde tekrar eski yerini alacak. Efendilerimiz kurtulacak. Evrensel Uyum Sağlama İşlemi devam edecek."

Zaphod tekrar başını eğdi.

"Siz neden bahsediyorsunuz?" dedi.

Robotun aslında tamamen ifadesiz yüzünden hafifçe acılı bir ifade geçer gibi oldu. Konuşmayı üzücü buluyor gibiydi.

"Düzeltilme," dedi. "Biz Anahtarı arıyoruz." tekrarladı, "Tahta, Çelik ve Pleksiglas Sütunları bulduk bile. Bir dakika içinde Altın Çubuğu da bulacağız."

"Hayır bunu yapamayacaksınız."

"Yapacağız," diye kararlarını bildirdi robot.

"Hayır yapamayacaksınız. Çünkü o benim gemimi çalıştıran şey."

"Bir dakika sonra," diye tekrarladı robot sabırla, "Altın Çubuğu alacağız,..."

"Alamayacaksınız," dedi Zaphod.

"Ve sonra gitmemiz gerekiyor," dedi robot, bütün ciddiyetiyle, "bir partiye."

"Oh," dedi Zaphod, şaşırarak. "Ben de gelebilir miyim?"

"Hayır, dedi robot. "Çünkü seni vuracağız."

"Oh, sahi mi?" dedi Zaphod, tüfeğini sallayarak.

"Evet," dedi robot ve sonra onu vurdular.

Zaphod öyle şaşırmıştı ki, yere düşmeden önce onu tekrar vurmaları gerekti.

"Shh," dedi Slartibarfast. "Dinle ve izle."

Tarihi Krikkit'e artık gece çökmüştü. Gökyüzü boş ve karanlıktı. Tek ışık, hafif bir esintiyle hoş ve keyifli seslerin çevreye yayıldığı biraz ilerdeki şehirden geliyordu. Etraflarını saran baş döndürücü kokunun yükseldiği bir ağacın arkasında durdular. Arthur toprağın ve çimenin Bilgilendirici Görüntülerini yoklamak için yere çömeldi. Parmaklarını otların arasında gezdirdi. Toprak ağır ve zengin, çimenler güçlü idi. Buranın her bakımdan çok hoş bir yer olduğu izleniminden kaçınmak zordu.

Bununla birlikte gökyüzü fazlasıyla boştu ve Arthur'a göre bu boşluk, şimdilik görünmese de aslında şiir gibi bir manzarası olan bu yere, bir ürperti salıyordu. Yine de, diye düşündü, bu neye alışık olduğuna bağlı olmalı.

Omzunda bir el hissetti ve başını yukarı kaldırdı. Slartibarfast onun dikkatini sessizce, tepenin diğer tarafındaki yamaçta bulunan bir şeye çekmeye çalışıyordu. Baktı. Bütün görebildiği soluk birtakım ışıkların dans edip dalgalanarak onlara doğru yavaşça ilerlediği.

Yaklaştıkça sesleri de duyulmaya başladı ve kısa bir süre sonra bu ışık ve gürültüler, tepeyi aşp şehirdeki evlerine gitmekte olan küçük bir gruba dönüştü.

Gruptakiler, ağacın arkasında durmakta olan izleyicilerin oldukça yakınından geçiyorlardı. Ellerindeki lambaları salladıkça, yumuşak ve deli dolu ışıklar ağaçlarla çimenler arasında dans ediyordu, hallerinden memnun görünen gruptakiler birbirleriyle sohbet ediyor ve hatta bir şarkı söylüyorlardı. Şarkı her şeyin ne kadar hoş görüldüğünden, kendilerinin ne kadar mutlu olduğundan, çiftlikte çalışmaktan ne kadar hoşlandıklarından ve eve dönüp çocuklarını ve eşlerini görmenin güzelliğinden bahsediyor ve kıvrak koro bölümünde de yılın bu zamanında çiçeklerin nasıl özellikle daha nefis koktuğunu ve köpeğin ölümünün çok acı olduğunu çünkü onun çiçekleri çok sevdiğini anlatıyorlardı. Arthur, neredeyse,. Paul McCartney' ı, bir gece vakti, şöminenin yanında ayaklarını kaldırmış otururken Linda'ya bunları mırıldandığını ve şarkının geliriyle ne alabileceğine kafa yordüğünü, belki de Essex'i düşündüğünü hayal edebiliyordu.

"Krikkit'in Efendileri" dedi Slartibarfast nefes nefese ve mezardan gelir gibi bir sesle.

Essex ile ilgili kendi düşüncelerinden sıyrılmak Arthur'a çok zor geldiği için, bu söz onda bir anlık şaşkınlık yaratmıştı. Sonra durumun mantığı, karma karışık kafasına kendini zorla kabul ettirdiyse de yaşlı adamın ne dediğini hala anlamadığını fark etti.

"Ne?" dedi.

"Krikkit'in Efendileri," dedi Slartibarfast yeniden. Eğer az önceki sesi mezardan geliyor gibiyse, bu seferki yer altında bulunan ölümler şehri Hadesten bronşitli birinin sesi gibiydi.

Arthur küçük gruba bakarak bu noktada hikmetine sunulan bu kısa bilgiye bir anlam vermeye çalıştı

Gruptaki kişilerin başka dünyalara ait yabancılar oldukları açıktı. Bu, hiçbir şeyden anlaşılmısa, biraz uzunca, ince, köşe" ve hemen hemen beyaz denecek kadar soluk görünüşlerinden anlaşılabilir. Ama bunun dışında, son derece hoş kişiler oldukları izlenimini veriyorlardı. Belki bir parça alışılmamış olabilirlerdi, insan onlarla uzun bir otobüs yolculuğunda birlikte olmak istemeyebilirdi. Ama, önemli olan, eğer bu kişilerin iyilik ve dürüstlükten en ufak bir sapmaları varsa, bu sapmanın, onların yeterince iyi olmamalarından değil, fazlasıyla iyi olmalarından kaynaklanabileceğiydi. O halde, Slartibarfast'ın, o hırıltılı ciğer egzersizleri de ne demek oluyordu? Onlar olsa olsa, eve iş götüren elektrikli testere operatörlerine ilişkin iğrenç filmlerin radyo reklamları için uygun düşerdi.

Sonra, şu Krikkit konusu da zor bir konuydu. Kendisinin kriket oyunu hakkında bildikleriyle bu kelime arasındaki ilişkiyi henüz tam olarak düşünüp çözebilmiş

Tam bu sırada Slartibarfast, kafasından geçenleri sezinlemişçesine, Arthur'un düşünce zincirinin arasına girdi.

"Senin kriket adıyla bildiğin o oyun," derken, sesi hâlâ yeraltı geçitlerinde başıboş dolaşır gibiydi, "ırkçı anıların alışılmamış ilginçliklerinden biri, o kadar. Bu yolla, olaylar zamanın sisleri arasında gerçek önemlerini kaybettikten sonra bile, görüntüleri aklın sonsuzluğu içindi canlı tutulabiliyor. Galaksideki tüm ırklar içinde, Evreni paramparça eden gelmiş geçmiş en korkunç savaşların anılarını canlandırarak, bu anıları, korkarım çoğunluk tarafından son derece sıkıcı ve amaçsız olarak kabul edilen bir oyuna çevirme özelliğine yalnızca İngilizler sahiptir.

"Kendim de bu oyundan oldukça hoşlanırım," diye ekledi, "ama elinizde olmadan siz, pek çok kişinin gözünde, en iğrenç zevklerin sahibi olmakla suçlandınız. Özellikle de şu küçük kırmızı topun kriket kalesine çarpması bölümü, bu çok iğrenç."

"İmm," dedi Arthur beyin hücrelerinin bu söylenenlerle elinden geldiği kadar başa çıkmaya çalıştığını yansıtan bir kaş çatışla.

"Ve her şeyi başlatanlar," dedi Slartibarfast, mezardan gelen o kaba saba sesiyle önlerinden' geçmekte olan Krikkit'li adamları işaret ederek, "işte bunlar ve bu başlangıç bu akşam olacak. Gel onları izleyelim ve nedenini görelim. '

Ağacın arkasından sıyrıldılar ve tepeye giden karanlık yol boyunca neşeli grubu izlediler. Doğal içgüdüleri onları peşinde oldukları yaratıkları sessiz ve gizli adımlarla izlemeye yöneltiyordu. Ama aslında, yürüdükleri yer yalnızca Bilgilendirici Görüntünün bant kayıtları olduğu için, en gürültülü müzik aletlerini alıp, kendilerini baştan aşağı çivit mavisine de boyasalar yine de Krikkit'lilerin dikkatini çekemezlerdi.

Arthur gruptan birkaç kişinin şimdi farklı bir şarkı söylediğini fark etti. Oynak bir melodi yumuşacık akşam havası içinden onlara ulaşmaktaydı. Bu, tatlı ve romantik bir aşk şarkısıydı ve Mc Cartney'e Kent ve Sussex'te kesin başarı sağladıktan başka, Hampshire'dan da iyi bir teklif almasını garantileyebilirdi.

"Şimdi nelerin gerçekleşmek üzere olduğunu?" dedi Slartibarfast Ford'a, "mutlaka biliyorsundur."

"Ben mi?" dedi Ford, "Hayır."

"Sen çocukluğunda Kadim Galaksi Tarihi okumadın mı?"-

"Ben Zaphod 'un arkasındaki siber kabindeydim," dedi Ford "Çok dikkatimi dağıtıyordu. Ama bu, oldukça çarpıcı bir takım başka şeyler öğrenmediğim anlamına gelmez tabii."

Bu sırada Arthur, grubun söylediği şarkının ilgi çekici bir yanını fark etmişti. Mc Cartney'in Winchester'daki yerini iyice sağlamlaştırmasını ve Test Vadisi'nden New Forest'in bereketli mahsulünü seyretmesini sağlayabilecek güçteki orta bölümde, melodinin değiştiği yerdeki iki dörtlüğün bazı ilginç sözleri vardı Söz yazarı, bir kızla karşılaşmaktan bahsediyordu ama, bu karşılaşma "ay ışığında" veya "yıldızların altında" değil, çimenlerin üstünde" gerçekleşiyordu. Bu Arthur'a biraz sıkıcı ve hayalden yoksun gelmişti. Tekrar başını kaldırıp yukarı, anlaşılmaz derecede boş olan gökyüzüne baktı ve burada önemi bir sorun olduğunu açıkça hissetti Keşke sorunun ne olduğunu da anlayabilseydi. Bu ona Evren'de yalnız olduğu duygusunu vermişti ve bunu açıkladı.

"Hayır," dedi Slartibarfast, hafifçe adımlarını hızlandırarak,-"Krikkit halkı hiçbir zaman 'Biz bu Evren'de yalnızız.' diye düşünmedi. Gördüğün gibi, Onlar kocaman bir Toz Bulutu ile sarmalanmış durumdalar. Tek güneşlerinin etrafında bir tek kendi dünyaları var ve Galaksi'nin en doğu ucunda bulunuyorlar. Toz Bulutu yüzünden hiç bir zaman gökyüzünde görebilecekleri bir şey olmadı. Gün boyunca güneş vardı, ama güneşe doğrudan bakamazsın ve onlar da bakmıyorlardı. Gökyüzünden neredeyse haberleri bile yoktu. Sanki bir ufuktan diğerine 180 derecelik açıyla uzanan, kör bir noktada yaşıyor gibiydiler.

"Görüyorsun ya hiçbir zaman 'Evrende yalnızız' diye düşünmemelerinin sebebi bu akşama kadar Evrenden haberleri bile olmamasıydı. Bu akşama kadar.'

Kelimeleri havada uçuşarak arkasında bırakırken, ilerliyordu.

"Başka türlü olabileceği akla gelmediği için 'Biz Evren'de yalnızız' diye düşünmeye bile kalkışmadığını bir hayal et," dedi.

Tekrar ilerledi.

"Korkarım bu biraz sinir bozucu olacaktır," diye ekledi.

O konuşurken, tepelerindeki görüntüsüz gökyüzünden çok tiz kükremeye benzer bir çığlık geldiğini fark ettiler. Panik içinde yukarı doğru baktılar, ama bir iki dakika için hiçbir şey göremediler.

Sonra Arthur önlerinden geçen gruptakilerin de sesi duyduğunu ama hiçbirinin ne yapmaları gerektiğini bilmediklerini saptadı. Heyecan içinde etraflarına, sola, sağa, öne, arkaya hatta yere bakıyorlardı. Yukarı bakmak akıllarına bile gelmiyordu.

Bir kaç dakika sonra, gökyüzünden kükreyerek ve çığlık çığığa yanan bir uzay gemisi enkazı çıkıp, bulundukları yerden yarım mil öteye çakıldığında yaşanan şok ve dehşetin derinliğini kavrayabilmek ancak orada bulunmakla mümkündü.

* * *

Kimileri kısık sesle *Altın Kalp* 'ten, kimileri ise *Yıldız gemisi Bistromat* 'tan söz eder.

Bir çokları da, çok haklı olarak, dev boyutlu efsanevi *Yıldız gemisi Titanic* 'i, bir kaç yüzyıl önce Artrifactovol'da gemi imal eden büyük asteroid komplekslerinden birinden havalanan, o muhteşem ve lüks yolcu gemi ini anlatır.

Titanic'in sansasyonel güzellikte ve şaşırtıcı büyüklükteydi. Tarihten geriye kalan ne kadar zaman varsa (Bkz. Gerçek Zamanların Kampanya ilanının altındaki not) o zaman içinde gelmiş geçmiş tüm gemilerin en güzel donanımlısıydı. Ama Olasılıksızlık Fiziği üzerinde çalışılan günlerin çok başlarında, yani bu güç ve tartışmalı bilim dalı henüz değil tam olarak, herhangi bir seviyede bile anlaşılmadan önce inşa edilmiş olması en büyük şanssızlığı idi.

Tasarımcı ve mühendisler, bütün iyi niyetleri ile, gemi içinde örnek bir Olasılıksızlık Alanı imal etmeye karar vermişlerdi. Muhtemelen, bunun amacı geminin herhangi bir bölümünde herhangi bir şeyin yanlış gitmeyeceğini Sonsuz Olasılıksız güçler sayesinde güvence altına almaktı.

Tüm Olasılıksızlık hesaplamalarının sözde- karşılıklılığı ve dairesel doğası yüzünden Sınırsız olasılıksızlık ile önlenmek istenen her şeyin tam tersine hemen o anda gerçekleşme olasılığının yüksekliğini ise fark etmemişlerdi.

Yıldız gemisi Titanic, karaya çekildiği yerde, yıldızlar arası boşluğun yoğun karanlığına karşı, iğne ucu gibi keskin ışıklardan oluşan parlak bir bulut içinde ve montaj kulesinin lazerle aydınlatılmış gotik işlemeleri arasında, gümüş renkli bir Arctura Mega balinası gibi muazzam güzellikte bir görüntü sergilemekteydi. Ama fırlatıldıktan sonra ilk radyo mesajını bile - bir SOS- tamamlayamadan ani, keyfi ve topyekün bir varoluş kaybına uğramıştı.

Bununla birlikte, bir bilim dalının henüz bebeklik çağında böyle felaket yüklü bir başarısızlığa uğramasına vesile olan bu olay, bir başka bilim dalının mükemmel bir başarısına şahit olmuştu. Yapılan tüm incelemeler, bu muhteşem geminin fırlatılışını üç boyutlu olarak veren TV yayınlarının o sırada yaşamakta olan tüm varlıkların sayısından daha fazla kişi tarafından izlenmiş bulunduğunu kanıtlamaktadır. Bu, izleyici araştırmaları biliminin bugüne kadar elde ettiği en büyük başarıdır.

O zamanların bir başka muhteşem medya olayı da, birkaç saat sonra Ysllodins yıldızının başından geçen süpernova olgusunun izlenebilmesiydi Ysllodins bir anda olağanüstü bir parlaklık kazanmış sonra yavaş yavaş sönmüştü. Burası Galaksi'nin en önemli sigorta şirketlerinin sorumlu müdürlerinin yaşamakta olduğu, ya da bir zamanlar yaşadığı bir yerdi.

Ama bütün bu yıldız gemilerinden ya da *Galaktik Savaş Gemileri Filosunun* hemen akla gelen -GSS *Cesaret*, GSS *Cüret*, GSS *İntihar Çılgınlığı* gibi gemilerinden daima huşu, gurur, heyecan, muhabbet, hayranlık, üzüntü, kıskançlık, pişmanlık yani aslında en iyi bilinen bütün hislerin çoğu ile bahsedilirken, bunlar içinde gerçekten en çok hayret uyandıranı *Krikkit Bir*, yani Krikkit'liler tarafından inşa edilen ilk uzay gemisi olmuştur.

Bunun sebebi harikulade bir gemi olması değildi. Çünkü öyle bir gemi değildi.

Bu gemi aptal bir hurda parçası idi. Sanki birinin arka bahçesinde alelacele bir araya getirilmiş gibi görünüyordu ki alelacele inşa edildiği yer gerçekten de bir arka bahçeydi. Geminin hayret verici tarafı iyi yapılmış bir gemi olması değil (çünkü iyi yapılmış filan değildi), ama bir şekilde yapılmış olmasıydı. Krikkit halkının uzay denen bir şeyin varlığını keşfetmesiyle bu ilk uzay gemisinin fırlatılması arasında geçen zaman neredeyse tam bir yıldız.

Ford Prefect kemerini bağlarken bu yalnızca bir Bilgilendirici Görüntü video kaydı olduğu ve bu yüzden de kendisini tamamen güvende hissedebildiği için şükretmekteydi. Gerçek yaşamda, Çin'deki bütün pirinç şarapları uğruna bile içine adımını atacağı bir gemi değildi bu. Gemiye binildiğinde akla gelen ilk söz "Ziyadesiyle sarsak", ise, bir başkası da "Lütfen, inebilir miyim?" oluyordu.

"Bu uçacak mı?" dedi Arthur, birbirine sıkıca bağlanmış borulara ve geminin çok sıkışık olan iç bölümünü donatan kabloları bakarak.

Slartibarfast ona geminin uçacağı ve kendilerinin kesinlikle emniyette olacakları ve bu deneyimin son derece eğitici olup, hiçbir hırpalayıcı yanı olmayacağı konusunda güvence verdi.

Ford ve Arthur ise gevşemeye ve biraz hırpalanmaya karar verdiler.

"Niye," dedi Ford, "biraz çılgınlık yapmayalım?"

Oturdukları yerin önünde aslında orada olmayışları gibi son derece geçerli bir sebepten ötürü onlardan tamamen habersiz, üç pilot oturuyordu. Gemiye inşa edenler de onlardı. O gece de tepeye giden yolda kalpleri ısıtan o şarkıları söyleyenlerin

arasındaydılar. Uzaydan gelen yabancı geminin çok yakınlarında yere çakılmasından beyinleri biraz etkilenmişti. Bu yanıp kül olmuş uzay gemisi kalıntısı üzerinde haftalarca çalışmışlar ve en mini minicik sırrını bile keşfetmeye uğraşmışlar ve bütün bu süre içinde de uzay gemisi yağmalamakla ilgili küçük, kıvrak maniler söylemişlerdi. Daha sonra kendi gemilerini inşa etmişlerdi ve işte o da buydu. Bu onların gemisiydi ve şimdi onunla ilgili söyledikleri küçük bir şarkı ile başarı ve sahip olma duygularının çifte sevincini ifade etmekteydiler. Koro kısmı biraz kederliydi. İşlerinin onları çok uzun saatler garajda tuttuğundan ve kendilerini çok özleyen, onlara moral vermek için yavru köpeklerinin nasıl büyüdüğü hakkında hikayeler anlatan çocuklarıyla eşlerinden uzakta kalmanın yarattığı üzüntüden söz ediyordu.

Powvv. Kalkmışlardı.

Ne yapacağını kesinlikle bilen bir gemi gibi kükreyerek gökyüzüne çıktılar.

Yükselme şokundan sıyrıldıktan bir müddet sonra, "Mümkün değil," dedi Ford. Gezegenin atmosferinin dışına çıkıyorlardı. "Mümkün değil," diye tekrarladı, "herhangi birinin ne tür itici güçle harekete geçirilmiş olursa olsun, bir yılda böyle bir gemi tasarımı yapıp, inşa etmesine imkan var mı? Buna inanmıyorum. Bana ispat edin, yine de inanmayacağım." Düşüncel bir şekilde başını salladı ve küçük bir lombozdan dışarıdaki hiçliği seyretmeye başladı.

Yolculuk bir müddet olaysız devam etti ve Slartibarfast bandı ileri aldı.

Böylece, güneşlerini ve evlerinin olduğu gezegeni sarmalayarak neredeyse ikinci bir yörünge oluşturan, içi boş bir küre biçimindeki Toz Bulutunun iç çevresine çabucak vardılar.

Adeta uzayın yoğunluğu ve dokusunda bir değişiklik olmuştu. Sanki karanlık şimdi motorlarını çalıştırmış, hızla yanlarından geçiyor gibiydi. Bu buz gibi, çok boş ve çok ağır bir karanlıktı. İşte bu karanlık, Krikkit'deki gökyüzünün gece karanlığıydı.

Karanlığın soğukluğu, ağırlığı ve siyahlığı Arthur'un kalbini hafifçe sıkıştırmıştı. Statik bir yük gibi havada asılı kalan Krikkit pilotlarının hislerini ta içinde duydu. Pilotlar şimdi ırklarının tarihsel bilincinin sınırları üzendeydiler. Bu, hiçbirinin ötesini hesaplamadığı ve hatta bunun hesaplanması gerektiğini bile bilmedikleri asıl sınırdı.

Bulutun karanlığı gemiyi sarsıyordu. İçerde ise tarihin sessizliği vardı. Bu düşünce, Krikkit Göklerinin ardında yaşamış olanların sınırlı beyinleri için anlaşılabilir bir şey de olsa, onların tarihi misyonu, gökyüzünün diğer tarafında, yani enkaz geminin gelmiş olabileceği yerde, herhangi bir şey veya bir yer, belki de başka bir dünya olup olmadığını bulmaktı.

Tarih bir başka darbe indirmek için kendisine çeki düzen veriyordu. Karanlık, onları sarmalayan o boş karanlık, hala kükremeye devam ediyordu. Gittikçe daha çok yaklaşıyor, gittikçe kalınlaşıyor, gittikçe ağırlaşıyordu. Sonra birden kayboldu.

Bulutun dışına çıkmışlardı.

Sonsuzluk içinde gecenin çarpıcı mücevherlerini gördüler ve beyinleri endişeye boğuldu.

Bir müddet öylece uçmaya devam ettiler. Evren'in sonsuz hızıyla karşılaştırılınca hareketsiz kalan Galaksi'nin sonsuz hızı içinde hareketsiz kaldılar. Sonra geri döndüler.

Buna bir son verilmesi gerekecek." diyordu Krikkit'li erkekler evlerine dönerken.

Dönüş yolunda barış, adalet, ahlak, kültür, spor, aile yaşamı ve kendileri dışında kalan tüm diğer yaşam şekillerinin ortadan kaldırılması ile ilgili düşüncelerini yansıtan bir sürü güzel şarkı söylediler.

"Nasıl olduğunu görüyorsunuz, işte," diyordu Slartibarfast, yapay olarak oluşturulmuş kahvesini yavaşça karıştırırken. Bunu yapmakla, aynı zamanda gerçek sayılarla rasyonel ve irrasyonel sayılar arasında birbirini takip eden etkileşim alanlarını ve Evrenle beynin biri birini etkileyen kavramlarını da harekete geçirmiş oluyordu. Böylelikle, gemisinin zaman ve uzay kavramlarını yeniden şekillendirmesine olanak sağlayan özneliği dolaylı yoldan kapsayacak matrisleri tekrar ürettiyordu.

"Evet," dedi Arthur.

"Evet," dedi Ford.

"Bu tavuk buduyla," dedi Arthur, "ne yapmam gerekiyor?"

Slartibarfast ona ciddi ciddi baktı.

"Oyna onunla, " dedi, "oyna."

Kendi elindeki parça üzerinde ne yapması gerektiğini gösterdi.

Arthur da öyle yaptı ve piliç bacağı, Slartibarfast'ın beş boyutlu olduğu konusunda güvence verdiği uzayda dört boyutlu olarak hareket ederken, elindeki budun üzerinde matematiksel bir fonksiyonun hafif titreşimlerini hissetti.

"Bir gece içinde," dedi Slartibarfast, "bütün Krikkit nüfusu sevimli, hoş, akıllı ..."

"...ve biraz alışılmamış da olsalar.." diyerek araya girdi Arthur.

"...normal insanlardan," dedi Slartibarfast, "sevimli, hoş, akıllı..."

"...alışılmamış..."

"...manik yabancı düşmanlarına dönüştüler. Başka bir deyişle. Evren fikrinin onların kafasındaki dünya resmine uymadığı söylenebilir. Bununla başa çıkamadılar, anlayacağınız. Ve sevimli, hoş, akıllı, istersen alışılmamış da diyebileceğimiz bir şekilde Evreni yok etmeye karar verdiler. Hayrola, bu sefer ne oldu?"

"Ben bu şarabı pek sevmedim" dedi Arthur, koklayarak .

"E, geri gönder. Bu onun matematiğinin bir parçası."

Arthur öyle yaptı. Garsonun gülümseyişindeki topografiyi beğenmemişti ama, grafikten de hiçbir zaman hoşlanmamıştı zaten.

"Nereye gidiyoruz?" dedi Ford.

"Bilgilendirici Görüntüler Merkezine dönüyoruz," dedi. Slartibarfast, kalkarken bir kağıt peçetenin matematiksel ifadesine ağzını silerek, "ikinci yarı için."

"Krikkit halkı," dedi adaletin yüce temsilcisi, Yargıç Pag. BBÇR (Bilge, Bağımsız ve Çok Rahat) ve Krikkit Savaş Suçları Mahkemesi Yargıçlar Kurulu Başkanı, "bu insanlar, eee, biliyorsunuz, bu insanlar bir grup gerçekten sevimli insan, yani anlıyorsunuz ya, tesadüfen herkesi öldürmek isteyivermişler. Lanet olsun, bazı sabahlar ben de aynı hislerle dolu kalkıyorum yatağımdan. Kahretsin."

"Pekala," diye devam etti, bacağını önündeki sıranın üzerine attı ve tören ayakkabılarının üzerindeki ipliği koparmak için bir süre oyalandı. "Anlaşılan bu adamlarla aynı Galaksiyi paylaşmak istemiyorsunuz."

Bu doğrudu.

Galaksi üzerindeki Krikkit saldırısı şok etkisi yaratmıştı Binlerce ve binlerce büyük Krikkit savaş gemisi birden hiper uzaydan fırlamış ve binlerce ve binlerce önemli dünyaya aynı anda saldırmıştı. Bunu yaparken, önce ikinci saldırı dalgasını oluşturabilmek için gerekli destek malzemesine el koymuşlar sonra soğukkanlılıkla, bu dünyaları varoluş dışına zaptlamışlardı.

Bu sırada olağanüstü bir zenginlik ve barış döneminin keyfini sürmekte olan Galaksi, çayırdı soyguna uğramış bir adam gibi bocalamıştı.

"Demek istediğim," diye devam etti Yargıç Pag, ultra modern (bu sahne on milyar yıl önce, yani ultra modern deyince akla bir yığın paslanmaz çelik ve cilalı betonun geldiği bir dönemde geçiyordu) ve muazzam büyüklükteki mahkeme salonunda gözlerini gezdirirken, "bu kişilerin tek sorunu *takıntılı* olmak."

Bu da doğruydu ve Krikkit halkının yeni ve kesin amaçlarını- yani Krikkit'li olmayan her şeyi yok etmeyi böylesine inanılmaz bir hızla nasıl gerçekleştirdiklerini aıklayabilmeyi henüz kimse başaramamıştı.

Bu aynı zamanda binlerce savaş gemisi ve milyonlarca ölüm saçan beyaz robot üretmekle ilgili hiper teknolojiyi bu kadar hızlı kavrayabilmelerinin tek açıklamasıydı da.

Onlarla karşılaşan herkesin kalbine dehşet salmışlardı ama çoğu olayda bu dehşet son derece kısa ömürlü olmuştu, tıpkı terörü yaşayan kişinin ömrü gibi. Onlar vahşi ve bağnaz kafalı, uçan savaş makineleriydi. Dehşet saçan, çok işlevli savaş sopalarını ustaca kullanıyorlardı. Bunları bir tarafa savurunca binaları yıkabiliyorlar, diğer tarafa savurunca parça tesirli Her şeyi -Yerle bir eden Zap işınlarını yayabiliyorlar, başka bir tarafa savurunca da, küçük yangın bombalarından tutun da, kocaman bir güneşi yerle bir edebilecek güçteki Hiper nükleer Maxi-Slorta mekanizmalarına kadar her türden el bombasını içeren iğrenç bir patlayıcılar sistemini harekete geirebiliyorlardı. El bombalarına savaş sopalarıyla vurulması bunların ateşleme düzeneklerini aktif hale geçirmeye yetiyor ve böylece ister birkaç metrelik, isterse yüz binlerce millik uzaklığa kadar erişebiliyorlardı.

"Pekala," dedi Yargıç Pag yeniden, "o halde biz kazandık." Biraz bekledi ve bir yandan küçük bir sakız parçasını çiğnerken, "Biz kazandık," diye tekrarladı ' ama bu önemli bir şey sayılmaz. Yani, küçük bir dünyaya karşılık orta boy bir galaksi, üstelik, ne kadar zamanımızı aldı? Zabıt Katibi?"

"Sayın efendim?" dedi siyahlar içindeki haşın görünüşlü küçük adam, ayağa kalkarken.

"Ne kadar zamanımızı aldı, ocuğum?"

"Bu konuda kesin olabilmek birazcık zor, sayın efendim. Zaman ve uzaklık..."

"Rahatla ocuk, kesin olman şart değil."

"Belirsiz olmaktan hiç hoşlanmam, sayın efendim, hele böyle bir..."

"Sık dişini ve belirsiz olmaya alış."

Zabıt Katibi gözlerini kırıpştırdı. Galaksideki hukukçuların çoğu gibi onun da Yargıç Pag'ın (veya anlaşılmaz gerçek ismi ile, Zipo Bibrok 5x10⁸) oldukça rahatsız edici bir tip olduğunu düşündüğü açıkça belliydi. Yargıç kesinlikle terbiyesiz ve alağın biriydi. Keşfedilen en iyi hukuk kafasına sahip olmanın kendisine tamamen canının çektiği gibi

davranma hakkı verdiğini düşündüğü anlaşılıyordu ve ne yazık ki bu konuda haklı gibi gözüküyordu.

"Eee, sayın efendim, çok kabaca bir rakamla, "iki bin yıl," diye mırıldandı Katip, mutsuz bir ifadeyle.

"Ve kaç kişinin canına okundu?"

"iki Grillion, sayın efendim." Katip yerine oturdu. Bu sırada bir hidrospekreskop ile vücudunun çıkardığı ısıнын fotoğrafı çekilebilse hafifçe duman tütmekte olduğu ortaya çıkardı.

Yargıç Pag mahkeme odasına bir kez daha göz gezdirdi. Metabolizmalarına ve adetlerine bağlı olarak, hepsi de ya özel tören vücutları yada özel tören giysileri içinde olan, Galaksi yönetiminin en yüksek rütbeli memurlarının yüzlercesi, orada toplanmıştı. Öldürücü ışınları geçirmeyen kristal bir duvarın ardında da Krikkit halkını temsil eden bir grup bulunmaktaydı. Kendileri hakkında hüküm vermek için toplanmış bütün öbür dünyalardan gelenlere sakın ve nazik bir nefretle bakıyorlardı. Bu hukuk tarihinin en kritik davası idi ve yargıç Pag bunu biliyordu.

Sakızını çıkardı ve koltuğunun altına yapıştırdı.

"Bir oda dolusu ceset," dedi yavaşça.

Mahkeme salonundaki sessizlik bu görüşle uyumlu gözüküyordu.

"O halde, daha önce de söylediğim gibi, bunlar bir grup çok sevimli adam, ama yaptıklarından vazgeçmeyecekler ve biraz gevşemeyi öğrenmeyeceklerse onlarla aynı Galaksiyi paylaşmak istemiyorsunuz. Yani, bu devamlı bir huzursuzluk ortamı yaratacaktır, öyle değil mi? Bum, bum, bum, bize tekrar ne zaman saldıracaklar, diye mi endişeleniyorsunuz? Barış içinde birlikte yaşama kavramı kayboldu, öyle mi? Birisi bana biraz su versin, teşekkür ederim."

Geriye yaslandı ve düşünceli bir şekilde suyunu yudumladı.

"Pekala," dedi, "Beni dinleyin, Yargıç konuşuyor. Bu, yani bu adamlar, Evrenle ilgili kendi görüşlerine sahip olma hakkına sahiptirler. Ve Evren'in onları mecbur ettiği bu görüşlerine göre, onlar doğru olanı yaptılar, tamam mı?. Kulağa çılgınca geliyor ama, sanırım siz de kabul edeceksiniz. Onlar..."

Yargıç blucininin arka cebinden çıkardığı bir kağıt parçasına başvurdu.

"Onlar 'barış, adalet, ahlak, kültür, spor, aile yaşamına ve kendileri dışındaki bütün diğer yaşam şekillerinin yok edilmesine' inanıyorlar..."

Omuzlarını silkti.

"Bundan çok daha kötü inançlar duydum."

Bu söylediğini vurgulamak ister gibi pantolonunun önünü kaşıdı.

"Oooh," dedi Bir yudum su daha aldı, sonra bardağı ışığa doğru tutup kaşlarını çattı. Elinde evirip çevirdi.

"Hey, bu suda bir şey mi var?" dedi.

"Eee, hayır, sayın efendim," dedi suyu kendisine getiren Mübaşir oldukça huzursuz şekilde.

"O halde al şunu ve içine bir şey koy," diye tersledi Yargıç Pag, "Bir fikrim var."

Bardağı öteye itti ve öne doğru eğildi.

"Yargıcı dinleyin," dedi

Çözüm çok parlaktı ve şöyle başlıyordu:

Krikkit gezegeni, devamlılık adına bir Yavaşlatılmış- Zaman zarfına konulacak, bu arada zarfın içindeki yaşam hemen hemen sonsuz bir yavaşlık içinde devam edecekti. Zarfın çevresindeki tüm ışıklar karartılacak böylece zarfın içinin görünmesi ve içeri ışık girmesi önlenmiş ola- çaktı. Dışardan açılmadığı takdirde Zarftan kaçış tamamen imkansız olacaktı.

Evren'in geri kalan kısmı sona ulaştığında, tüm yaratılış ölümcül düşüşe geçip (tabii bütün bunlar, Evren'in sonunun muhteşem bir restorancılık girişimi olduğu öğrenilmeden önceydi) yaşam ve maddenin varlığı sona erince, Krikkit gezegeni ve güneşi Yavaşlatılmış -Zaman Zarfından çıkacak ve Evrensel boşluğun alacakaranlığında arzu ettikleri gibi tek başlarına varlıklarını sürdürmeye devam edeceklerdi.

Kilit, Zarfın yörüngesinde yavaşça dönen bir asteroid olacaktı.

Anahtar ise Galaksinin sembolü olan- Wikkit kapısı.

Mahkeme salonundaki alkış dininceye kadar Yargıç Pag, yarım saat önce bir mesaj gönderdiği oldukça hoş jüri üyelerinden biriyle, çoktan Dokun-Matik düşünün altına girmişti bile.

İki ay sonra, Zipo Bibrok 5x10⁸ resmi Galaktik blucininin paçalarını kesmişti ve verdiği mahkeme kararlarının kendisine sağladığı muazzam servetin bir kısmını, aynı hoş jüri üyesi ile birlikte, mücevher gibi bir kumsalda, arkadaşına sırtına Qualactin Esansı sürdürerek ve yan gelip yatarak harcamaktaydı. Hoş jüri üyesi, Yağa gezegenindeki Bulut diyarlarının ardında bulunan bir ülkeden gelen, Soolfin'li bir kızdı. Limon ipeği gibi bir cildi vardı ve yasal kişilere yakın ilgi duyan birisiydi.

"Haberleri duydun mu? dedi.

"Weeelaah!" dedi Zipo Bibrok 5x10⁸. Bununla tam olarak ne demek istediğini anlayabilmeniz için orada olmanız gerekirdi. Çünkü bu anlatılanların hiçbiri Bilgilendirici Görüntülerin bantlarında kayıtlı olmadığı için yalnızca söylentilere dayanmaktadır.

"Hayır," diye ekledi, ona "Weeelaah" dedikten şey bittikten sonra. Eski çağların Vod'una ait üç güneşinden üçüncüsü ve en büyüğünün ilk ışıklarını yakalayabilmek için vücudunu hafifçe çevirdi. Güneş şimdi inanılmaz güzellikteki ufuk çizgisi üzerine sızıyor ve gökyüzü bilinen en büyük bronzlaştırıcı gücün ışıkları ile parlıyordu.

Sakin denizin üzerinden hoş kokulu, hafif bir rüzgar yukarılara doğru yükseldi, kumsal boyunca gezindi ve tekrar denize dönerken bundan sonra nereye gideceğini düşündü. Bir anlık çılgın bir arzuya kendini kaptırarak tekrar kumsala döndü ve tekrar denize süzüldü.

"Umarım iyi haber değildir" diye mırıldandı Zipo Bibrok 5x10⁸, "çünkü dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Bugün Krikkit'liler hakkında verdiğin hüküm yerine getirilmiş," dedi kız tantanalı bir edayla. Bu kadar açık ve basit bir şevi böyle tantanayla söylemenin hiç gereği yoktu, ama kız yine de aldırmamış ve öyle yapmıştı, çünkü bu, böyle davranılması gereken günlerden bi-riydi. "Yağ almak için gemiye gittiğimde." dedi "radyodan duydum."

"Uuhuh," diye mırıldandı Zipo ve pırıl pırıl kumlarda başını dinlendirmeye devam etti.

"Bir şey olmuş," dedi.

"Mmmm?"

"Yavaşlatılmış -Zaman zarfı kapatıldıktan az sonra," dedi kız, ve bir müddet Qualactin Esansını sürmeyi kesti. "Yok edildiği sanılan kayıp bir Krikkit savaş gemisinin yalnızca kaybolmuş olduğu anlaşılmış. Gemi geri dönerek Anahtarı ele geçirmeye çalışmış. "

Zipo yerinde dimdik doğruldu.

"Hey, ne diyorsun?" dedi.

"Bir şey olmamış," dedi kız Büyük Patlamayı bile yatıştırabilecek bir ses tonuyla. "Herhalde, kısa bir çatışma olmuş. Anahtar ve savaş gemisi parçalara ayrılmış ve uzay zaman bütünlüğü içinde canlarına okunmuş. Anlaşılan, sonsuza kadar ortadan kaybolmuşlar."

Gülümsedi, parmaklarına Qualactin Esansından bir parça daha aldı. Zipo gevşedi ve tekrar yerine uzandı. "İki dakika önce yaptığını yap yine," diye mırıldandı.

"Böyle mi?" dedi kız. "Hayır, hayır," dedi Zipo, "öbür türlü." Kız yeniden denedi.

"Böyle?" diye sordu. "Weeelaah!"

Diyorum ya, orada olmuş olmanız gerekirdi. Hoş kokulu rüzgar denizden havalandı. Kumsalda bir büyücü dolaşmaktaydı ama kimsenin ona ihtiyacı varmış gibi gözükmüyordu.

"Hiçbir şey tamamen kaybolmaz," dedi Slartibarfast, robot garsonun masadan kaldırmaya çalıştığı mumun ışığında yüzü alev alev kızarmış gözükmüyordu. "Chalesm Katedrali dışında.

"Neyin dışında?" dedi Arthur şaşırarak.

"Chalesm Katedrali" diye tekrarladı Slartibarfast. "Gerçek Zaman Kampanyası ile ilgili çalışmalarım sırasında..."

"Neyin dışında?" dedi Arthur yeniden.

Yaşlı adam durdu, düşüncelerini topladı ve bunun anlattığı öyküye yapılan son saldırı olmasını diliyordu. Robot garson uzay zaman matrisleri içinde terslikle iş-güzarlığı görülmeye değer bir biçimde birleştirerek, hareket etmekteydi. Mumu yakalamaya çalıştı ve başardı. Hesap pusulasını istemişler, kimin canelloni yediği ve kaç şişe şarap içildiğine ilişkin birbirlerini ikna etmek için tartışmışlar ve Arthur'un hayal meyal hatırladığı kadarıyla, böylece gemiyi usta bir manevra ile öznel uzay bölgesinden çıkarıp, yabancı gezegenin park yörüngesine sokmayı başarmışlardı. Garson şimdi sessiz film oyunun kendi bölümünü tamamlamak ve restoranı temizlemek için sabırsızlanıyordu.

"Her şey açıklığa kavuşacak." dedi Slartibarfast.

"Ne zaman?"

"Bir dakika içinde. dinleyin, zaman nehirleri artık çok kirlendi. İçlerinde bir sürü ıvır zıvır, pislik, gemi enkazı yüzüyor ve bugün nehirlerdeki kat kat fazlası karaları kaplamış durumda. Bunlar uzay zaman bütünlüğündeki anaforlar, anlıyor musunuz?"

"Öyleymiş, ben de öyle duyuyorum," dedi Arthur.

"Baksana, biz nereye gidiyoruz?" dedi Ford, sabırsızlıkla sandalyesini masadan geriye iterken. "Çünkü ben bir an önce oraya varmak istiyorum."

"Biz," dedi Slartibarfast, yavaş ve ölçülü bir sesle, "Krikkit savaş robotlarının Krikkit gezegenini Yavaşlatılmış Zaman zarfından çıkarıp, ordularının kalan kısmını ve çılgın Efendilerini kurtarmak için gereken Anahtarların tamamını ele geçirmelerini önlemeye gidiyoruz."

"Hani," dedi Ford, "sen bir partiden bahsetmiştin?"

"Ettim," dedi Slartibarfast ve başını eğdi.

Bunun bir hata olduğunu fark etmişti. Çünkü bu fikir Ford Prefect'in kafasında ilginç ve sağlıksız bir takıntı yaratmıştı. Slartibarfast Krikkit'in ve Krikkit halkının karanlık ve trajik hikayesini anlattıkça, Ford Prefect daha çok içmek ve kızlarla dans etmek için daha fazla istek duymaktaydı.

Yaşlı adam mecbur kalmadan partiden bahsetmemiş olması gerektiğini hissetmişti. Ama işte bir kez gerçek ortaya çıkmıştı ve Ford Prefect bu fikre, Bir Acturan Mega sülüğünün kurbanını tepeleyip gemisiyle kaçmadan önce ona yapıştığı gibi yapışmıştı.

"Ne zaman oraya ulaşacağız?" diye hevesle sordu Ford.

"Oraya niçin gitmemiz gerektiğini size anlattığım zaman."

"Ben kendimin niye gittiğini? biliyorum," dedi Ford, arkasına yaslandı ellerini kafasının arkasında birleştirdi. İrkilten gülücüklerinden biriyle gülümsedi.

Oysa Slartibarfast kolay bir emeklilik ummuştu.

Emekli olunca, sekiz ağızlıklı bir müzik aleti olan hiybiyfon çalmayı öğrenmeyi planlıyordu bunun hoş ama boş bir uğraş olacağını biliyordu, çünkü bunu yapabilecek sayıda ağza sahip değildi.

Planladığı bir başka şey de önemli olduğunu düşündüğü bir iki durumla ilgili kayıtları saptırmak için ekvatorial fiyortlar konusunda eksantrik ve acımasızca hatalı bir monografi yazmaktı.

Bunun yerine nasıl olduysa Gerçek- Zaman Kampanyası ile ilgili part- time bir iş üstlenmeye ikna edilmiş ve yaşamı süresince ilk kez işi çok ciddiye almaya başlamıştı.

Ve sonunda, kendini hızla uçup giden yıllarını kötülüklerle savaşmak ve Galaksiyi kurtarmaya çalışmakla harcar bulmuştu.

Bunun çok yorucu bir iş olduğunu düşünüyordu. Derin bir nefes aldı.

"Dinleyin," dedi "Kamzam'da..."

"Ne?" dedi Arthur.

"Gerçek Zaman Kampanyası, ne olduğunu size daha sonra anlatacağım. Atıklar içinde beş parçanın oldukça yakın bir zamanda yeniden ortaya çıktığını ve bu beş parçanın anahtarın beş kayıp parçası olduğunu fark ettim. Tam olarak izini sürebildiğim yalnızca iki tanesi- Tahta sütun, ki Arthur'un gezegeninde bulundu ve Gümüş

Çubuk. Bunun da, bir partide olduğu anlaşılıyor. Krikkit robotları onu bulmadan oraya varmak zorundayız, yoksa neler olabileceğini kim bilebilir?"

"Hayır," dedi Ford kararlılıkla sertçe, "partiye doya doya içmek ve kızlarla dans etmek için gitmeliyiz."

"Ama sana anlattıklarımı anlamadın mı..."

"Evet," dedi Ford, beklenmedik bir sertlikle, "Her şeyi gayet iyi anladım. Bu yüzden henüz içilecek içki, dans edilecek kız varken bundan faydalanmak istiyorum. Eğer bize gösterdiğin her şey doğruysa..."

"Doğru mu? Elbette doğru."

"... o halde bir süpenovadaki salyangoz kadar bile şansımız yok demektir."

"Neredeki ne kadar?" dedi Arthur yeniden dikkat kesilerek. Bu vakte kadar, konuşmayı inatla takip etmişti ve şimdi işin ucunu kaçırmamaya özen gösteriyordu.

"Süpernovada bir salyangoz kadar şans," diye tekrarladı Ford, temposunu kaybetmeden.

"Bir salyangozla bir süpernovanın ne ilgisi var?" dedi Arthur.

"Yok," dedi Ford sıkıcı bir sesle, "hiç şansı yok."

Meselenin artık açıklığa kavuşup kavuşmadığını anlamak için bekledi. Arthur'un yüzüne tırmanan ve kafasının yeniden karıştığını gösteren taze bakışlar öyle olmadığını gösteriyordu.

"Bir süpernova," dedi Ford söyleyebildiği kadar çabuk ve net bir şekilde, "neredeyse ışık hızının yarı hızıyla patlayan ve milyarlarca güneşin verebileceği bir parlaklıkla parladıktan sonra süper ağırlıkta bir nötron yıldızı gibi çöken bir yıldızdır. O diğer

yıldızları yakan bir yıldızdır, kavrayabildin mi? Süpernovada hiçbir şeyin hayatta kalma şansı yoktur."

"Anlıyorum," dedi Arthur.

"Bu..."

"Peki neden özellikle bir salyangoz?"

"Neden salyangoz olmasın? Boş ver, önemi yok."

Arthur bunu kabullendi ve Ford, elinden geldiğince az önceki temposunu yakalamaya çalışarak, devam etti.

"İşin aslı" dedi "senin benim gibi insanlar, Slartibarfast ve Arthur gibileri yani- özellikle de ve esas Arthur gibileri, istesen de istemesen de yüzeysel merakları olan, eksantrik, sağa sola saldıran boş gezenin boş kalfaları da diyebiliriz kendimize."

Slartibarfast biraz akıllı karıştığı biraz da bozulduğu için kaşlarını çatı. Konuşmaya başladı.

"....| den ileri gidemedi.

"Biz hiçbir şeye aklımızı takmıyoruz, tamam mı?" diye üsteledi Ford.

"Ve yönlendirici faktör de bu. Fanatizmi yenemeyiz. Onların umurunda, bizimse değil. Kazanan onlar."

"Benim umurumda olan bir çok şey var," dedi Slartibarfast, sesi biraz kızgınlıktan, biraz da emin olamamaktan titriyordu.

"Ne gibi?"

"Eee," dedi yaşlı adam, "yaşam. Evren. Her şey, aslında. Fiyortlar."

"Bunlar uğruna ölür müydün?"

"Fiyortlar uğruna mı?" diye gözlerini kırıştırdı Slartibarfast şaşkınlık içinde." Hayır."

"O halde?"

"Doğrusunu istersen, ne demek istediğin anlayamıyorum. Aradaki ilişkiyi göremiyorum."

"Ve ben de hala " dedi Arthur, "salyangozların ne ilgisi olduğunu anlayamıyorum."

Ford konuşmanın kontrolünden çıktığını hissedebiliyordu ve bu noktada dikkatinin herhangi bir şeyle dağılmasına izin veremezdi.

"Mesele şu," diye öfkeyle fısıldadı, "bizler takıntılı fanatikler değiliz ve hiç şansımız..."

"Senin salyangozlarla ilgili ani takıntın dışında," diye ısrar etti Arthur, "bunu hala anlayabilmiş değilim."

"Lütfen salyangozları konunun dışında tutar mısın?"

"Eğer sen tutarsan ben de tutarım.," dedi Arthur, "Konuyu sen açtın."

"Bir hataydı," dedi Ford, "unut onları. Mesele şu."

Öne doğru eğildi ve başını parmak uçlarına dayadı.

"Ben neden bahsediyordum?" dedi bıkkınlık içinde.

"Hadi partiye gidelim , dedi Slartibarfast, "ne sebeple olursa, olsun."

Başını iki yana sallayarak ayağa kalktı.

"Sanırım benim de söylemek istediğim buydu, "dedi Ford.

Anlaşılmaz bir nedenle teleport kabinleri banyoda bulunmaktaydı.

Zaman yolculuğu gittikçe artan bir tehlike olarak kabul edilmeye başlıyordu. Tarih kirlenmekteydi.

Encyclopedie Galaktica'nın zaman yolculuğu kuramı ve uygulaması üzerinde söylenecek çok şeyi vardı. Bunların çoğu, en az dört yaşam boyu ileri hiper matematik çalışmamış kişiler tarafından anlaşılması mümkün olmayan şeylerdi. Zaman yolculuğu yapılmadan böyle bir şeyi gerçekleştirebilmek de mümkün olmadığı için bu fikrin ilk kez nasıl ortaya atıldığı hakkında bir takım karışıklıklar bulunmaktadır. Problemin bir açıklamasına göre zaman yolculuğu, kendi doğası nedeniyle tarihin tüm dönemlerinde yapılagelmiştir, ama bunun gerçek olmayan bir saçmalık olduğu da ortadadır.

Esas mesele, artık tarihin pek çok kısmının aynı şekilde saçmalıktan başka bir şey olmamasındadır.

İşte bunun bir örneği. Bazı kişiler bu örneği önemli bulmayabilir, ama aynı örnek diğer bazıları için son derece önemlidir. Bu tek olayın önemi Gerçek Zaman Kampanyasını başlatan (yoksa sona erdiren miydi? Bu tarihin akışına hangi yönden baktığınıza bağlıdır ve artık bu da gittikçe daha can sıkıcı bir soru haline gelmeye başlamıştır.) olay olmasından gelmektedir.

Bir şair vardır ya da vardı. İsmi Lallafo idi ve tüm Galakside gelmiş geçmiş en iyi şiir olarak bilinen *Uzun Diyarın Şarkıları* adlı dizeleri yazmıştı.

Bu şiirler tartışılmaz biçimde çok güzeldir/güzeldi. Onları okuduktan sonra haklarında hemen konuşamazdınız. Yani duygusallıkla, gerçeklerle ve varlıkların

birliği, bütünlüğü hisleri ile öylesine dolardınız ki köşe başına kadar kısa bir yürüyüş yapıp, dönüşte ufak bir kadeh perspektif- soda içmek için bara uğramanıza gerek kalmazdı. O kadar güzeldi.

Lallafo, Effe'nin Long Land ormanlarında yaşırdı. Orada yaşar ve şiirlerini de orada yazardı. Onları kurutulmuş habra yaprakları üzerine, eğitim olanaklarından ya da mürekkep silgisinin avantajlarından faydalanmadan yazardı. Ormandaki ışığı ve bunun hakkında düşündüklerini anlatırdı. Ormandaki karanlık ve bunun hakkında düşündüklerini anlatırdı. Kendisini terk eden kızı hakkında ve bununla ilgili tam olarak ne düşündüğünü yazardı.

Ölümünden çok uzun zaman sonra şiirleri bulundu ve beğenildi. Onlarla ilgili haberler sabah güneşi gibi yayıldı. Asırlar boyunca bu şiirler, onlar olmadan yaşamları daha karanlık ve daha kuru olacak pek çok kişinin yaşamlarını aydınlattı ve besledi.

Ardından, zaman yolculuğunun keşfinden kısa bir süre sonra, bazı önemli mürekkep silgisi üreticileri, eğer Lallafo yüksek kalite bir mürekkep silgisine sahip olsaydı, şiirlerinin daha da iyi olup olmayacağını ve bu konuda bir kaç kelime söylemek için kandırılıp kandırılmayacağını merak ettiler.

Zaman dalgalarında seyahat ettiler, onu buldular. Durumu kendisine -bir az güçlkle- açıkladılar ve gerçekten de onu Kandırdılar Hatta onu öylesine kandırdılar ki Lallafo onların sayesinde çok zengin oldu. Duygusal ayrılık ve hasret şiirleri yazdığı kızı onu terk etmedi. Hatta ormandan çıkarak şehirde oldukça güzel bir apartmana taşındılar ve Lallafo sık sık geleceğe yolculuk ederek orada sohbet şovlarına çıktı ve buralarda mizah yeteneği gibi parladı.

Tabii şiir yazmaya hiç vakti olmadı ki bu bir sorun sayılabilirdi ama kolay çözüldü. Mürekkep silgisi üreticileri onu kendi kitabının daha sonraki bir baskısı ve buradaki şiirleri kopya edeceği kurutulmuş habra yaprakları ile birlikte bir haftalığına bir yerlere gönderdiler, yolda bilerek o garip hataları ve düzeltmeleri yaptılar.

Artık birçok kişi şiirlerin ansızın değersizleştini söylüyordu. Diğerleriyse şiirlerin eskilerinin aynı olduğunu öne sürerek neyin değıştiğini soruyorlardı. Birinci savın sahipleri sorunun bu olmadığını söylüyordu. Sorunun ne olduğundan da tam olarak emin değillerdi ama bu olmadığından kesinlikle eminlerdi. Gerçek- Zaman Kampanyasını başlatarak bir daha bu tür şeylerin olmasını önlemeye çalıştılar. Kampanya başladıktan bir hafta sonra duyulan Chalesm Katedral ile ilgili haberler kampanya tezini oldukça güçlendirdi. Büyük Chalesm Katedrali yalnız yeni bir iyon rafinerisi kurmak için yıkılmakla kalmamış, rafinerinin yapımı o kadar uzun sürmüş ve

iyon üretimine zamanında başlayabilmek için geçmişte o kadar gerilere gidilmek zorunda kalınmıştı ki Chalesm Katedrali daha en başında hiç inşa edilememiş duruma düşmüştü. Bu yüzden Katedralin resmini taşıyan kartpostallar aniden değer kazanmıştı.

Böylece tarihin pek çok bölümü tamamen ortadan kalkmış oluyordu. Gerçek Zaman Kampanyasına katılanların savına göre, yolculuk yapmak nasıl ülkeler ve dünyalar arasındaki farklılıkları kolayca ortadan kaldırıyorsa, zaman yolculuğu da bir çağla diğeri arasındaki farklılıkları ortadan kaldırıyordu. "Geçmiş" diyorlardı, "şimdi gerçekten de yabancı bir ülkeden farksız. Orada da işler aynı buradaki gibi yürüyor."

Arthur cisimleştikten sonra kendine gelirken bir kez daha, bu nefret ettiği ıstıraplı işlem her başına geldiğinde kendisini içinde bulduğu sersemliğin boğazının, kalbinin ve çeşitli kaslarının sıkışması hissinin alışkanlık yapmasına izin vermemeye karar verdi.

Etrafına bakınıp diğerlerini aradı.

Orada değillerdi.

Tekrar etrafına bakınıp onları aradı.

Hala orada değillerdi.

Gözlerini kapadı.

Açtı.

Etrafına bakınıp diğerlerini aradı.

Diğerleri inatla orada olmamakta ısrar ediyordu.

Tamamen yararsız olduğu besbelli olan deneyimini bir kez daha tekrarlamaya hazırlık olarak yeniden gözlerini kapadı. Çünkü beyni, yalnızca o zaman, yani gözleri kapalıyken, gözleri açıkken gördüğü şeyleri kaydetmeye başlıyordu. Yüzüne şaşkın bir kaş çatış egemen oldu.

Sonra bulduğu gerçekleri kontrol etmek için gözlerini yeniden açtı ve kaş çatış konduğu yerde kaldı.

Eğer bir şey vardiysa daha da fazlalaştı. Eğer bu bir partiye çok kötü bir partiydi, hatta öyle kötüydü ki kendisinden başka herkes burayı terk etmişti. Bu düşünce tarzını lüzumsuz bularak vazgeçti. Burada bir parti olmadığı belliydi. Burası bir mağara, veya bir labirent veya bir şeyin tüneli idi- ne olduğunu söyleyebilecek yeterli ışık yoktu. Her yer kapkaranlıktı, nemli parlak bir karanlık. Tek ses kendi nefesinin yankısı idi ve bunu

duymaksa endişe vericiydi. Çok hafif öksürdü, arkadan öksürüğünün ince, hayalet gibi belli belirsiz bir yansımasını duydu. Adeta büyük bir labirentin kıvrımlı koridorlarından ve görünmez odalarından geçip, sonunda aynı görünmez koridorlardan yine kendisine dönüyordu, ... "Evet, bir şey mi istediniz?" der gibi .

Çıkardığı en ufak sesin başına aynı şey geliyor ve bu onun sinirlerini bozuyordu. Neşeli bir melodi mırıldanmaya çalıştı ama kendisine geri dönünceye kadar şarkısı anlamsız bir ağıta dönüşmüştü, onun için vazgeçti.

Kafasının içi birden Slartibartfast'ın anlattığı öyküye ilişkin görüntülerle dolmuştu. Neredeyse, ölüm saçan beyaz robotların ansızın gölgelerin arasından çıkıvermesini ve kendisini öldürmeye kalkışmasını bekler olmuştu. Nefesini tuttu. Gelen giden yoktu. Tekrar bıraktı. Gerçekte ne beklediğini bilmiyordu.

Bununla birlikte, birisi veya bir şey, onu bekliyor olmalıydı çünkü tam bu sırada uzaklarda, karanlığın içinde ansızın meşum yeşil bir neon işareti yandı.

İşaret sessizce şöyle diyordu:

YOLUN DEĞİŞTİRİLDİ

İşaret tekrar söndü. Arthur, bundan hoşlanıp hoşlanmadığından hiç de emin değildi çünkü ışık kibirli bir gösteriş havası içinde sönmüştü. Sonra, bunun sadece kendi hayal gücünün saçma bir oyunu olduğuna kendisini inandırmaya çalıştı. Bir neon işareti ya yanar, ya sönerdi bu içinden elektrik geçip geçmediğine bağlıydı. Bir durumdan ötekine geçişi kibirli bir gösteriş havasıyla etkilemesine olanak yoktu. Yine de robdöşambrına sıkıca sarınarak titredi.

Derinlerdeki neon işareti ansızın yeniden yanıp, onu şaşırttı. Ortada sadece üç nokta ve bir virgül vardı. Şöyle:

...,

Yeşil neon ışığı ile yazılmıştı.

Bu görüntüye bir iki saniye şaşkın şaşkın baktıktan sonra Arthur bunun, cümlelerin tamamlanmadığını anlatmaya çalıştığını fark etti. Neredeyse insanüstü bir titizlikle düşünmeye devam etti. Veya en azından insanca olmayan bir titizlikle.

Sonra cümle şu iki kelimeyle kendini tamamladı:

ARTHUR DENT.

Geri geri gitti. Daha iyi bakabilmek için kendini sakinleşirdi. Hala ARTHUR DENT yazıyordu, onun için tekrar geriledi.

Bir kez daha, işaret söndü ve onu karanlıkta göz kırparken bıraktı. Yalnızca gözlerinin retinası içinde zıp zıp zıplayan kendi isminin soluk görüntüsü kalmıştı.

HOŞGELDİN,

yazmıştı şimdi işaret birden bire.

Bir dakika sonra ekledi:

SANMIYORUM.

Bütün bu zaman süresince, etrafında uçuşup duran o buz gibi korku ile beklediği anın geldiğini fark etti ve Arthur'un üzerine çöktü. Arthur onunla savaşılmaya çalıştı. Bir keresinde televizyonda gördüğü gibi ihtiyatla çömeldi, ama televizyondaki kişinin dizleri onunkilerden daha sağlam olmalıydı. Karanlığın içini araştırarak gözledi.

"Hey Eee, kimse yok mu?" dedi.

Genzini temizledi ve bu kez daha yüksek sesle ve "hey" olmadan sözünü tekrarladı. Koridorun içinde biri sanki aniden davul çalmaya başlamıştı.

Bir- iki saniye bu sesi dinledikten sonra bunun kendi kalp atışları olduğunu fark etti.

Bir kaç dakika daha bekledi ve bu sefer bunun kalp atışları değil koridorun ötesinde birinin çaldığı davul olduğuna karar verdi.

Ter tanecikleri alnında birikmiş, önce kendilerini tutmuşlar, sonra atlamışlardı. Bir elini yere dayayarak çömelme durumunu sağlama aldı. İşaret yine değişmişti. Şöyle demektedir:

PANİĞE KAPILMA.

Bir müddet bekledikten sonra , şöyle ekledi: ÇOK, ÇOK KORK, ARTHUR DENT. Bir kez daha söndü. Bir kez daha onu karanlıkta bıraktı. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. Gözlerinin bunu, daha iyi görmek için mi, yoksa sadece buradan kaçıp gitmek istediğinden mi yaptığına emin olmadı.

"Kimse yok mu?" dedi tekrar, bu kez bıkkın yıpranmış ve saldırgan bir kendine güven notu yüklemeye çalıştı sesinin tonuna. "Orda kimse yok mu?"

Cevap yoktu, hiçbir şey.

Bu Arthur'un sinirlerini alabileceği bir cevabın bozacağından daha çok bozdu ve geri geri giderek ürkütücü hiçlikten kaçmaya başladı. Geri kaçtıkça korkusu daha da artıyordu. Bir müddet sonra bunun sebebinin şimdiye kadar gördüğü bütün o filmler olduğunu fark etti. Bu filmlerde kahraman önünde sandığı bir dehşetten uzaklaşmak üzere geri geri kaçır ama korktuğu şey arkadan gelmekte olduğu için, bu kaçış birden onunla burun buruna gelmesine yardımcı olurdu.

İşte tam o sırada ansızın hızla arkasına dönmesi gerektiğini düşündü.

Ama orada da hiçbir şey yoktu.

Yalnızca karanlık.

Bu onun için gerçekten sinir bozucuydu gerisin geri kaçmaya başladı, geldiği yöne doğru yani.

Bunu kısa bir süre yaptıktan sonra birden aklına ilk seferinde kaçmakta olduğu şey her ne idiye, şimdi ona doğru gerilemekte olduğu geldi.

Bunu yapmak, diye düşünmeden edemedi aptalca bir şeydi. İlk seferinde gerilediği yöne doğru gerilemenin daha iyi bir çözüm olduğuna karar verdi ve tekrar arkasına döndü.

Bu dakikada doğru olanın ikinci önsezisi olduğu ortaya çıktı, çünkü anlatılamayacak kadar iğrenç bir canavar sessizce arkasında durmaktaydı. Arthur, derisi bir yana iskeleti bir yana kaçmaya çalışırken çılgınca dümen kırdı. Bu arada beyni de hangi kulağından kaçıp kurtulabileceğini keşfetmeye çalışıyordu.

"Bahse girerim tekrar benimle karşılaşmayı beklemiyordun," dedi canavar. Arthur bu yaratıkla daha önce hiç karşılaşmadığından emin olduğu için bunun ilginç bir söz olduğunu düşünmeden edemedi. Bu yaratıkla daha önce hiç karşılaşmadığını rahatça söyleyebilmesi basit bir gerçeğe dayanıyordu çünkü o vakte kadar geceleri rahatça uyuyabilmesi mümkün olmuştu. O....0...0...

Arthur gözlerini kırıştırarak ona baktı. Son derece hareketsiz öylece duruyordu. Gerçekten de bir parça tanıdık geliyor olabilirdi.

Bunun iki metre boylarında bir ev sineği hologramı olduğunu fark edince üzerine buz gibi bir sakinlik çöktü.

Bu saatte herhangi bir kişinin kendisine niye bir ev sineği hologramı göstermek isteyeceğini merak etmişti. Duyduğu sesin kimin olduğunu da merak ediyordu.

Korkunç derecede gerçek görünümlü bir hologramdı bu.

Sonra kayboldu.

"Ya da belki beni böyle daha iyi hatırlarsın," dedi ses aniden. Bu derin, boş ve kötü ruhlu bir sestir ve aklında kötülük olan, erimiş kızgın ziftin bir davulun içinden akarken çıkardığı sese benziyordu, "yani, tavşan olarak."

Bir tınlama sesiyle kapkara labirentin içinde kocaman, canavarca, iğrenç bir yumuşaklık ve sevimlilik içinde bir tavşan belirdi. Yine, yalnızca bir görüntüydü, ama o yumuşak ve sevme hissi uyandıran tüylerinin tek tek her biri son derece gerçek

görünüyordu. Arthur onun yumuşak sevimli, kırpışmayan, kocaman kahverengi gözlerinde kendi yansımasını görünce şaşırmıştı.

"Karanlıkta doğdum," diye homurdandı ses, "karanlıkta yetiştirildim Bir sabah ilk kez yeni dünyanın parlak ışığına uzattığım kafam çakmaktaşıdan yapıldığını sandığım bir şey ile ortasından ikiye yarıldı."

"Bu şey senin tarafından imal edilmişti Arthur Dent ve senin tarafından kullanıldı. Hatırladığım kadarıyla, oldukça sert bir şekilde.

Derimi ilginç taşları biriktirebileceğin bir çanta haline getirdin. Bunu tesadüfen biliyorum, çünkü daha sonraki yaşantımda bir sinek olarak dünyaya geldim ve sen bu sefer de beni vurarak avladın. Tekrar. Yalnız bu kez bana vurduğun şey benim daha önceki derimden yapmış olduğun çanta idi.

Arthur Dent, sen yalnızca zalim ve kalpsiz bir adam değil, aynı zamanda şaşırtacak kadar da taktikten yoksunsun."

Arthur ağzı bir karış açık bakınırken ses durakladı.

"Çantayı kaybettiğini görüyorum," dedi ses. "Muhtemelen ondan sıkıldın, değil mi?"

Arthur çaresizlik içinde başını iki yana salladı. Aslında çantayı çok sevdiğini ve ona çok iyi baktığını ve gittiği her yere onu da götürdüğünü ama her nasılsa, her yolculuğunun başka bir çantayla sonuçlandığını anlatmak istiyordu. İlginçti ama daha şimdi fark ediyordu ki, o anda yanında olan çanta oldukça kötü ve suni leopar derisindendi ve yalnızca birkaç dakika önce, bu vardığı yer her neresi ise oraya gelmeden evvel, yanında olan çanta değildi. Leopar derisi çanta kendisinin seçeceği cinsten bir şey değildi ve kendisinin olmadığına göre içinde ne vardı allah bilirdi. O kendi orijinal çantasını hepsine tercih ederdi. Üstelik, çantayı, daha doğrusu çantayı meydana getiren malzemeyi, yani tavşan derisini, esas sahibinden, yani az önce kısaca konuşma şerefine erdiği tavşandan, öyle sormadan almış olduğu için de müthiş üzgün olduğunu ona söyleyebilmek isterdi.

Ama gerçekten söylemeyi başarabildiği tek şey şu oldu. "Erp"

"Üzerine basıp geçtiğin kertenkele ile de tanış," dedi ses.

Ve işte, orda köşede Arthur'un yanı başında dev gibi, pullu, yeşil bir kertenkele durmaktaydı. Arthur döndü, haykırdı ve geriye doğru sıçradı ve kendini tavşanın ortasında buldu. Tekrar haykırdı ama geriye sıçrayacak bir yer bulamadı.

"O da bendim," diye devam etti ses kısık, tehdit edici tonda bir mırıltıyla, "sanki bilmiyordum..."

"Bilmek mi?" dedi AArthur şaşıracak, "bilmek?"

"Yeniden doğuşun ilginçliği," diye hırıltıyla devam etti ses, "çoğu kişinin, çoğu ruhun, bunun kendisinin başına geldiğini fark etmemesidir."

Söylediklerinin etkisi anlaşılsın diye bir müddet sustu. Arthur'dan yana zaten oldukça yoğun bir etki hissedilmekteydi.

"Oysa *ben* farkındaydım," diye öfkeyle tısladı ses, "Yani farkına vardım. Yavaş yavaş, derece derece"

O, her kimse, yine sustu ve nefesini toparladı.

"Başka türlü elimde miydi yani?" diye hayırdı "aynı şey durmadan, durmadan durmadan başıma gelince' Yaşadığım her yaşamda, Arthur Dent tarafından öldürüldüm Herhangi bir dünyada, kim olursam olayım, ne zaman olursa olsun, tam kendime bir düzen kuruyorum, Arthur Dent geliyor- bang, beni öldürüyor.

Fark etmemek elde değil. Biraz hafıza tazeleyici. Biraz ipucu. Biraz lanet olası vazgeçiş!"

"'Bu komik,' diyordu ruhum kendi kendine, yaşayanlar dünyasındaki Dent tarafından sona erdirilen bir başka verimsiz tehlikeli girişimin ardından, ölümler diyarına doğru kanatlanıp uçarken, 'az önce, en sevdiğim su birikintisine ulaşmak için karşıdan karşıya geçerken, beni ezen adam bana biraz tanıdık geliyor...' ve sonra yavaş yavaş parçaları birleştirdim. Dent, birçok- ben- katili, seni!" Sesinin yankıları koridorların her tarafında gürlüyordu. Arthur sessiz ve üşümüş bir şekilde öylece duruyor, duyduklarına inanmadan başını sallıyordu.

"İşte, Dent," diye çılgık çılgıca haykırdı ses, artık ateşli bir nefret noktasına ulaşırken, "işte seninle son karşılaştığım an!"

Arthur'un önünde aniden açıliveren şey anlatılamaz derecede iğrençti. Korkudan nefesi kesildi ve öğürdü. İşte bu şeyin ne kadar iğrenç olduğunu tanımlamak için bir girişim: Bu kocaman, nabız gibi atan, ıslak bir mağaraydı, kocaman, zift gibi, kaba saba balınaya benzer bir yaratık da onun etrafında yuvarlanmakta ve dev gibi beyaz mezar taşları üzerinden kaymaktaydı. Mağaranın çok üstünde geniş dağlık bir burun yükseliyordu ki bunun üzerinde de iki adet daha da korkunç mağaranın karanlık girişleri göze çarpıyordu...

Arthur Dent, canlı bir istiridyenin çaresiz biçimde bu mağaraya sokulmaya zorlanışına dikkatinin çekilmesi istendiği bir sırada, aniden bu baktığı şeyin kendi ağız olduğunu fark etti.

Bir çılgık atıp, sendeleyerek ger çekildi ve gözlerini başka tarafa çevirdi.

Tekrar baktığında itici görüntü kaybolmuştu. Koridor karanlıktı ve kısaca, sessizdi. Düşünceleri ile yalnız kalmıştı. Bunlar son derece sevimsiz düşüncelerdi ve kendilerine göz kulak olacak bir bakıcıları olmasını tercih ederlerdi.

Bundan sonra duyulan ilk gürültü, kocaman bir parça duvarın kenara çekilirken çıkardığı boğuk ve ağır tekerlek sürtünme sesi idi. Bir an için duvarın arkasındaki karanlık boşluk görünmüştü. Arthur bir farenin karanlık bir köpek kulübesine baktığı gibi bu boşluğa baktı.

Ve ses tekrar ona seslendi.

"Bana bunun bir tesadüf olduğunu söyle, Dent," dedi. "Bana bunun bir tesadüf olduğunu söylemen için sana meydan okuyorum!"

"Tabii *öyleydi*, bir tesadüftü." dedi Arthur çabucak.

"Değildi!" diye kükredi ses.

"Öyleydi, dedi Arthur, "bir..."

"Eğer bu bir tesadüfse o zaman benim adım Agradaj değil!!"

"Herhalde sen de" dedi Arthur, "isminin bu *olduğunda* ısrar edeceksin."

"Evet!" derken bir yılan gibi tısladı Agradaj, sanki bir sağırlar diyalogunu az önce tamamlamışçasına.

"Evet, korkarım bu yine de bir tesadüftü, dedi Arthur.

"Buraya gel de, onu burada söyle!" diye uludu ses yeni bir öfke dalgasıyla.

Arthur içeri doğru yürüdü ve bunun bir tesadüf olduğunu ya da en azından bir tesadüf olduğunu söyledi. Son kelimenin sonuna doğru dili yoldan çıktı, çünkü o sırada ışıklar yanmış ve içine girdiği şeyin ne olduğunu ortaya çıkarmıştı. Burası bir Nefret Katedrali idi.

Burası sadece çarpık değil aynı zamanda burkuk da olan bir beynin ürünü idi.

Burası çok büyüktü. Ve çok dehşet vericiydi.

İçinde bir heykel vardı.

Heykel konusuna az sonra geri döneceğiz. Bu anlaşılmaz şekilde geniş oda sanki bir dağın içine oyulmuş gibiydi ve bunun sebebi de oyulduğu şeyin gerçekten de bir dağ olmasıydı. Öylece durmuş, şaşkın şaşkın bakarken Arthur'a burası başının üzerinde onu hasta edercesine dönüyormuş gibi göründü.

Her taraf simsiyahtı.

Siyah olmayan yerlerin de, ister istemez öyle olmasını istiyordunuz, çünkü kimi korkunç detaylar, ultra şiddet eflatunu ve infra ölüm kırmızısından, ciğer moru, nefret

leylağı, madde sarısı, yanık bordosu ve çaylak yeşiline kadar uzanan ve gözleri kör edebilecek bir renk spektrumu içinde vurgulanmıştı.

Bu renklerin ortaya çıkardığı dehşetengiz detaylar, taştan yapılmış çirkin suratlardı. Francis Bacon öğle yemeğinde bunları görecekti olsa iştahı kesilirdi.

Duvarlarda, sütunlarda, payandalarda ve koro bölümünde bulunan bu çirkin suratların hepsi de içeri dönük ve ortadaki heykele bakar şekilde duruyordu.

Bu heykel konusuna az sonra geleceğiz.

Ve eğer Francis Bacon'ın iştahı bu çirkin suratlar yüzünden kaçırıyorsa o zaman bu suratlara bakıldığında kolaylıkla anlaşılabilirdi ki, eğer onlar canlı olsalardı, ki değillerdi, ve birileri onlara yemek üzere o heykeli ikram etseydi, ki etmezdi, onların iştahını da heykel kaçıracaktı.

İhtişamlı duvarların etrafında Arthur Dent 'ce öldürülenlerin anısına yazılmış büyük taş tabletler bulunuyordu.

Bu anılan isimlerin bazılarının yanında asteriks işareti bulunuyordu ve altları çizilmişti. Bir inek kesilmiş ve Arthur da bundan bir çubuk pırzola yemiştir bu hayvanın adı yalın bir şekilde yazılmıştı ama, örneğin Arthur'un kendisinin tuttuğu ve sonra sevmediğine karar verip tabağının kenarında bıraktığı bir balığın isminin altında çift çizgi, üç set asteriks işareti ve dekor olarak, konuya açıklık kazandırmak için eklenmiş ucundan kan damlayan bir de hançer bulunuyordu.

Bütün bunların içinde, Heykel konusu hariç ki, bu konuya da gittikçe yaklaşıyoruz, en çok rahatsızlık verici olan şey tüm bu kişi ve yaratıkların tekrar tekrar, aynı kişi olduğu izleniminin açıkça verilmesiydi.

Ve rahatsız edici olduğu kadar belirgin olan bir şey de bu kişinin, her ne kadar haksız da olsa, bu durumdan ötürü son derece üzgün ve kızgın olduğuydu.

Hatta bu kişinin Evren'de eşi görülmemiş bir kızgınlık düzeyine ulaştığını söylemek daha uygun olabilir. Bu, epik boyutlara ulaşan bir kızgınlık, yakan, dalayan bir alev, sonsuz kırgınlığı içinde tüm zamanı ve uzayı dolaşmış bir öfkeydi.

Ve bu kızgınlık tam ifadesin bütün bu çirkinliklerin ortasında yer alan o heykelde buluyordu. Bu Arthur Dent' in heykeliydi ve bunun onu yücelten bir övgü olduğu söylenemezdi. Heykel on beş metre boyundaydı ve tek bir santim bile, kendisine konu olan kişiye hakaretle doldurulmaktan kaçınılmamıştı. Böyle bir şeyin on beş metresi de, konu olan kişi kim olursa olsun, onun kendim kötü hissetmesine yeterdi. Burnunun

kenarındaki küçük sivilceden, robdöşambrının kötü kesimine kadar Arthur Dent' in yerden yere vurulup aşağılanmamış tek bir yanı bırakılmamıştı.

Arthur bir gorgon, yani mitolojide kendisine bakarı taşā çeviren bir kişilik, bir kötölük sembolü, yırtıcı, yağmacı bir kişilik, tek—kişilik Evrende kesip biçerek yol alan bir gulyabani gibi görünmekteydi.

Heykeltıraşın ateşli bir artistik kriz sırasında kendisine vermeyi kararlaştırdığı otuz kolundan her biriyle ya bir tavşanın beynin dağıtıyor, ya bir sinek öldürüyor, ya bir lades kemiğini çıkartmaya uğraşıyor, ya saçından bit ayıklıyor ya da Arthur'un ilk bakışta ne olduğunu çıkartamadığı bir şey yapıyordu.

Ayaklarının birçoğu karıncaları ezmekteydi.

Arthur elleriyle gözlerini kapadı, buradaki çılgın görüntünün üzüntü ve dehşeti içinde başını önüne eğdi ve yavaşça iki yana salladı.

Ve gözlerini yeniden açtığında bütün bu zaman içinde sözüm ona durmaksızın katlettiği adam ya da yaratık, her kimse işte o karşısında durmaktaydı.

"HhhhhrrrrraaaaHHHHH!" dedi Agrajag.

Adam veya yaratık, her neyse, çılgın şişko bir yarasaya benziyordu. Arthur'un çevresinde hantal yürüyüşüyle dolandı ve kıvrık pençeleri ile onu dürtükledi.

Bana bak...!" diye karşı çıktı Arthur.

"HhhhhrrrrraaaaHHHHÜ!" diyerek açıkladı Agrajag ve Arthur bu iğrenç ve garip bir bıkkınlık içindeki görüntüden korkmuş olmasına dayanarak bu açıklamayı isteksizce kabullendi.

Agrajag kapkara, şişko, kırıksıklarla dolu ve kayış gibi bir şeydi.

Nedendir bilinmez, sahip olduğu yarasa kanatları, kırık dökük halleriyle, havayı kuvvetle döven güçlü kanatlardan daha ürkütücüydüler. Ürküten şey, muhtemelen fiziksel şartların tüm olumsuzluğuna karşın inadının sürüyor olmasındaydı.

Son derece şaşırtıcı dişlere sahipti.

Bu dişler sanki başka bir hayvana aitmiş gibi görünüyorlardı. Yüzüne öyle garip bir şekilde yerleştirilmişlerdi ki bir şey yemeye kalkıştığında sanki yüzünün yarısını da birlikte çiğneyecekmiş ve bu arada bir gözünü de çıkaracakmış gibi görünüyorlardı.

Üç gözünün her biri küçük ve derin bakışlıydı ve çalılıktaki bir balığın görünebileceği kadar sağlıklı görünüyorlardı.

"Bir kriket maçındaydım," dedi gıcırtilı bir sesle.

Bu, Arthur'a öyle aykırı bir fikir gibi gelmişti ki şaşkınlıktan neredeyse boğulacaktı.

"Bu vücudumla değil," diye acı bir çığlık attı yaratık, "bu vücudumla değil! Bu benim son vücudum. Son yaşamım. Bu benim intikam vücudum. Benim Arthur- Dent'i -Öldür vücudum. Son şansım. Onu elde edebilmek için de savaşmak zorunda kaldım."

"Ama..."

"Ben..." diye gürledi Agraşag, "bir kriket maçındaydım! Kalbim biraz zayıftı, ama, dedim karıma, bir kriket maçında ne olabilir ki? Tam seyrederken, ne oldu dersin?"

Tam önümde, ansızın ve anlaşılmaz bir şekilde kötü niyetli iki kişi adeta yoktan var oldu. Zavallı kalbim bu şoka dayanamayıp durmadan önce son dikkatimi çeken şey bu adamlardan birinin, sakalında bir tavşan kemiğı taşıyan Arthur Dent olduğuydu. Rastlantı öyle mi?"

"Evet," dedi Arthur.

"Rastlantı ha?" diye haykırdı yaratık, kırık kanatlarını acı içinde çırpıp sağ yanağında en berbat dişlerinden biriyle bıçak yarasına benzer kısa bir yarık açtı. Her ne kadar, o vakte kadar yakından incelemekten kaçındıysa da Arthur Agraşag'ın yüzünün siyah yapışkan yara bantları ile kaplı olduğunu fark etti.

Huzursuzca geri çekildi. Elini sakalına attı. Sakalında gerçekten de hala bir tavşan kemiğı bulunduğunu fark edince irkildi. Tuttuğı gibi çekip attı.

"Bak," dedi, "bu sadece kaderin seninle kötü bir oyunu. Benimle. Bizimle. Tamamen bir rastlantı."

"Benimle ne alıp veremediğın var, Dent?" diye hırladı yaratık, acı içinde ona doğru ilerlerken.

"Hiçbir şey," diye ısrar etti Arthur, "gerçekten hiçbir şey."

Agraşag parıldayan küçük bakışlarını üzerine dikti.

"Durup durup onu öldürmek, hiçbir alıp veremediğın birine karşı garip bir davranış biçimi. Ben bunu, çok tuhaf bir sosyal etkileşim biçimi olarak niteliyorum. Ve buna yalan diyorum!"

"Ama bak" dedi Arthur, "Çok üzgünüm. Çok kötü bir yanlış anlama olmuş. Benim gitmem gerek. Saatin var mı? Benim Evreni kurtarıyor olmam gerek." Biraz daha geriledi.

Agraşag biraz daha ilerledi.

"Bir noktada," diye tısladı, "bir noktada, vazgeçmeye karar vermişim. Evet. Geri dönmeyecektim. Ölümler diyarında kalacaktım. Ve sonra ne oldu?"

Arthur ara sıra kafasını sallayarak hiçbir fikri olmadığını ve bir fikri olmasını da istemediğini belirtmeye çalıştı. Soğuk karanlık taşın olduğu yerden, kendi terliklerinin taklidi olan şeylere kadar gerilemiş olduğunu fark etti. Kim bilir kim tarafından, Herkülvari bir çabayla yontulmuştu. Üzerinde bir kule gibi yükselen kendi görüntüsünün korkunç, gülünç kopyasına doğru kafasını kaldırıp baktı. Ellerinden birinin ne yapıyor olması gerektiğini hala çözmemişti.

"İsteğim dışında, oradan tekrar koparılıp, yaşayanların dünyasına çekildim." diye devam etti Agrajag, "bir demet petunya olarak. Bir çanak içinde olduğumu da ekleyebilirim. Bu, özel, mutlu küçük yaşam süresi, benimle, çanağımın içinde, kimse tarafından destek görmeden, çirkin, sevimsiz bir gezegenden üç yüz mil yukarıda başladı. Bunun bir çanak petunya için doğal olarak kolay bir pozisyon olmadığını düşünebilirsin. Ve haklı da olursun. Bu yaşam çok kısa bir süre sonra üç mil aşağıda son buldu. Yine ekleyebilirim ki bu son buluş bir balinanın taze kalıntısı içinde oldu. Benim kardeş ruhum."

Arthur'a yenilenmiş bir nefretle bir yan bakış attı.

"Aşağı inerken" diye hırladı, "parıltılı görünüşte bir uzay gemisini fark etmeden yapamazdım. Ve bu parlak görünüşlü uzay gemisinin lombozlarından birinden de kendini beğenmiş bir Arthur Dent' in baktığını. *Rastlantı* öyle mi?!"

"Evet!" diye yırtındı Arthur. Tekrar yukarı baktı. Daha önce ve ne yaptığını anlayamadığı kol bir çanak kadersiz petunyayı kayıtsızca yaşama çağırıyordu. Bu gözün kolayca kavrayabileceği bir kavram değildi.

"Gitmem gerek," diye üsteledi Arthur.

"Gidebilirsin," Agrajag, "ama ben seni öldürdükten sonra."

"Hayır, bunun hiç faydası olmaz," diye açıkladı Arthur, taştan yontulmuş terliklerinin dik yokuşuna tırmanırken. "Çünkü benim Evreni kurtarmam gerek, anlıyor musun. Benim bir Gümüş Çubuk bulmam gerek. Önemli olan bu. Bu, ölünce yapması zor bir şey."

"Evreni kurtarmak!" diyerek tükürdü Agrajag aşağılayarak. Bunu bana karşı komplolarına başlamadan önce düşünmeliydin.! Ya Stavromula Beta'da olduğun ve birisinin..."

"Ben hiç oraya gitmedim," dedi Arthur.

".. seni öldürmeye çalışırken kafanı eğdiğin sefere ne demeli? Kurşunun nereye çarptığını sanıyorsun? Az önce ne dedin?"

"Orada hiç bulunmadım." diye tekrarladı Arthur. "Sen neden bahsediyorsun? Benim gitmem gerek."

Agrajag onun bulunduğu yere gelince durdu.

"Oh, tabii ki bal gibi de orada bulundun. Oradaki ölümünden de bütün diğer yerlerdeki ölümlerimden olduğu gibi sen sorumlusun! Masum bir seyircinin ölümünden!" Titriyordu.

"Oranın ismini hiç duymadım" diye üsteledi Arthur. "Ve tabii hiç kimse de beni öldürmeye çalışmadı. Senden başka. Belki oraya daha sonra gidiyordumdur, ne dersin?"

Agrajag, dondurulmuş ama mantıklı bir dehşet içinde yavaşça gözlerini kırıştırdı.

"Sen Stavromula Beta'ya gitmedin öylemi.... *henüz?*" diye fısıldadı.

"Hayır," dedi Arthur, "Bu yer hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Tabii ki hiç oraya gitmedim ve gitmek üzere de hiçbir planım yok."

"Oh, oraya pekala da gidiyorsun," diye mırıldandı Agrajag, "oraya gidiyorsun. Oh tanrım!" Sendeledi ve düşecek gibi oldu ve muazzam Nefret Katedrali'nin ortasında çılginca etrafına bakındı. "Seni buraya fazla erken getirdim!"

Bağırıp haykırıp yırtınmaya başladı. "Seni buraya, lanet olası, fazla erken getirttim!"

Ansızın yeniden güç buldu ve intikam ve nefret dolu gözlerini Arthur'a çevirdi.

"Seni yine de öldüreceğim!" diye kükredi. "Bu mantıken imkansız bile olsa, sonuna kadar deneyeceğim, kahrolasica! Bütün bu dağı havaya uçuracağım!" Çığlıklar atıyordu. "Bundan nasıl kurtulacaksın, görelim bakalım Dent!"

Acı içinde sallana sallana küçük siyah kutsal mihrap görünüşündeki yere kadar gitti. Şimdi öyle çılginca bağırmaktaydı ki dişleri yüzünü gerçekten de fena halde yaralıyordu. Arthur kendi ayağının taştan oyması üzerindeki yerinden aşağı atladı ve üç çeyrek çılgin yaratığı zapt etmeye çalıştı.

Üzerine atladı ve garip yaratığı mihrabın tepesinden gürültüyle yere indirdi.

Agrajag yeniden bir çığlık attı, bir an için çılgin gibi çırpındı ve vahşi gözlerini Arthur'a çevirdi.

"Ne yaptığını biliyor musun?" diye acı içinde guruldadı. "Yine gelip beni öldürdün. Yani benden istediğin nedir senin, kan mı?"

Bir kriz içinde tekrar çırpındı, titredi ve düştü, düşerken de mihrabın üzerindeki büyük kırmızı bir düğmeye çarptı.

Arthur önce dehşet ve korku içinde kendisi sebep olmuş gibi görünen şeye baktı, sonra ansızın ortalığı velveleye vererek acil bir durumu anons etmek için havayı yırtarcasına bağırarak siren ve çan seslerine kulak verdi. Çılgın gibi etrafına bakındı.

Tek çıkış yolu içeri girdiği yolmuş gibi görünüyordu. Oraya doğru yöneldi böyle yaparken de çirkin suni leopar derisi çantayı bir tarafa fırlattı.

Labirentin karmaşık yolları arasına kendini rasgele attı. Klaksonlar, sirenler, yanıp sönen ışıklar onu gittikçe daha yakından takip ediyor gibiydiler.

Ansızın bir köşeyi döndü. Hemen önünde bir ışık vardı.

Yanıp sönen bir ışık değildi. Bu ışık gün ışığıydı.

Her ne kadar Galaksimizde bir tek Dünyada Krikkit' in (ya da kriket) bir oyun olarak değerlendirildiği ve bu yüzden Dünya'nın kaçınılan bir yer olduğu söylenmekteyse de bu yalnızca bizim galaksimizle ve özellikle de bizim boyutlarımızla ilgili değildir. Daha yüksek boyutların bazılarının da kendilerini az çok eğlendirebildiklerini ve milyarlarca yılın onların boyutlar arası ölçülerine göre karşılığı her ne ise, o kadar yıldır Brock tarzı Ultra Kriket oynadıklarını biliyoruz.

"Açık konuşalım, bu berbat bir oyun" (der *Her Otostopçunun Galaksi Rehberi*.) "ama daha üst boyutlarda bulunmuş olan herkes bilir ki, orada yaşayanlar da ezilip yok edilmesi gereken inançsız, rezil varlıklardır ve eğer gerçeğe dik açıyla ateş etmenin yolunu bulacak olan biri çıkarsa, bu yapılacaktır da."

Her Otostopçunun Galaksi Rehberi'nin, sokaktan geçerken öylesine içeri girip kendilerine katılmak ve kazıklanmak isteyen herkese iş vereceği gerçeğinin bir başka örneği de buydu. Özellikle de, bu kişiler sokaktan içeri öğleden sonra, daimi elemanlardan pek azının orada olduğu bir zamanda girecek olurlarsa.

Buradaki temel nokta şudur:

Her Otostopçunun Galaksi Rehberinin tarihi bir idealizm, mücadele, ümitsizlik, ihtiras, başarı, başarısızlık ve son derece uzun öğle tatilleri tarihidir.

Rehberin daha önceki orijinaleri, çoğu finans raporları gibi, şimdi zamanın sisleri içinde kaybolmuştur.

Bunların nerede kaybolduklarıyla ilgili daha başka ve daha ilginç kuramlar için, aşağıdaki satırlara başvurunuz.

Diğer taraftan, ayakta kalan öykülerin çoğunda Hurling Frootmig adında bir kurucu editörün adı geçmektedir.

Anlatıldığına göre, Hurling Frootmig, Rehberi kurmuş, dürüstlük ve idealizm olan temel prensiplerini yerleştirmiş ve sonra iflas etmişti.

Bunu uzun yıllar süren bir yoksulluk ve kendini arama dönemi takip etmiş, bu dönem içinde Frootmig arkadaşlarına danışmış, illegal zihin durumlarında karanlık odalarda oturmuş, şunu bunu düşünmüş, can sıkıntısı içinde aylak aylak dolaşmış ve sonra şans eseri Voondoon'lu Kutsal Öğle Yemeği Rahipleri (ki onlar, öğle yemeği kişinin yaşadığı zamana her günün tam ortasında yer aldığına ve kişinin yaşadığı zamana ait herhangi bir gün onun inanç dünyasının bir yansıması olduğuna göre, Öğlen yemeğinin,

(a) kişinin inanç dünyasının merkezi olarak görülmesi gerektiğini

(b) çok güzel restoranlarda yenmesi gerektiğini iddia etmekteydiler.) ile karşılaşmıştı. Frootmig, temel ilkeleri olan dürüstlük ve idealizmden feragat ederek Rehberi yeniden kurdu ve *Rehberi* ilk ticari başarısına ulaştırdı.

Bundan başka editöryal öğlen tatilinin rolünü de geliştirmeye ve araştırmaya başlamıştı ki bunun daha sonra

Rehberin tarihinde çok önemli bir yeri olmuştu. Çünkü bu, esas işlerden çoğunun, öğleden sonra yoldan geçerken boş ofislere şöyle bir uğrayıp da yapmaya değer bir şeyler olduğunu gören rasgele yabancılar tarafından gerçekleştirileceği anlamına geliyordu. Bundan kısa süre sonra, *Rehber*, Ursa Minör Betadaki Megadodo Yayınları tarafından devralınmış ve böylece her şey çok sağlam bir finansal yapıya oturtulmuştu. Bu, dördüncü editör Lig Lury Jr'ın öğlen tatillerinde öylesine nefes kesici hedefleri başlatmasına olanak sağlıyordu ki, yardım kuruluşlarını desteklemek için öğlen tatilleri düzenlemeyi üzerine alan diğer editörlerin gayretleri bununla karşılaştırıldığı zaman, kuru birer sandviç gibi kalıyorlardı.

Lig hiçbir zaman resmen editörlükten ayrılmadı- o yalnızca bir sabah, geç saatlerde ofisinden çıktı ve bir daha hiç dönmedi. Aradan bir asırdan fazla bir zaman geçmesine karşılık, *Rehber* çalışanlarının çoğu, onun hala bir salamlı börek almaya çıktığını ve sıkı bir öğleden sonra çalışması için geri döneceğini ummaktadır.

Kesinlikle söylenebilir ki Lig Lury Jr'dan beri tüm editörler vekil statüsünde atanmışlardı ve Lig'in masası hala yazılı küçük bir levha dışında bıraktığı gibi korunmaktadır. "Lig Lury Jr, Editör, Kayıp, İşlerden bıktığı tahmin edilmekte."

Bazı iftiracı ve yıkıcı kaynaklar, Lig'in aslında Rehberin ilk olağanüstü alternatif muhasebe uygulamaları sırasında ortadan kaybolduğu iddiasındaydılar Bu konuda çok az şey biliniyordu, söylenenler ise bundan da azdı. Herhangi bir kimsenin,

Rehber’ın muhasebe bürosu açtığı her dünyanın kısa bir süre sonra ya savaş ya da doğal afetler yoluyla kaybolduğu gibi tamamen rastlantısal ve anlamsız bir gerçeğe dikkat çekmesi bir yana, bunu fark etmesi bile her bir zerresinin mahkeme edilmesine yol açabilmekteydi.

Dünya gezegeninin yeni bir hiper uzay çevre yoluna yer açmak için yıkılmasından iki ya da üç gün önce yalnızca Londra, St. John Ormanlarında! Lordlar Kriket Sahasında değil, Somerset, Glastonbury’de de gökyüzünde saptanan UFO görüntülerin, sayısında belirlenen şaşırtıcı yükseliş ilginç, ama konuyla tamamen ilgisiz bir gerçektir.

Glastonbury adı, eskiden beri krallar, büyücüler, siğil tedavisi efsaneleriyle birlikte anılmış olup şimdi de yeni açılacak *Otostopçunun Rehberi* finans kayıtları ofisinin kurulacağı yer olarak seçilmişti ve hatta Vogonlar gelmeden yalnızca bir kaç saat önce, on yıllık finans raporları şehir dışındaki sihirli bir tepeye taşınmıştı.

Bu gerçekler ne kadar ilginç ve açıklanmaları ne kadar olanaksız olsa da, hiçbir, yüksek boyutlarda oynanan Brock tarzı Ultra Kriket oyununun kuralları kadar ilginç ve açıklanması olanaksız değildir. Kuralların tümü öylesine karmaşıktı ki bir kez tek bir ciltte bir araya getirilebilmiş ama o da kütle çekim gücüne yenik düşerek kara delik haline gelmiştir.

Yine de, işte bu kuralların kısa bir özeti:

KURAL BİR: En az üç ekstra bacak büyütün. Onlara gerek duymayacaksınız ama seyircileri eğlendireceklerdir.

KURAL İKİ: Bir adet iyi Brock Tarzı Ultra Kriket Oyuncusu bulun. Onu bir laboratuvarda birkaç kez türetin. Bu sizi, seçme ve yetiştirme konusunda muazzam bir çabadan kurtaracaktır.

KURAL ÜÇ: Kendi takımınızı ve karşı takımı bir sahaya koyarak etraflarına bir duvar örün.

Bunu yapmanızın sebebi oyun aslında bir seyirci sporu olmakla birlikte seyircilerin ne olup bittiğini görmemelerinden ötürü yaşadıkları gerilim, onlara oyunu olduğundan daha ilginç ve heyecanlı kılmaktadır. Az önce oldukça monoton bir oyun seyretmiş olan bir kalabalığın hayat güvencesi, az önce spor tarihindeki en dramatik olayı kaçırdığına inanan bir gruptan çok daha azdır.

KURAL DÖRT: Oyuncular için çeşitli spor malzemelerini bu duvardan aşağı atın. Bunlar her şey olabilir - kriket sopaları, tenis raketleri, ski takımları, yani iyi atış yapabileceğiniz ne bulursanız.

KURAL BEŞ: Böylece, oyuncular ellerine ne geçirirlerse onunla birbirlerine tüm güçleriyle saldıracaklardır. Bir oyuncu bir başkasına vurarak "sayı" aldığı zaman, derhal rakibinden uzaklaşmalı ve güvenli bir uzaklıktan özür dilemelidir.

Özürler kısa ve samimi olmalı ve maksimum açıklıkta olması ve amaca ulaşması için megafonla yapılmalıdır.

KURAL ALTI: Kazanan takım, bu oyunu kazanan ilk takım olacaktır.

İlginçtir ki, oyuna ilgi arttıkça daha az oynanmaya başlanmıştır. Çünkü yarışan takımların çoğu şimdi bu kuralların yorumu yüzünden birbirleriyle devamlı bir savaş içinde bulunmaktadır. Bu daha iyiye bir gidiştir, çünkü uzun vadede, sağlam temellere dayanan bir savaşın yaratacağı psikolojik hasar, uzayıp giden Brock tarzı bir Ultra Kriket maçının yaratacağı hasardan daha azdır.

Bir ok gibi fırlayan Arthur aceleyle, soluk soluğa yuvarlanarak dağdan aşağı iniyordu ki birden dağın tüm kütesinin ayaklarının altında çok çok hafif bir şekilde kaymakta olduğunu fark etti. Ardında uzaklardan ve yukarılardan gelen bir gürültü, bir kükreme, ne olduğu pek anlaşılmayan bir hareket ve azıcık sıcaklık vardı. Bir korku krizi içinde koşuyordu. Toprak kaymaya başlamıştı. Ve birden "yer kayması" sözünün gücünü daha önce hiç dikkatini çekmediği bir şekilde hissetti. Bu onun için her zaman yalnızca bir kelime olmuşken, şimdi ansızın ve korkunç bir şekilde, bunun yerine yapabileceği garip ve çok rahatsız edici bir şey olduğunu fark etmişti. Korku ve titreme yüzünden kendini hasta gibi hissetti. Yer kaydı, dağ sallandı, Arthur kaydı, düştü, ayağa kalktı, tekrar kaydı ve koştu. Çığ başlamıştı.

Aptal kuklalar gibi, ama daha büyük, çok daha büyük, çok çok daha sert ve daha ağır ve üzerinize çökerse öldürme olasılığı sonsuz oranda daha çok olan taşlar, sonra kayalar sonra kaya parçaları yanından bir resmi geçit yapıyorlardı. Gözleri onlarla ayaklarıysa toprakla birlikte dans ediyordu. Sanki koşmak korkunç bir terleme humması imiş gibi koşuyor, kalbi, etrafındaki jeolojik çılgınlığa ayak uyduracak bir ritimle atıyordu.

Durumun mantığı, yani eğer Agrayag'ı istemeden öldürmesi masalı önceden bildirildiği gibi gerçekleşecekse, kendisinin yaşaması gereğinin açıklığı, Arthur'un beyninde etkisini göstermeyi kesinlikle başaramıyor ya da onun üzerinde bu sırada

hiçbir kısıtlayıcı etki yapamıyordu. Ölüm korkusu içinde, altında ve üstündeydi, saçlarını dibinden kavramıştı ve o bu korkuyla koşuyordu.

Ansızın bir kez daha tökezlenip oldukça büyük bir hızla öne doğru yuvarlandı ve tam onu serseme çevirecek bir şekilde yere çarpmak üzereydi ki, hemen önünde, yerde, koyu lacivert küçük bir valiz dikkatini çekti. Bu valizi tanıyordu çünkü bu, kendisinin kişisel zaman ölçüsüne göre on yıl önce, Atina Havaalanında, bagajları taşıyan sistem içinde kaybettiği valizdi. Bu şaşkınlıkla, yeri tamamen ıskaladığını ve beyni şarkılar söylerken havalara doğru yükseldiğini fark etti.

Yaptığı şey şuydu: O uçuyordu. Şaşkınlık içinde etrafına bakındı ama yaptığıнын bu olduğuna hiç şüphe yoktu. Hiç bir parçası yere değmiyor, hatta hiç bir parçası oraya yaklaşıyordu bile. Uzun sözün kısası, etrafında yuvarlanan kaya parçalarıyla birlikte o da havada süzülüyordu.

Artık bir şeyler yapabilirdi. Hiç çaba sarf etmemesine şaşarak gözlerini kırıştırdı ve havada daha çok yükseldi. Kaya parçaları şimdi onun altındaki boşlukta yuvarlanıyordu.

Büyük bir merak içinde aşağıya baktı. Kendisiyle titreyen toprak arasında şimdi yalnızca dokuz on metrelik bir hava boşluğu vardı. Tabii içinde fazla zaman harcamadan yerçekimi kanunlarının çelik pençesi altında aşağı yönelen kaya parçalarını saymazsak. Aynı kanun, Arthur'a birden yedi yılda bir gelen tatillere benzer bir şans verir gibi olmuştu.

Kendini koruma içgüdüsünün beyinde damla damla oluşturduğu doğruyu bulma hissi ile, birden aklına, bunu düşünmemesi gerektiği geldi. Eğer düşünecek olursa, yerçekimi kanunu aniden kendisine sert bir bakış atarak, orada ne yaptığını sormaya kalkabilir ve birden her şeyi kaybedebilirdi.

Onun için laleleri düşündü. Zordu ama düşündü. Lale diplerinin hoşça giden sıkı yuvarlaklığını düşündü, ilginç renk çeşitlerini düşündü. Dünyada yetişen ve yetişmekte olan lalelerin toplam sayısının kaçta kaçının bir yel değirmeninden bir mil uzaklıkta bir çap içinde bulunabileceğini düşündü. Bir müddet sonra böylesine düşünce üretmekten tehlikeli bir şekilde sıkıldı. Havanın altından kaymakta olduğunu, düşünmemek için kendisini o kadar zorladığı zıplayan kaya parçalarının bulunduğu yere doğru sürüklendiğini hissetti. Onun için biraz Atina havaalanını düşündü ve bu onun beş dakika kadar sinirlenmesini sağladı- bu sürenin sonunda şimdi yerden iki yüz metre yüksekte uçmakta olduğunu şaşkınlıkla fark etti.

Bir an için tekrar yere nasıl dönebileceğini düşündü ama sonra bu alandaki hesaplamalardan kaçması gerektiği aklına geldi ve duruma soğukkanlı bir şekilde bakmaya çalıştı.

O uçuyordu. Bundan nasıl faydalanacaktı? Tekrar yere baktı. Fazla dikkatli bakmamış, geçerken şöyle bir bakış atabilmek için elinden geleni yapmıştı. Fark etmeden geçemediği birkaç şey vardı. Birincisi dağdaki patlamanın artık kendini tüketmek üzere olmasıydı. Zirvenin biraz arkasında küçük bir krater vardı. Burası muhtemelen muazzam mağara katedralin, kendi heykelinin ve istismar edilmiş zavallı Agraşag'ın vücudunun tepesine çöken kayanın bulunduğu yeri.

Diğeri valiziydi, Atina Havaalanında kaybettiği valizi. Temiz bir toprak parçası üzerinde, kaybolmuş bir ifadeyle bekliyordu. Etrafı yorgun kaya parçalarıyla doluydu, ama görünüşe göre hiçbiri ona çarpmamıştı. Bunun nedenine ilişkin spekülasyonlardan kaçındı. Zaten bu gizem valizin orada bulunmasının dehşetengiz olasılıksızlığıyla gölgeleniyordu ve bunun spekülasyon götürür yanı yoktu. Ancak, oradaydı. Ve çirkin suni leopar derisinden olan çanta kaybolmuşsa benziyordu ki bu da tam olarak açıklanmasa da iyi bir şeydi.

Şimdi o valizi alması gerektiği gerçeği ile karşı karşıyaydı. Kendisi burada adını bile hatırlayamadığı yabancı bir gezegenin yüzeyinden iki yüz metre havada uçuyordu. Eski yaşamının küçük bir parçası olan bu sade görünüşlü şeyi, burada toz haline gelmiş evinden bilmem ne kadar ışık yılı uzaktaki bu yerde, görmezlikten gelemezdi.

Üstelik, valiz hala kaybettiği zamanki durumdaysa, içinde Evren'de kalan yegane Yunan zeytinyağını barındıran bir de teneke olması gerekiyordu.

Yavaş yavaş, dikkatlice, yere doğru süzölmeye başladı, bir yandan bir yana hafifçe savrulurken, huzursuz bir kağıt yaprak gibi yere doğru inişini hissediyordu.

İyi gidiyordu, kendini iyi hissediyordu. Hava hem onu destekliyor, hem de içinden geçmesine izin veriyordu. İki dakika sonra valizden yalnızca yarım metre yukarıdaydı ve zor bir kararla karşı karşıyaydı. Başını hafifçe aşağı yukarı salladı. Yine elinden geldiğince hafif kaşlarını çattı.

Eğer valizi yakalarsa onu taşıyabilecek miydi? Ekstra ağırlık onu doğruca yere çekmez miydi?

Yalnızca yerdeki herhangi bir şeye dokunma hareketi bile onu havada tutan gizemli güç ne ise onun boşalmasına sebep olmaz mıydı?

Bu noktada mantıklı olup, havadan bir iki dakika ayrılıp, yere dönse kendisi için daha iyi olmaz mıydı?

Eğer öyle yaparsa bir daha uçmayı başarabilecek miydi ?

Kendi kendini sınırlamayı bıraktığında hissettikleri öyle hoştu ki, onları kaybetmenin, belki de sonsuza kadar kaybetmenin düşüncesine bile dayanamazdı. Sadece o hissi duymak için, o hiç gayret sarf etmeden yapabildiği şaşırtıcı hareketleri denemek için biraz yukarı yükselip, süzüldü. Küçük bir dalış denemesi yaptı.

Dalış muhteşemdi. Kollan önünde açılmış, saçları ve robdöşambırı onu arkasından izleyerek gökyüzünden aşağılara pike yaptı. Topraktan yarım metre yüksekte bir hava kütlesi boyunca rüzgarla doldu sonra tekrar sallanarak yükseldi, kendini sallantının tam tepesinde yakaladı ve durumunu korudu. Orada kaldı.

Muhteşemdi.

Ve valizi almanın yolunun da bu olduğunu fark etti. Bir pike yapacak ve tam yükselme anında onu kapacak ve yukarı taşıyacaktı. Belki bir parça sallanırdı ama başaracağından emindi.

Bir iki deneme dalışı yaptı ve gittikçe ustalaştı. Yüzünde hissettiği hava, vücudunun rüzgardaki dengesi ve çıkardığı ses birlikte -hatırlayabildiği kadarıyla- doğduğundan beri hissetmediği bir şekilde ruhunun zehirlerinden arındığı duygusunu vermekteydi. Kendini esintiye bırakarak biraz uzaklaştı ve manzarayı inceledi. Oldukça berbat bir şey olduğunu gördü. Zıyan edilmiş, viraneye dönmüş bir görüntüyü bu. Daha fazla bakmamaya karar verdi. Sadece valizi kapacak ve sonra... valizi aldıktan sonra ne yapacağını bilmiyordu. Yalnızca valizi kapmaya ve sonra işleri akışına bırakmaya karar verdi.

Rüzgara karşı kendisini tarttı, direndi, onun etrafında döndü, bedeni üzerinde süzüldü. Kendisi farkında değildi ama vücudu bu noktada yorulmaya başlamıştı.

Hava akıntısının altına başını sokup çıkardı ve dalışa geçti.

Hava onu geçerek aktı, Arthur heyecanla titredi. Toprak güvensizce sallandı, kafasını topladı ve Arthur'u karşılayıp çantayı ona sunmak, yıpranmış plastik saplarını ona doğru uzatmak üzere sorunsuzca yükseldi.

Arthur aşağı süzülürken yarı yolda bunu yapabileceğine ilişkin inancını yitirince neredeyse gerçekten başarısızlığa uğrayacağı tehlikeli bir an yaşadıysa da kendisini zamanında toparladı ve toprağı sıyrarak valizin sapına yapışıp yeniden yukarı

tırmanmaya başladı. Başaramadı ve tüm gücünü yitirip düştüğü taşlı yerde yara bere içinde yuvarlandı.

Hemen ayağa fırladı ve ümitsizce, üzüntü ve düş kırıklığının ıstırapı içinde, bir yandan valizi etrafında sallarken, vücudunun ağırlığını sağa sola yatırıyordu.

Ayakları, birden toprağa her zamanki gibi sıkıca basıyordu. Vücudu toprağın üzerinde sürüklenerek çekilen kaba saba bir patates çuvalını andırmaktaydı. Kafasıysa bir kurşun çanta hafifliğindeydi.

Başı dönüyor, içi sıkılıyor, olduğu yerde sallanıyor ve her tarafı ağrıyordu. Ümitsizce koşmayı denedi ama birden bacaklarını çok zayıf hissetti. Ayağı takıldı ve öne doğru devrildi. O sırada şimdi taşımakta olduğu çantada yalnızca Yunan zeytinyağı tenekesi değil, bir de havaalanından vergisiz aldığı bir şişe içki de bulunması gerektiğini hatırladı ve bunu anımsamanın keyfiyle en azından on saniyedir yeniden uçmaya başladığını fark edemedi.

Rahatlama, sevinç ve katıksız bir fiziksel zevk içinde haykırarak ağladı. Dalışlar yaptı, dönüşler yaptı, kaydı, havada taklalar attı. Yukarıya doğru çıkan bir akıntı dalgası üzerine muzipçe oturdu ve valizinin içindekileri incelemeye koyuldu. Bir meleğin, bir toplu iğne başı üzerinde kendisine tempo tutan filozofların önünde ünlü dansını yaparken duyduğunu sandığı hislerin aynısını duyuyordu. Valizin içinde gerçekten de zeytinyağı ve içki ile birlikte, bir çift kırık güneş gözlüğü, kum içinde bir mayo Santorini'nin kırışmış kartpostalları, kocaman zevksiz bir havlu birkaç ilginç taş, sebebi üzücü de olsa tekrar karşılaşmayacağını düşünmekten rahatlık duyduğu kişilerin adreslerini taşıyan birkaç kağıt parçası olduğunu keşfetmenin zevkiyle güldü. Taşları attı, gözlükleri taktı ve kağıt parçalarını rüzgarda savrulmaya bıraktı.

On dakika sonra, tembel tembel bir bulutun içinden geçerken, sırtının tam orta yerinden, kocaman ve son derece rezil bir kokteyl parti tarafından vuruldu.

Şimdiye kadar verilen partilerin en uzun ve en yıkıcısı dördüncü dönemine girmektedir ve hala hiç kimse partiden ayrılma eğilimi göstermiyordu. Birisi bir kez saatine bakmıştı ama bu on bir sene önceydi ve onu izleyen kimse olmadı.

Karışıklık olağanüstüydü ve inanılabilmesi için görülmesi gerekirdi. Ama inanmak için özel bir ihtiyacınız yoksa, gidip bakmanız önerilmezdi çünkü bundan hoşlanmazdınız.

Kısa süre önce bulutlarda bir takım gürültüler olmuş ve ışıklar görülmüştü. Bunun akbabalar gibi oralarda dolaşan çeşitli halı temizleme şirketleri arasında yapılmakta olan bir savaş olduğuna ilişkin fikirler öne sürülüyordu ama, partilerde duyulan şeylere özellikle de bu partide duyulan hiçbir şeye inanmamak gerekiyordu.

Sorunlardan biri ve giderek daha da derinleştiği açıkça görülen partideki kişilerin hepsinin, partiden ilk ayrılanlar olmak istemeyenlerin ya çocukları ya torunları ya da torunlarının torunları olmasıydı. Bunun nedeni seçici döllenmeye ve geriye evrilen genlere ilişkin çalışmalardı ve bunun anlamı şu anda partide bulunanların ya fanatik parti meraklıları ya geveze sersemeler ya da çok daha ağırlıklı olarak her ikisi birden olmalarıydı.

Her iki durumda da, genetik bir anlatımla bu yeni nesillerin partiyi terk etme olasılığının bir öncekine göre daha da azaldığı anlamına gelmekteydi.

Böylece işin içine, içkinin ne zaman biteceği gibi başka faktörler de karışıyordu.

Gerçekleşen bazı şeyler yüzünden o anda iyi bir fikirmiş gibi gelen şeyler (ve hiç bitmeyen bir partinin sorunlarından biri de partide iyi fikirmiş gibi gelen şeylerin iyi fikirmiş gibi görünmeye devam etmesidir) şimdi çok uzaklardaymış gibi gözüküyordu.

O sırada iyi bir fikirmiş gibi gelen şeylerden biri partinin uçmasıydı -alışılmış anlamıyla partilerdeki uçmaktan değil sözlük anlamında uçmaktan söz ediliyordu.

Çok eskilerde bir gece ilk kuşaktan astro- mühendislerin oluşturduğu bir sarhoşlar grubu, orayı kazarak, burayı sökerek, bir başka yeri çakarak, binanın etrafına tırmandılar. Ertesi sabah güneş, yükseldiğinde kendini bir sürü mutlu ve sarhoş kişiyle dolu bir binanın üzerinde parıldarken buldu. Bina, genç ve ürkek bir kuş gibi ağaç tepelerinde süzülmekteydi.

Uçan parti yalnız bunu başarmakla kalmamış kendini oldukça sıkı şekilde silahlandırmayı da becermişti. Eğer şarap tüccarları ile önemsiz tartışmalara girişecek olurlarsa, gücün kendi taraflarında olduğundan emin olmak istiyorlardı.

Tam gün kokteyl parti konumundan part -time yağma partisine geçiş kolay oldu ve partiye böylece müzik topluluğunun, yıllardır bildiği bütün parçaları sonsuz sayıda çalmış olduğu bu noktada çok ihtiyaç duyulan ekstra bir lezzet ve hareket eklenmiş oldu.

Yağmaladılar, baskınlar yaptılar, saldırdılar ve şimdiye kadar uçan tankerlerle dışarıdan pompalanmakta olan peynirli kraker, avokado sosu, pirzola, şarap ve içki gibi yiyeceklerin stoklarını tazelemek için bütün bir şehri rehin aldılar.

Bununla birlikte bir gün içkinin ne zaman biteceği sorunu ile yüz yüze gelinmesi kaçınılmazdı.

zerinde uçtukları gezegen artık üzerinde ilk kez dolaştıkları o gezegen değildi.

şekli bozulmuştu.

Durmadan saldırıya uğramış ve pek çok yeri yağmalanmıştı. Bunu yaparken, gökyüzünde sarhoşlar gibi sallana sallana dolaşan, belli bir model takip etmeyen ve önceden tahmin edilemez bir tarzı olan partiye, karşı saldırıda bulunmayı kimse başaramamıştı.

Bu, kahrolası, müthiş bir partiydi.

Ayrıca sırtının tam ortasından vurulmak için de kahrolası müthiş bir şeydi.

Arthur acı içinde kıvranarak yarılıp, parçalanmış bir beton bloğun üzerine oturdu. Bulut yığınları gelip geçerken ona hafifçe dokunuyor ve nereden geldiğini ı-karamadığı belli belirsiz bir cümbüş sesi aklını karıştırıyordu.

Kolayca ayrımsayamadığı bir ses vardı. Ayrımsayamamasının sebebi kısmen "Bacağımı Jaglan Beta'da bıraktım" parçasının melodisini bilmemesinden ve kısmen de alan grup çok yorgun olduğu için bazı üyelerin parçayı  dörtlük zamanda, bazılarının dört dörtlük ve kafayı bulmuş bazılarının da r^2 zamanda, bir başka deyişle her birinin son günlerde uyuyabildiği uyku oranında okumasıydı.

Islak hava altında, nefes nefese yatıyor ve elleriyle yoklayarak nerelerinden yaralanmış olduğunu anlamaya çalışıyordu. Dokunduğu her yeri acı maktaydı. Kısa bir süre sonra, bunun, asıl acıyanın eli olmasından kaynaklandığı anladı. Bileği burkulmuş gibi gözüküyordu. Sırtı da incinmişti ama bir süre sonra kendini önemli bir şeyi olmayıp yalnızca birkaç bere aldığına ve biraz sarsıldığına inandırdı, kim olsa aynı şey olmaz mıydı? Bulutların arasında uçan bir binanın ne işi olduğunu düşündü.

Diğer taraftan, burada kendi varlığıyla ilgili olarak da inandırıcı bir açıklama bulmakta biraz zorlanabilirdi. Bu yüzden kendisinin ve binanın birbirlerini olduğu gibi kabul etmeleri gerektiğine karar verdi. Yatmakta olduğu yerden yukarı baktı. Arkasında soluk renkli ama lekeli taş dilimlerinden oluşmuş bir duvarın yükseldiği normal bir binaydı. Yattığı yer, dışarı doğru yaklaşık bir— bir buçuk metre genişliğinde binanın etrafını çepeçevre saran bir çeşit çıkıntı görünümündeydi. Burası Partinin verildiği binanın temellerinin bulunduğu toprağın büyükçe bir parçasıydı ve binanın dağılmasını engellemek için bunu da birlikte almışlardı.

Huzursuzca ayağa kalktı ve kenardan aşağıya bakmaya kalkışınca birden yükseklik midesini bulandırdı. Çiğ ve nemle ıslanmış duvara arkasını dayadı. Beyni serbest stil yüzmeye devam ediyor, fakat midesinde birileri kelebekte ısrar ediyordu.

Buraya kendi iradesiyle gelmiş olmasına rağmen, şimdi önündeki iğrenç boşluğa bakmayı aklından bile geçirmeye dayanamıyordu. Atlayıp şansını denemek gibi bir isteği yoktu. Hatta kenara bir santim bile yaklaşmak niyetinde değildi.

Valizini sımsıkı kavrayarak duvar boyunca ilerledi. Zeytinyağı tenekesinin hissedilebilir ağırlığı onun için bir güvenceydi.

En yakın köşeye doğru duvara sürünerek ilerliyor ve her döndüğü köşenin ardındaki duvarın, içeri girilebilecek bir geçit sunacağını umuyordu.

Binanın uçuşundaki dengesizlik kendisini korkudan hasta hissetmesine sebep oluyordu. Bir süre sonra valizinden havlusunu çıkararak havlunun Galaksi çevresinde otostop yaparken yanına alacağı şeyler listesindeki öncelik sırasını haklı çıkaracak bir şey yaptı. Havluyu, yaptığı şeyi görmemesini sağlamak için başına örttü.

Ayaklarıyla toprağın, uzanmış eliyle de duvarın kenarını izliyordu.

Sonunda köşeye ulaştı ve tam köşeyi döneceği sırada bir başka elle karşılaşan elinin yarattığı şok neredeyse aşağı yuvarlanmasına neden olacaktı.

İki el birbirini yakaladı.

Havluyu gözlerinden çekmek için ümitsizce öbür elini kullanmak istedi ama bununla içinde zeytinyağı içki ve Santorini kartpostallarının bulunduğu valizi tutmaktaydı ve yere bırakmayı da hiç istemiyordu.

O "kendisine döndüğü" anlardan birini yaşıyordu, birden dönüp kendinize baktığınız ve "Ben kimim? Ne yapmaya çalışıyorum? Şimdiye kadar ne başardım? iyi miyim?" diye düşündüğünüz anlardan biri. Hafifçe hıçkırdı.

Elini kurtarmaya çalıştı, ama yapamadı. Öbür el kendisininkini sımsıkı tutmuştu. Köşeye doğru ilerlemekten başka seçeneği yoktu. Köşeye doğru eğik ve başını sallayarak havluyu düşürmek istedi. Bu diğer elin sahibinden yükselen anlaşılmaz bir duygunun keskin çılgınlığını harekete geçirdi.

Havlu kafasından sıyrıldı ve Arthur gözlerini Ford Prefect'inkilerin içine bakarken buldu. Onun arkasında

Slartibarfast durmaktaydı ve onların arkasında da bir veranda ve geniş kapalı bir giriş olduğunu rahatça görebiliyordu.

Her ikisi de duvara yaslanmışlardı ve etraflarındaki kalın kör buluta bakarlarken gözleri dehşet içinde fal taşı gibi açılmıştı ve binanın silkelenip sallanmasına karşı koymaya gayret ediyorlardı.

"Photon, aşkına sen ne cehennemdeydin?" diye tısladı Ford, panik içinde.

"Eee. yani," diye kekeledi Arthur, her şeyi bu kadar kısa nasıl özetleyeceğini pek bilemeden. "Orda, burda. Ya siz burada ne arıyorsunuz?"

Ford çılgın gözlerini tekrar Arthur'a çevirdi.

"Bir şişe içki olmadan bizi içeri almıyorlar." diye hırladı.

* * *

Gürültü, boğucu sıcak, inatçı duman içinden belli belirsiz ortaya çıkan çılgın renk karışımı, kırılmış cam, kül ve avokado ile kaplı halılar ve sevinçle karşılanan içki şişesinin başına çökmüş, "yeni bir zevk, yeni bir zevk" diye vıraklayan tarih öncesi bir sürüngen olan, pterodactyllere benzeyen yaratıkların oluşturduğu küçük bir grup dışında, Arthur'un partinin kalabalığı içine girer girmez fark ettiği ilk şey, bir Fırtına Tanrısı ile sohbet etmekte olan Trillian oldu.

"Sizi Millways'de görmemiş miydim?" diyordu Tanrı.

"Siz elinde çekiç olan kişi miydiniz?"

"Evet. Burayı oraya tercih ediyorum. Çok daha az ünlü, ama çok daha dolu."

Gürültücü ve mutlu yaratıkların, birbirlerine hiçbirinin duyamadığı bir şeyler söyleyerek neşe içinde seslenişleri ve ara sıra krizlere girişleri arasında, dış boyutları anlaşılamayan iğrenç bir zevkin çılgınlıkları salonun çevresinde çınılıyordu.

"Eğlenceli gibi gözüküyor," dedi Trillian. "bir şey mi söyledin Arthur?"

"Dedim ki, bu lanet olası yere nasıl geldin?"

"Ben Evrende rasgele uçuşan bir dizi noktaydım. Thor'la tanıştın mı? O bir fırtına yapımcısı?"

"Merhaba," dedi Arthur, "Sanırım bu çok ilginç olmalı."

"Selam," dedi Thor. "öyle. İçkiniz var mı?"

"Eee, hayır, aslında yok."

"O halde niye gidip bir içki almıyorsunuz?"

"Sonra görüşürüz, Arthur" dedi Trillian. Arthur'un kafasını bir şey kurcalıyordu ve aranarak etrafına bakındı.

"Zaphod burada değil, değil mi?" dedi.

"Görüşürüz," dedi Trillian kararlı bir sesle, "sonra."

Thor sert kömür karası gözlerini ona çevirdi, sakalı parıldadı, çevrelerindeki azıcık ışık tüm güçlerini bir- araya toplayarak Thor'un miğferindeki boynuzlardan tehditkar bir tavırla çıktı.

Trillian'ın dirseğini kocaman elinin içine alırken üst kolundaki kaslar birbirinin etrafında, park etmek isteyen bir kaç Volkswagen gibi harekete geçmişti.

Trillian'ı oradan uzaklaştırdı.

"Ölümsüz olmanın ilginç yanlarından biri," dedi Thor, "şu ki..."

Slartibartfast'ın "Uzayın ilginç yanlarından biri" dediğini duyuyordu Arthur. Pembe kuş tüyü bir yorganla ettiği kavgayı kaybetmiş gibi duran ve kendinden geçmişcesine yaşlı adamın derin gözlerine ve gümüş renkli sakalına bakan büyük ve hacimli bir yaratıkla konuşmaktaydı, "ne kadar sıkıcı olduğudur."

"Sıkıcı mı? dedi yaratık ve oldukça kırıışık ve kan oturmuş gözlerini kırıştırdı.

"Evet," dedi Slartibartfast, "son derece sıkıcı. Çıldırııcı da. Anlıyor musunuz, içinde o kadar çok şey var, ama bu yine de çok az şey. Size bazı istatistiklerden bahsetmemi ister misiniz?"

"Eee, bilmem ki.."

"Lütfen. Anlatmak istiyorum. Onlar da sansasyonel derecede sıkıcı."

"Bir dakika içinde dönüp, sizi dinleyeceğim," dedi yaratık, Slartibartfast'ın kolunu okşadı, bir uçan daire gibi eteklerini kaldırdı ve kalabalığın içinde kayboldu.

"Hiç gitmeyecek sandım," diye homurdandı yaşlı adam. "Gel, Dünyalı..."

"Arthur."

"Gümüş Çubuğu bulmak zorundayız. Buralarda bir yerde."

"Biraz gevşeyemez miyiz?" dedi Arthur. "Zor bir gün geçirdim. Trillian burda, rastlantı eseri nasıl olduğunu söylemedi, belki de bu bir şey fark ettirmez."

"Evren'in başına gelecek tehlikeleri düşün..."

"Evren" dedi Arthur, "kendine ancak yarım saat bakabilecek kadar büyük ve yaşlı. Pekala." de Slartibartfast'ın artan huzursuzluğuna cevap olarak, "ben kalabalığa karışıp onu gören herhangi birinin olup olmadığını araştırayım."

"Güzel, güzel," dedi Slartibartfast "güzel." Kendisi de kalabalığa daldı ve yanından geçtiği herkes ona biraz gevşemesini öğütledi.

"Bir yerlerde bir çubuk gördünüz mü?" dedi, Arthur, birini dinlemek için sabırla bekliyor gibi görünen küçük adama. "Gümüşten yapılmış, Evren'in gelecekteki güvenliği için yaşamsal öneme sahip ve şu boyda bir şey;"

"Hayır," dedi heyecanla sararan küçük adam, "ama bir içki alın ve bana onu anlatın."

Ford Prefect kafasında Sydney Opera Binasını taşıyor gibi görünen bir kadınla, çılgın, ateşli, pek de masum olmayan bir dans ederek geçti. Bir yandan da bu kadınla salondaki gürültünün üzerine çıkmak in avazı çıktığı kadar bağırarak gereksiz bir konuşmayı sürdürmekteydi.

'Şapkanızı beğendim!" diye feryat ediyordu.

"Ne dediniz?"

"Şapkanızı beğendiğimi söyledim."

'Benim şapkam yok ki."

"Ee, o zaman başınızı beğendim."

"Ne dediniz?"

"Başınızı beğendiğimi söyledim. İlginç bir kemik yapısı var."

"Ne dediniz?"

Ford uygulamakta olduğu karmaşık hareketlerin arasına bir de omuz silkmeyi kattı.

"Muhteşem dans ediyorsunuz dedim," diye bağırdı, "sadece başınızı o kadar çok sallamayın."

"Ne dediniz?"

"Yani başınızı her sallayışınızda," dedi Ford, "...oo!" diye ekledi ve partneri bir kez daha "Ne dediniz?" demek için başını salladı ve öne doğru sivrilen kafatası ile Ford'un alnını bir kez daha sert bir şekilde gagalamış oldu.

"Gezegemin havaya uçurulduğunda sabahtı," dedi Arthur. Kendini hiç beklemediği şekilde küçük adama yaşam öyküsünü, en azından önemli noktalarını seçip aktarırken bulmuştu. "Böyle robdöşambr ile dolaşıyor olmamın sebebi bu. Gezegemim, içinde bütün giysilerimle birlikte yok oldu, anlıyor musunuz? Üstelik bir partiye geleceğimi de bilmiyordum."

Küçük adam heyecanla başını salladı.

"Daha sonra, bir uzay gemisinden fırlatıldım. Robdöşambrım hala üzerimdeyken. Normal olarak uzay giysileri içinde olmam beklenirdi oysa. Bundan kısa bir süre sonra gezegenimin aslında bir grup fare için inşa edilmiş olduğunu öğrendim. Bu yüzden kendimi nasıl hissettiğimi tahmin edebilirsiniz. Sonra bir müddet için vurulup havaya uçuruldum. Aslında saçma sapan bir sıklıkta havaya uçuruldum. vuruldum, hakarete

uğradım, durmadan parçalara ayrıldım, çay içmekten mahrum edildim ve son olarak da bir bataklığa saplanıp beş yılımı rutubetli bir mağarada geçirmek zorunda kaldım."

"Ah," dedi neşeyle coşarak küçük adam, "güzel vakit geçirmiş olmalısınız!"

Arthur'un içkisi boğazında kaldı, şiddetle öksürmeye başladı.

"Ne kadar heyecan verici bir öksürük " dedi küçük adam, oldukça şaşırarak, "size katılmamda sakınca var mı?"

Böyle diyerek Arthur'un tam bir şaşkınlıkla yakalandığı en olağanüstü ve görülmeye değer öksürük krizine katılarak şiddetle öksürmeye başladı ve bunu zaten yapmakta olduğunu görünce kafası iyice karıştı.

Arthur tükürükler saçarak öksürmesine son vermeyi başarana kadar, karşılıklı dolu dolu iki dakika süren ciğer parçalayıcı bir düet sahnelediler.

"Son derece canlandırıcı bir şey," dedi küçük adam, nefes nefese gözlerinden akan yaşları silerken. "Çok heyecan verici bir yaşam sürüyor olmalısınız. Çok teşekkür ederim."

Samimiyetle Arthur'un elini sıktı ve kalabalığın içine karıştı. Arthur şaşkınlık içinde başını iki yana salladı. Gençten bir adam yaklaştı. Çengel bir ağza, lamba buruna ve küçük boncuk gibi elmacık kemiklerine sahip saldırgan görünümlü biriydi. Siyah pantolon, siyah ipek gömlek giymişti. Arthur her ne kadar bu günlerde tanışmaya kalkıştığı kişilerin anatomik yapılarıyla ilgili tahminler yapmayı pek öğrenememişse de gömleğin adamın göbeğine kadar açık olduğunu söyleyebilirdi. Adamın boynu aşağı sarkan bir sürü çirkin, sallantılı altınla doluydu. Siyah bir torba içinde bir şey taşımaktaydı ve çevredekilerin bunu fark etmeleri için çaba harcadığının fark edilmesini istediği açıkça görülüyordu.

"Hey, ee, az önce ismini söylediğini mi duydum?" dedi

Bu Arthur'un heyecanlı küçük adama söylediği birçok şeyden biriydi.

"Evet, ismim Arthur Dent."

Adam, grubun içler acısı bir şekilde çalmaya zorlandığı müziklerin dışında bir ritme göre hafif hafif dans ediyor gibiydi.

"Evet," dedi, "dağda sizi görmek isteyen bir adam vardı da."

"Onunla tanıştım."

"Evet, ama bu konuda oldukça ısrarlı ve endişeliydi, anlıyor musun?"

"Evet, onunla karşılaştım."

"Pekala, sanırım bunu bilmen iyi olur."

"Zaten biliyorum. Onunla tanıştım."

Adam sakız çiğnemek için durakladı. Sonra Arthur'un sırtına hafifçe vurdu.

"Pekala," dedi, "tamam. Ben sana söylemiş olayım, tamam mı? iyi geceler, iyi şanslar, ödüller kazanmanı dilerim. "

"Ne?" dedi bu sırada gerçekten zorlanmaya başlamış olan Arthur.

"Ne olursa yaptığın işi yap. Ama yap." Çiğnemekte olduğu şey her ne ise onunla bir çeşit gıdıklama sesi çıkardı ve belli belirsiz bir el işareti yaptı.

"Niçin?" dedi Arthur.

"Öyleyse kötü yap," dedi adam, "kimin umurunda? Kim önem veriyor ki?" Ansızın adamın suratına kan hücum etti ve bağırmaya başladı.

"Niye sinirlendin?" dedi, "Defol git, düş sırtımdan, anladın mı adam. Siktir git başımdan!!!"

"Peki, gidiyorum," dedi Arthur aceleyle.

"Benim için bir gerçektir." Adam keskin bir selam çaktı ve kalabalık arasında kayboldu.

"Bu da neydi?" dedi Arthur yanında durduğunu fark ettiği bir kıza. "Bana niçin ödüller kazanmamı söyledi?"

"Şov yaptı, o kadar," diye omuzlarını silk kız. "Kısa süre önce Yıllık Ursa Minör Alfa Eğlendirici Görüntüler Enstitüsü Ödül Töreninde bir Ödül kazandı da. Umurunda değilmiş gibi davranabilmeyi umuyordu ama siz bununla ilgili bir şey sormayınca o da böyle davranamadı."

"Oh," dedi Arthur, "Oh, hay aksi, sormadığıma üzüldüm. Ödül ne içindi?"

"Ciddi bir Senaryoda "Düzüşme" Kelimesini En Zarif Şekilde Kullanabilme Ödülü. Prestiji yüksek bir ödül."

"Anlıyorum," dedi Arthur, "peki, ödül olarak ne veriyorlar?"

"Büyük siyah bir kaide üzerinde ufak gümüş bir şey. Ne dediniz?"

"Ben hiçbir şey demedim. Sadece gümüş şeyin ne..."

"Oh, öyle mi, bana 'hop' dediniz gibi geldi."

"Ne demişim?"

"Hop."

* * *

Birkaç yıldır partiye davetsiz misafirler uğruyordu. Bunlar başka dünyalardan gelen şık kişilerdi. Bir süredir, aşağıdaki kendi dünyalarına bakan partidekiler enkaz halindeki şehirleri, yağmalanmış avokado çiftliklerini, kurumuş üzüm bağlarını, yeni

  leşmiş geniş arazileri, bisküvi kırıklarını ve bir sürü pislikle dolu denizleri görüyorlar ve dünyalarının anlaşılmaz bir şekilde eskisi kadar eğlenceli olmadığını fark ediyorlardı Bazıları partinin tamamını uzaya yöneltebilecek kadar uzun süre ayık kalıp, belki de onu havanın daha temiz olduğu, daha az baş ağrısı çekebilecekleri başkalarının dünyasına g t rmelerinin mümkün olup olmayacağını araştırıyorlardı.

Gezegeni" yarı  l  toprağı üzerinde hala az da olsa varlığını sürdürebilmeyi başaran kötü beslenmiş birkaç  ift i bunu duysalardı çok mutlu olurlardı, ama o gün parti çığlıklar içinde bulutların arasından çıkarken  iftliler yeni bir peynir ve şarap yağmasının sıkıntılı korkusu içinde başlarını kaldırıp yukarı baktıklarında, partinin daha bir müddet için hiçbir yere gitmeyeceği ve kısa süre içinde sona ereceği açıklık kazanmış oldu. Çok yakında şapkalarını, paltolarını toplayıp mahmur mahmur sendeleyerek dışarı çıkacaklar, günün hangi saatinde olduklarını ve bu yakılıp yıkılmış ülkede, herhangi bir yere giden bir taksi olup olmadığını anlamaya çalışacaklardı.

Parti, yarı yarıya içine gömülmüş gibi görünen, ilginç beyaz bir gemi ile korkunç bir kucaklaşma halindeydi. Birlikte yalpalıyor, sürükleniyor ve ürkütücü bir umur-samazlıkla kendi ağırlıklarını dikkate almayıp gökyüzü çevresinde dönüp duruyorlardı.

Bulutlar aralandı. Hava kükreyerek önlerinden çekildi.

Kıvranmakta olan parti ve Krikkit savaş gemisi iki ördeği andırıyordu.  rdeklerden biri ikincinin içinde üçüncü bir ördek oluşturmaya çalışıyor, ikinci ördek ise hararetle henüz bir üçüncü  rdeğe hazır olmadığını, zaten aklı başında hiçbir üçüncü ördeğin bu birinci ördek tarafından meydana getirilmeyi isteyip istemeyeceğinin bile belli olmadığını, özellikle de ikinci ördek u makla meşgulken. bunu istemeyeceğinin açık olduğunu anlatıyormuş gibi görünüyordu.

Gökyüzü bütün bunların rezilliğine, çığlık çığlığa bağırıp çağırıyor ve toprağı şok dalgaları ile dövüyordu.

Ve ansızın bir *vuut* sesi ile Krikket gemisi uzaklaştı.

Parti, açık olduğunu ummadığı bir kapıya dayanan bir adam gibi gökyüzü boyunca çaresizce yalpalamaya başladı. Havada asılı kalmak için kullandığı motorların üzerine yaslanıp dalgalandı. Kendini doğrultmaya çalışırken, eğriltti. Sendeleyerek tekrar gökyüzüne döndü.

Bir süre bu yalpalamalar devam etti, ama bunun daha da uzun süremeyeceği açıktı. Artık parti ölümcül yara almış bir partiydi. Eğlence ara sıra duyulan kırık dökük bir dans müziğinin gizleyemeyeceği biçimde sona ermişti.

Toprağa inmekten ne kadar kaçınırsa düştüğünde karşılaşacağı çarpışma da o kadar daha ağır olacaktı.

* * *

İçeride de işler iyi gitmiyordu. Hatta korkunç kötü gidiyordu ve oradakiler bundan nefret ediyorlar ve bunu yüksek sesle anlatıyorlardı. Krikkit robotlarının yapmış olduklarını yani.

Robotlar, Ciddi Bir Senaryoda "Düzüşme" Kelimesini En Zarif Şekilde Kullanabilme Ödülünü yerinden sökmüşler ve Arthur'un kendini ikincilik için savaştan biri gibi hasta hissetmesine sebep olmuşlardı.

"Kalıp yardım edebilmeyi çok isterdik" diye bağırdı Ford, çöp yığınları arasından kendine yol açarken, "ama kalmayacağız."

Parti üzerinden dumanlar tüten enkazdan ateşli haykırıışlar ve iniltieler yükselmesine yol açarak tekrar yalpaladı.

"Gidip Evreni kurtarmamız lazım, anlıyor musunuz?" dedi Ford. "Bu oldukça uydurma bir özür gibi görünüyorsa, haklı olabilirsiniz. Ne olursa olsun, biz gidiyoruz."

Birden yerde yatmakta olan açılmamış ve mucize ese- kırılmamış bir şişeyle karşılaştı.

"Bunu almamıza izin verir misiniz?" dedi, "Nasıl olsa sizin ihtiyacınız olmayacak."

Bir paket patates cipsi de aldı.

"Trillian?" diye bağırdı Arthur şok olmuş ve zayıf bir sesle. Dumanları tüten karmaşı içinde hiçbir şey göremiyordu.

"Dünyalı, gitmemiz gerek," dedi Slartibarfast huzursuzca.

"Trillian?" diye seslendi tekrar Arthur.

Bir iki dakika sonra Trillian yalpalayarak, silkelenerek, yeni arkadaşı Fırtına Tanrısının eşliğinde ortaya çıktı.

"Kız benimle kalıyor," dedi Thor. "Valhalla'da devam eden müthiş bir parti var biz oraya uçuyoruz..."

"Bütün bunlar olurken siz neredeydiniz?" dedi Arthur.

"Üst katta," dedi Thor. "Onu tartıyordum. Uçmak riskli bir şey biliyorsunuz, rüzgarı hesaplamanız gerek..."

"O bizimle geliyor," dedi Arthur.

"Hey," dedi Trillian, "benim seçim hakkım..."

"Hayır," dedi Arthur, "Sen bizimle geliyorsun."

"Güzel," dedi Arthur. "böylece onu başımızdan atmış olduk. Slarty bizi çıkar burdan." *

"Pekala," diye bağırdı Ford, Arthur'a "evet, ben bir korkağım, ama hala hayattayım." *Uzay gemisi Bistromat'a* geri dönmüşlerdi. Slartibarfast da öyle. Trillian da öyle.

"Evet, ama ben de hayattayım, değil mi?" diye karşı ateşle cevap verdi Arthur macera ve kızgınlıkla yıpranmış bir tavırla. Kaşları birbirini yumruklamak ister gibi aşağı yukarı oynuyordu.

"Kahrolası, az kalsın olmuyordun." diye patladı Ford.

Arthur sertçe keskin bir şekilde Slartibarfast'a döndü. O pilot koltuğunda oturuyor ve düşünceli bir şekilde, kendisine, ne anlama geldiğini tam olarak çıkartamadığı, bir şey anlatmaya çalışan bir şişenin dibine bakıyordu. Arthur ona başvurdu.

"Onun ilk söylediğim sözü anladığını sanıyor musun?" dedi duyguyla titreyerek.

"Bilmiyorum," diye cevapladı Slartibarfast, biraz kafası dağınık bir şekilde "Bildiğimden," diye ekledi bir an için başını kaldırarak, "pek emin eğilim." Aletlere tazelenmiş bir canlılık ve şaşkınlıkla bakarak. "Bize tekrar açıklaman gerekecek," dedi.

"Eee..."

"Ama daha sonra. Şimdi korkunç şeyler olmak üzere."

Şişenin cam taklidi dibine hafifçe vurdu.

"Korkarım, partiden ayrılışımız oldukça acıklı oldu," dedi, "ve tek ümidimiz şimdi robotların anahtarı kilide sokmalarını önlemekte. Bunu nasıl başaracağımızı da bilmiyorum," diye mırıldandı. "Yalnızca oraya gitmek zorundayız, sanırım. Bu fikirden hiç de hoşlandığımı söyleyemem. Muhtemelen sonumuz ölüm "

"Sahi, Trillian nerede?" dedi Arthur ani bir umursamazlık havası içinde. Kızmış olduğu şey Ford'un kendisini, oradan çok daha çabuk ayrılabilirlerken, Fırtına Tanrısı ile zaman kaybettirmiş olmasından dolayı azarlaması idi. Arthur'un isteyen kabulüne sunduğu kendi fikri ise olağanüstü bir cesaretle ve yaratıcı bir biçimde davranmış olduğuydu.

Yaygın görüş ise onun fikrinin bir çift leş kokulu köpek böbreği kadar bile etmeyeceği idi. Esas acı olan, Trillian'ın ne bir tarafa ne diğer tarafa pek bir tepki göstermemesi ve bir yerlere kaybolmuş olmasıydı.

"Ya benim patates cipslerim nerede?" dedi Ford.

"Her ikisi de," dedi Slartibarfast, başını kaldırıp bakmadan, "Bilgilendirici Görüntüler Merkezi Odasında. Sanırım sizin genç bayan arkadaşınız Galaksi tarihi ile ilgili bazı sorunları anlamaya çalışıyor. Cipsler de ona yardım ediyor olmalı."

Herhangi önemli bir problemi yalnızca patates ile çözeceğinizi sanmak yanlış bir şeydir.

Örneğin, bir zamanlar, Striterax'lı Silastik Zırhlı şeytanlar adında, delicesine saldırgan bir kavim vardı. Kavimlerinin adı buydu. Ordularının adı ise korkunç bir şeydi. Ne mutlu ki, Galaktik tarihte şimdiye kadar karşılaştığımız her şeyin daha da ötelerinde yaşıyorlardı- yirmi milyar yıl önce- galaksi genç ve tazeyken ve savaşmaya geçecek her fikir henüz yeniyken.

Ve savaş Striterax'lı Silastik Zırhlı şeytanların iyi oldukları bir konuydu ve iyi oldukları için de çok yaptıkları bir şeydi. Düşmanları ile (yani kendileri dışında kalan herkesle) ve birbirleri ile savaşırlardı. Gezegenleri tam bir harabe idi. Tüm yüzeyi, içinde Silastik Zırhlı şeytanların yaşayıp birbiriyle dalaştığı derin siperler ve terkedilmiş savaş makineleri tarafından kuşatılmış harabe halindeki şehirlerle doluydu.

Bir Striterax'lı Silastik Zırhlı şeytan ile kavgaya tutuşmak için yalnızca doğmuş olmak yeterlidir. Onlar bundan hoşlanmayacak ve bundan üzüntü duyacaklardır. Ve bir Zırhlı şeytan üzüldüğü zaman, birisinin canı yanacak demektir. Yıpratıcı bir yaşam diye düşünülebilir, ama aksine pek çok enerjiye sahip oldukları görülüyordu.

Bir Silastik Zırhlı şeytan ile baş edebilmenin en iyi yolu onu kendi başına bir odaya kapatmaktır. Çünkü er veya geç yapacağı şey kendi kendisiyle savaşmaktır.

Gün geçtikçe onlar da bunun çözmeleri gereken bir sorun olduğunu fark ettiler ve olağan Silastik işinin gereği silah taşıyan her erkek veya kadının, (polisler, koruma görevlileri, ilkokul öğretmenleri, v.s) saldırganlık fazlasını üzerlerinden atmak için her gün en azından kırk- beş dakika bir çuval patatesi yumruklamayı zorunlu kılan bir kanun çıkardılar.

Bu önlem biri çıkıp da patatesleri yumruklamak yerine vuracak olurlarsa bunun çok daha verimli olacağını düşününceye kadar işe yaradı.

Bu öneri her çeşit şeyi vurmak için yenilenmiş bir heyecana yol açtı ve hepsi haftalardır yapacakları ilk önemli savaşın beklentisi ile müthiş heyecanlandılar.

Striterax'ın Silastik Zırhlı şeytanlarının bir başka başarısı da onların bir bilgisayarı şok etmeyi başarmış ilk kavim olmalarıydı.

Bu, dev boyutlarda, uzayda doğmuş, Hactar adında bir bilgisayardı. Bu bilgisayar, bugüne kadar imal edilmiş bilgisayarlar içinde en güçlüsüydü. Doğal bir beyin gibi inşa edilmiş olanların ilki idi. Yani her bir hücre parçacığı kendi içinde bütünün modelini

taşıyordu. Bu özellik onun daha esnek, daha yaratıcı düşünebilmesini ve aynı zamanda, şok olabilmesini sağlıyordu.

Striterax'ın Silastik Zırhlı şeytanları, Stug'lı Gayretkeş Savaşçılarla olağan savaşlarından birine girişmişlerdi, ama bundan her zaman. . kadar zevk almıyorlardı, çünkü devamlı olarak Cwulzenda'nın Radyasyon bataklıklarında ya da Frazfraga'nın Ateş Dağlarında yolculuk etmeleri gerekiyor, onlarsa her iki bölgede de kendilerini evlerinde hissetmiyorlardı.

Bu yüzden Jajazikstak'lı Boğuşan Hançerler kavgaya katılıp onları Carfrax'taki Gamma mağaralarında ve Varlengooten'daki Buz Fırtınaları içinde bir başka cephe açmaya zorlayınca artık canlarına yettiğine karar verdiler ve kendilerine En Büyük Silahı tasarımılaması içirt Hactar'a emir verdiler.

"En Büyükle neyi kastediyorsunuz?"

Striterax'ın Silastik Zırhlı şeytanları buna cevap olarak "Bize soracağına, lanet olası bir sözlüğe bak" dediler ve tekrar savaşlarına daldılar.

Böylece Hactar bir En Büyük Silah tasarımıladı.

Bu çok çok küçük bir bomba idi ve hiper uzay içinde bir bağlantı kutusundan ibaretti. Çalışır duruma geçirildiğinde her bir önemli güneşin merkezinin bir başka önemli güneşin merkezi ile aynı anda bağlantıya geçmesini sağlayacak, böylece Evreni dev boyutlu, hiperuzaysal bir süpernovaya çevirecekti.

Silastik Zırhlı şeytanlar Gamma mağaralarından birinde bulunan Boğuşan Hançerlere ait bir cephaneye deposunu havaya uçurmak için bu silahı kullanmaya çalıştıklarında, işe yaramadığını görmekten müthiş rahatsız oldular ve bunu Hactar'a da söylediler.

Hactar şok olmuştu.

Bu En Büyük Silah konusu üzerinde düşünmekte olduğunu açıklamaya çalıştı. Araştırmaları sonucunda Dombayı patlatmamanın doğurabileceği düşünülen sonuçların hiçbirinin, bombayı patlatmanın doğurabileceği sonuçlardan daha vahim olmadığı kararına varmış bu nedenle bombanın tasarımına küçük bir hata yerleştirme inisiyatifi kullanmıştı. Ümit ediyordu ki işin içindeki herkes, bir kez daha ciddi şekilde düşünecek olursa, kabul edecektir ki..."

Silastik Zırhlı şeytanlar kabul etmediler ve bilgisayarın ufak edip minik parçalara ayırdılar.

Sonra daha da öteye giderek hatalı bombayı da yok ettiler.

Sonra sadece Stug'lı Gayretkeş Dövüşçüler ile Jajazikstak'lı Boğuşan Hançerlerin canına okumaya kısa bir ara verip kendilerini havaya uçurmanın yepyeni bir yolunu bulmak için araştırmalara giriştiler ve buldular da. Galaksideki herkes için bu bir rahatlama vesilesi oldu özellikle de Dövüşçüler, Hançerler ve patatesler için.

Trillian bütün bunları ve Krikkit'lilerin öyküsünü seyretmişti. Bilgilendirici Görüntü Merkezinden düşünceli bir şekilde çıktı, ve varmaları gereken yere çok geç vardıklarını tam zamanında anlayabildi.

Yıldız Gemisi Bistromat, henüz, Krikkit'in kapalı yıldız sisteminin çevresindeki yalnız ve sonsuz yörüngesinde dönüşünü sürdüren bir mil genişliğindeki bir asteroidde üzerine konduğu küçük bir kayanın tepesinde cisimleşme aşamasındayken yolcuları orada engellenemez bir tarihi olaya şahit olmak üzere bulunduklarını biliyordu.

Bilmedikleri, iki olaya şahit olacaklarıydı.

Kayanın kenarında üşümüş, yalnız ve çaresiz bir şekilde aşağıda olan biteni izleyerek bekleştiler. Işıktan mızraklar, sadece yüz metre kadar aşağıda ve önlerinde bulunan bir noktadan boşluğa doğru uğursuz kavisler çizerek uçuşmaktaydı.

Gözleri kör eden bu olayı seyrediyorlardı.

Gemi alanının bir uzantısı, bir kez daha beynin doğal eğilimi olan oyuna gelme özeliğini istismar ederek, orda durabilmelerine yardımcı oluyordu: asteroidin minik gövdesinden aşağı yuvarlanmak ya da nefes alamamak gibi sorunlar Başkasının Sorunları oluvermişti.

Beyaz Krikkit savaş gemisi asteroidin çıplak gri kayalıklarının arasında park edilmişti. Kah ışıktan mızrakların çizdiği yayların altında alev alev parlıyor, kah gölgeler arasında kayboluyordu. Kayaların oluşturduğu simsiyah gölgeler, bu ışıktan mızraklar yanlarından geçip giderken çılgın bir koreografi içinde dans ediyorlardı.

On bir beyaz robot, bir tören düzeni içinde Wikkit anahtarını dans eden ışıkların oluşturduğu bir çemberin ortasına doğru taşımaktaydılar

Wikkit Anahtarı yeniden oluşturulmuştu. Onu meydana getiren parçalar bakımlı ve pırıl pırlıdı: Güç ve Kuvveti temsil eden Çelik Sütun (,ya da Marvin'in bacağı), Refahı temsil eden Altın Çubuk (ya da Sonsuz Olasılıksızlık Seyir Sisteminin kalbi), Bilim ve Akı temsil eden Pleksiglas Sütun (ya da Adaletin Bükülmez Asası), Gümüş Çubuk (ya da Ciddi Bir Senaryoda "Düzüşmek" Kelimesini En Zarif Şekilde Kullanabilme Ödülü) ve şimdi yeniden inşa edilmiş bulunan Tahta Sütun (İngiliz Kriketinin öldüğünü sembol

e eden yanmış bir kriket sopasının küllerinden) ki bu da Doğa ve Maneviyatı temsil etmekteydi.

"Sanırım bu noktada yapabileceğimi hiçbir şey yok, öyle değil mi?" diye sordu Arthur huzursuzca.

"Hayır" diye içini çekti Slartibarfast.

Arthur'un yüzünde beliren düş kırıklığı ifadesi son derece başarısızdı ve gölgede durduğu ve yüzü görünmediği için bu ifade şimdi yerini bir rahatlama ifadesine bırakmıştı.

"Yazık," dedi.

"Hiç silahımız yok.," dedi Slartibarfast, "aptallar gibi."

"Lanet olsun," dedi Arthur çok sakın bir şekilde.

Ford bir şey demedi.

Trillian da bir şey demedi ama garip bir şekilde düşünceli ve onlardan uzaktaymış gibi bir hali vardı. Asteroidin arkasındaki uzayın karanlığına bakmaktaydı.

Asteroid, Krikkit, Krikkit'in Efendileri ve katil robotların yaşamakta olduğu dünyayı içine almış olan Yavaşlatılmış Zaman Zarfını kuşatan Toz Bulutunun çevresinde dönüyordu.

Biçare grubun Krikkit robotlarının onların varlığından haberdar olup olmadıklarını bilmelerine olanak yoktu. Sadece farkında olmaları gerektiğini farz edebilirlerdi, ama bu şartlarda korkacak bir şey olmadığını da hissediyorlardı. Yerine getirmeleri gereken tarihi bir görevleri vardı ve orada bulunanları sevmek zorunda değillerdi.

"Kötü bir güçsüzlük hissi değil mi?" dedi Arthur, ama diğerleri duymamazlıktan geldi.

Robotların yaklaşmakta oldukları ışıklı alanın ortasında kare şeklinde bir çatlak belirmişti. Çatlak gittikçe daha fazla belirgin leşti ve kısa bir süre sonra iki metrekareye yakın büyüklükte bir toprak bloğunun yükselmekte olduğu görüldü.

Aynı zamanda bir başka hareket daha hissettiler ama bu hemen hemen bilinçaltı bir kıpırtı idi ve bir iki dakika kadar hareket edenin ne olduğu anlaşılamadı.

Sonra açıklığa kavuştu.

Hareket eden asteroid idi. Yavaşça Toz Bulutuna doğru hareket etmekteydi. Adeta ilahi bir olta taralından bulutun derinliklerine doğru çekilmekteydi.

Bilgilendirici Görüntüler Merkezinde çoktan yapmış oldukları Bulut içindeki yolculuğu şimdi gerçek yaşamda da yapmaları gerekiyordu. Sessizlik içinde donmuş gibi beklemekteydiler. Trillian kaşlarını çatmıştı.

Bir asır geçmiş gibi geldi. Asteroidin ön ucu Bulutun yumuşak ve belirsiz dış çevresine girerken olaylar sonsuz bir yavaşlık içinde gerçekleşir gibiydi.

Ve az sonra dans eden ince bir belirsizliğin içine gömüldüler. İçinden geçtiler, geçtiler, geçtiler. Karanlıkta sadece belirsiz biçimler ve birbirinden ayır edilemez helezonlar görebiliyorlardı.

Toz parlak ışığın oklarını donuklaştırmıştı. Parlak ışığın okları Tozun on binlerce zerresi üzerinde bir yanıp bir sönüyordu.

Trillian geçişi yine çatık kaşlı düşünceler arasından gözlemekteydi.

Ve sonunda bitti. Sürenin bir dakika mı yoksa yarım saat mi olduğundan emin değillerdi, ama geçmişlerdi ve şimdi önlerine sanki uzay derdest edilip varlıktan silinmiş gibi taze bir boşluk çıkmıştı.

Ve artık her şey hızlanmıştı.

Topraktan bir metre kadar yükselmiş olan bloktan kör edici bir ışık yığını adeta patlarcasına ortaya döküldü ve bunun içinden daha küçük, içi dans eden göz kamaştırıcı renklerle dolu, pleksiglas bir blok yükseldi.

Bloğun üzerinde derin yarıklar vardı üçü düz ve dikey ikisi bunları birleştiren yatay yarıklar. Wikkit Anahtarına uygun olarak tasarımıandığı açıktı.

Robotlar kilide yaklaştı, anahtarı deliğine soktu ve tekrar geri çekildi1er. Blok kendiliğinden çevrildi ve uzay değişmeye başladı.

Uzay kendini derleyip toparlarken, izleyenlerin gözlerini de yuvalarında kuvvetle bükerek gibiydi. Kendilerini birden, daha birkaç saniye önce bir uzay boşluğunun bile bulunmadığını düşündükleri yerde, parlaklığıyla gözlerini yakan bir güneşin önünde buldular. Yeterince ne olduğunu anlayıp da korkudan körelmiş gözlerini elleriyle kapamayı akıl edene kadar bir iki saniye geçmesi gerekmişti. Bu bir iki saniye içinde, küçük bir noktanın bu güneşin ortasına doğru yavaşça ilerlemekte olduğunu fark etmişlerdi.

Arkaya doğru sendelediler ve kulaklarında robotların hep birlikte ağlaşmalarının beklenmedik, ince ezgisinin çınladığını duydular.

"Krikkit! Krikkit! Krikkit! Krikkit!"

Bu keskin, soğuk, boş ve mekanik ses onların kanını dondurmuştu.

Aynı zamanda da bu kazandığı zaferle mağrur bir sestti.

Bu iki duygu şokuyla öyle şaşkına dönmüşlerdi ki ikinci tarihi olayı az kalsın kaçırıyorlardı.

Zaphod Beeblebrox, tarihte Krikkit robotlarının yaptığı bir bombalı saldırıdan kurtulabilen biricik kişi. bir Krikkit savaş gemisinden bir Zap tüfeğine el koyarak kaçmıştı.

"Pekala," diye bağırdı, "zamanda bu an itibarıyla, durum tam olarak kontrolüm altındadır."

Çıkış kapısını koruyan tek robot savaş sopasını sessizce salladı ve Zaphod 'un sol kafasının arkasına indirdi.

"Hangi allahın cezası yaptı bunu?" dedi sol kafa ve iğrenç bir şekilde sarktı.

Sağ kafası merakla ortaya doğru bakmaktaydı.

"Kim yaptı bunu?" dedi.

Sopa bu kez de sağ kafasının arkasına çarptı.

Zaphod oldukça garip şekilli bir gövde halinde boylu boyunca toprağa uzandı.

Her şey bir iki saniyelik süre içinde olup bitmişti. Robotların yaptığı birkaç ateş kilidi bir daha geri gelmemek üzere yok etti. İçindekileri parçalamış, eritmiş ve dışarı atmıştı. Robotlar ciddi bir ifadeyle ve adeta isteksizce savaş gemilerine döndüler ve bir "vuup" sesiyle oradan uzaklaştılar.

Trillian ve Ford dik yokuştan aşağı aceleyle koşarak Zaphod Beeblebrox'un hareketsiz vücuduna ulaştılar.

"Bilmiyorum" dedi Zaphod, ona otuz yedinci defadır bunu yapıyormuş gibi gelerek, "beni öldürebilirlerdi, ama öldürmediler. Belki de sadece benim mükemmel bir adam olduğumu falan düşündüler. Bunu anlayabilirim."

Diğerleri bu kuramla ilgili fikirlerini sessiz kalarak belirttiler.

Zaphod uçuş köprüsünün soğuk döşemesi üzerinde uzanmaktaydı. Acı, vücudunda dolaştıkça sırtı döşemeyle adeta güreşe tutuşuyor ve kafalarıyla çarpışıyordu.

"Sanırım," diye fısıldadı, "bu pilli züppelerde yanlış bir şeyler var, gerçekten garip bir şey."

"Onlar herkesi öldürmek üzere programlanmışlardır." diye işaret etti Slartibarfast.

"Bu olabilir" dedi Zaphod sancı krizleri arasında. Tam olarak ikna olmuş görünmüyordu.

"Hey, bebeğim," dedi Trillian'a bunun daha önceki davranışlarını affettireceğini ümit ederek.

"Sen iyi misin?" dedi Trillian yumuşakça.

"Evet," dedi, "Ben iyiyim."

"Güzel," dedi Trillian ve düşünmek üzere uzaklaştı.

Uçuş kolluklarının olduğu yerdeki muazzam görüntü ekranını izlemeye başladı. Bir düğme çevirdi ve ekranda yerel görüntüler belirdi.

Bir görüntü Toz Bulutunun boşluğu idi. Bir diğer görüntü Krikkit güneşi ve bir diğeri de Krikkit'in kendisiydi. Trillian kızgınlık içinde bir görüntüden öbürüne atlıyordu.

"Eh, bunun anlamı elveda Galaksi oluyor, o halde" dedi Arthur, dizlerine vurup ayağa kalkarken.

"Hayır," dedi Slartibarfast, ciddiyetle. "Bizim yolumuz açık." Alnını öyle kırıştırdı ki, neredeyse içinde küçük kök sebzeler yetiştirilebilecek bir hale geldi. Ayağa kalktı, çevreyi adımladı. Tekrar konuşmaya başladığında kendi söyledikleri kendisini ürküttü ve tekrar yerine oturmak zorunda kaldı.

"Krikkit'e dönmeliyiz," dedi. Yaşlı vücudu derin bir iç çekişle sarsıldı ve gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak hale geldi.

"Bir kez daha," dedi. "acıklı bir yenilgiye uğradık. Çok acıklı."

"Bu," dedi Ford sakın sakın, "yeterince önem vermediğimizden. Size söyledim."

Ayaklarını cihazların bulunduğu panele dayadı ve tırnaklarından birinde bir şey incelemeye başladı.

"Ama önlem almaya karar vermediğimiz sürece," dedi yaşlı adam tartışır gibi, sanki doğasında bulunan derin bir kaygısızlık hissi ile savaşıyor gibiydi. "Hepimiz mahvolacağız. Hepimiz öleceğiz. Eminim, buna yeterince önem veriyoruzdur."

"Gidip de öldürülecek kadar değil." dedi Ford. Suratına boş bir gülücük yerleştirdi ve odada isteyen herkese gönderdi. Slartibarfast bu yaklaşımı son derece baştan çıkarıcı buldu ve buna karşı savaştı. Tekrar, acı içinde terleyen ve dişlerini gıcırdatan Zaphod'a döndü.

"Senin bu konuda mutlaka bir fikrin olmalı," dedi "yani neden seni öldürmedikleri konusunda. Son derece garip ve alışılmadık görünüyör."

"Farkında bile olmadıklarını düşünüyorum," diye omuz silkti Zaphod, "Size söyledim. Ben en zayıf silahla vurdular, sadece devirdiler, değil mi? Beni gemilerine tıktılar, bir köşeye attılar ve unuttular. Sanki benim orada olmamdan utanıyormuş gibiydiler. Bir şey söylemeye kalkıştığımda bana tekrar vurarak deviriyorlardı. Çok hoş

konuşmalarımız oldu. "Hey,... ugh!", "Selam...ugh!" "Acaba...ugh!" Beni saatlerce eğlendirdi , biliyor musunuz." tekrar göz kırptı.

Parmakları arasında bir şeyle oynuyordu. Onu yukarı kaldırdı. Bu Altın Çubuktu-Altın Kalp, Sonsuz Olasılıksızlık Seyir Sisteminin kalbi. Kusursuz Kilit Yok etme hareketi sonunda yalnızca bu ve Tahta Sütun kurtulabilmişti.

"Geminizin bir parça hareket edebildiğini sanıyorum," dedi. "Beni gemime yollamaya ne dersiniz, siz..."

"Bize yardımcı olmayacak mısınız?" de(Slartibarfast.

"Bize mi?" dedi Ford sertçe, "Biz kimiz?"

"Kalıp Evreni kurtarmakta size yardımcı olmayı çok isterdim," diye üsteledi Zaphod, kollarının üzerinde doğrularak. "Ama bir çift baş ağrısının ana -babası sayılırım. Üstelik bir sürü küçük baş ağrısının da gelmekte olduğunu görebiliyorum. Ama bir daha kurtarmaya gerek kalırsa, emrinizdeyim. Hey, Trillian, bebeğim?"

Trillian şöyle bir dönüp baktı.

"Evet?"

"Gelmek ister misin? *Altın Kalp'e*" Heyecan, macera ve gerçekten çılgınca şeyler için?"

"Ben aşağıya, Krikkit'e gidiyorum," dedi Trillian.

Bu aynı tepeydi, ama aynı sayılmazdı da.

Çünkü bu kez Bilgilendirici Görüntü değil, Krikkit'in kendisiydi ve üzerinde durmaktaydılar. Biraz ötelerinde ağaçların arkasında, onları, onların gerçek gövdelerini buraya, gerçek, şimdiki Krikkit'e getiren, garip İtalyan restoranı vardı.

Ayaklarının altındaki güçlü çimenler gerçekti. Zengin toprak da öyle. Ağaçtan gelen baş döndürücü kokular da öyle, gerçekti. Gece gerçek geceydi.

Krikkit.

Herhalde, Galakside Krikkit'li olmayanlar için bulunulabilecek en tehlikeli yer. Üzerinde yaşayanlarının, başka herhangi bir yerin varlığına dayanamayan, sevimli, neşeli, zeki olduğu, ama kendilerinden olmayan biriyle karşılaştıklarında korku, vahşet ve ölümcül bir nefretle doldukları yer.

Arthur titredi.

Slartibarfast titredi.

Şaşırtıcı ama Ford da titredi.

Şaşırtıcı olan onun titremesi değil, orada olmasıydı. Ama Zaphod'u gemisine götürdükten sonra, beklenmedik bir şekilde utanç duyarak kendini kaçmamaya zorunlu hissetmişti.

Yanlış, diye düşünüyordu kendi kendine, yanlış yanlış yanlış. Zaphod 'un cephaneliğinden kendilerini silahlandırdıkları Zap silahlarından birini kendine doğru çekti.

Trillian gökyüzüne bakarken titredi ve kaşlarını çattı.

Gökyüzü de aynı değildi. Artık boş, bomboş değildi.

İki bin yıllık Krikkit savaşları ve on milyon yıl önce Krikkit'in Yavaşlatılmış Zaman Zarfına kapatıldığından beri geçen yalnızca beş yerel yıl içinde çevredeki kırık görüntü çok az değişirken, gökyüzünde çarpıcı değişiklikler olmuştu.

Şimdi orayı soluk ışıklar ve kalabalık şekiller doldurmuştu.

Bir Krikkitli'nin hiçbir zaman bakmadığı gökyüzünün yukarılarında Krikkit'in şiirsel kırsal alanlarından çok çok yükseklerde, O -Yer- çekim alanlarında Savaş Bölgeleri, Robot Bölgeleri -muazzam savaş gemileri, oda kaleler- bulunuyordu.

Trillian onlara bakarak düşündü.

"Trillian," diye fısıldadı Ford Prefect.

"Evet?" dedi Trillian.

"Ne yapıyorsun?"

"Düşünüyorum."

"Düşünürken hep böyle mi nefes alırsın?"

"Nefes aldığımın farkında değildim."

"Beni endişelendiren de bu."

"Sanırım, biliyorum..." dedi Trillian.

"Shhh!" dedi Slartibarfast panik içinde ve elleri titreyerek onlara daha geriye, ağacın gölgesine çekilmelerini işaret etti.

Ansızın daha önce bantta olduğu gibi, tepeden gelen yolda ışıklar görüldü, ama bu kez dans eden ışıklar ilkel lambalardan değil elektrik fenerlerinden gelmekteydi.- kendi içinde çarpıcı bir değişiklik sayılmazdı ama her detay onların yüreğini korkuyla hoplatmaya yetiyordu. Bu sefer çiçekler, çiftçilik, ölmüş köpeklerle ilgili şarkılar yoktu. Kısılmış sesler yoğun bir tartışma içindeydi.

Gökyüzünde yavaş hızda bir ışık hareket etti. Arthur klostrofobik bir korkuya kapılmıştı ve ılık rüzgar boğazına sarılmıştı.

Birkaç saniye içinde ikici bir grup görüldü. Karanlık tepenin diğer tarafından yaklaşılmaktaydılar. Hızla ve kararlı hareket etmekteydiler. Fenerlerini sallayarak etrafı kolaçan ediyorlardı.

Grupların birleştiği açıkça görülmekteydi ama önemli olan yalnızca birleşmeleri değil, bilerek tam o noktada, Arthur ve diğerlerinin durduğu noktada birleşmeleri idi.

Arthur, Ford Prefect'in tüfeğini omzuna kaldırırken çıkardığı hafif hışırtıyı ve Slartibartfast'ın kendininkini yerleştirirken çıkardığı hafif iniltiyi benzer öksürüğü duydu. Öyle çok titriyordu ki, eğer birine o sırada ateş edecek olsa muhtemelen üstünde imzasının izini bırakabilirdi.

Yalnız Trillian silahını kaldırmamıştı. O kaşlarını kaldırdı, tekrar indirdi ve düşünceli bir şekilde dudağını ısırdı.

"Hiç düşündünüz mü," diye başladı ama o sırada kimse bir şey tartışmak istemiyordu.

Arkalarındaki karanlığı delip geçen ışıkla irkilip hızla geriye döndüklerinde üçüncü bir grup Krikkitli'nin fenerleriyle onları incelediklerini gördüler.

Ford Prefect'in silahı haince takırdadı. Karşıdan da ateş edildi ve silahı elinden düştü.

Katıksız bir korku anı yaşandı. Yeniden ateş edilmeden donmuş bir saniye geçti.

Ve bu saniyenin sonunda da kimse ateş etmedi.

Soluk -yüzlü Krikkit'liler tarafından kuşatılmışlar ve fener ışıklarının köpüğünde banyo yapmaktaydılar.

Esir edenler esirlerine, esirler kendilerini esir edenlere bakıyordu.

"Merhaba?" dedi esir edenlerden biri. "Affedersiniz , ama siz... uzaydan gelen yaratıklar mısınız?"

Bu arada, zihninin rahatça kavrayabileceğinden milyonlarca mil ötede Zaphod Beeblebrox yine bunalımdaydı.

Gemisini tamir etmişti- yani bir hizmet robotu bu işi yaparken onu uyanık bir dikkat içinde izlemişti. Gemi şimdi yine var olan en güçlü ve en olağanüstü gemi di. Herhangi bir yere gidebilir, her istediğini yapabilirdi. Bir süre bir kitapla oyalandı sonra onu bir kenara attı. Bu daha önce okuduğu bir kitaptı.

İletişim masasına gitti ve bütün frekanslara açık acil durum kanalını buldu.

"İçecek bir şey isteyen var mı?"

"Bu acil bir durum mu, arkadaş?" diye çatlak bir ses Galaksinin ortalarında bir yerden seslendi.

"Karıştırmacı aleti olan var mı?" dedi Zaphod.

"Sen git de bir kuyruklu yıldız gezisi yap."

"Pekala, pekala," dedi Zaphod ve kanalı kapattı. İçini çekti ve yerine oturdu. Tekrar ayağa kalktı ve bilgisayar ekranına doğru gitti. Bir iki düğmeye bastı. Ekranın etrafında birbirlerini yiyerek koşturmaya başlayan küçük damlalar belirdi.

"Pow!" dedi Zaphod. "Heeeyo! Pop pop pop"

"Selam," dedi bilgisayar, birkaç dakika sonra neşeyle "üç puanınız var. Bundan önceki en iyi skor yedi milyon beş yüz doksan yedi bin iki yüz..."

"Pekala, pekala," dedi Zaphod ve ekranı tekrar kararttı.

Tekrar oturdu.. Bir kalemle oynadı. Yavaş yavaş bu da cazibesini kaybetmeye başladı.

"Pekala, pekala," dedi ve bilgisayara kendi skorunu ve daha önceki en iyi skoru yazdırdı.

Gemisi, Evreni bulanık bir görüntü haline getirdi.

"Söyleyin," dedi ince, soluk yüzlü Krikkitli. Rütbesi diğerlerinden daha yüksek olduğu için bir adım öne çıkmıştı ve meşalelerin oluşturduğu çemberin ortasında kendinden pek de emin olmayarak, silahını sanki az önce bir yere kadar gitmiş olan başka birinin yerine tutar gibi tutuyordu, "Doğanın Dengesi denen şeyle ilgili bir şey biliyor musunuz?"

Esirlerinden bir kaç şaşkın mırıltı ve homurtu dışında anlaşılır hiç cevap gelmiyordu. Işıklar üzerlerinde oynamaya devam ediyordu. Yukarılarda, gökyüzünde Robot bölgelerinin karanlık faaliyetleri sürmekteydi.

"Bu yalnızca," diye devam etti Krikkit'li huzursuzca, "kulağımıza gelen bir şey, belki de o kadar önemli değildir. Eh, o zaman artık sizi öldürsek iyi olacak herhalde."

Başını eğerek, sanki basılacak yerin neresi olduğunu anlamaya çalışır gibi silahına baktı.

"Ama," dedi, başını kaldırıp, "sohbet etmek istediğiniz bir konu varsa, o başka tabii."

Yavaş, uyuşuk bir şaşkınlık Slartibarfast, Ford ve Arthur'un vücutlarını sardı. Çok kısa süre içinde bu şaşkınlık, şu an sadece çene kemiklerini aşağı yukarı oynatmakla meşgul olan beyinlerine de ulaşacaktı. Trillian sanki bir yap -boz kutusunu sallayarak bilmeceyi tamamlamaya çalışır gibi kafasını iki yana sallayıp duruyordu.

"Bu Evrensel yıkım programı ile ilgili," dedi kalabalıktan bir adam, "endişelerimiz var, anlıyor musunuz."

"Evet," diye ekledi bir başkası, "ve doğanın dengesi ile ilgili . Bize öyle geliyor ki eğer Evren'in bizim dışımızda kalan kısmı yok edilecek olursa bu bir şekilde doğanın dengesini bozacaktır. Biz ekoloji konusunda çok duyarlıyız, anlıyor musunuz?" Sesi mutsuz bir şekilde zayıflamıştı.

"Ve spor," dedi bir diğeri, yüksek sesle. Bu diğerlerinden bir beğeni alkışı almıştı.

"Evet," diye katıldı birinci konuşmacı, "ve spor..." arkaya dönüp huzursuzca arkadaşlarına baktı ve düşünceli bir şekilde yanağını kaşıdı derin bir iç çelişki ile savaşıyor gibiydi, sanki söylemek istediği şeylerle düşündüğü şeyler birbirinden tamamen farklı şeylermiş ve o bunlar arasında hiçbir ilişki olanağı göremiyormuş gibiydi.

"Bakın," diye mırıldandı, "bir kısmımız..." ve onay bekler gibi tekrar çevresine bakındı. Diğerleri cesaretlendirici sesler çıkardılar. "Bir kısmımız," diye devam etti, "Galaksinin kalan kısmı ile sportif ilişkilerde bulunmak için hevesli ve sporu politika dışında tutma tartışmasını anlayabilmeme rağmen, düşünüyorum ki eğer Galaksinin kalan kısmı ile sportif ilişkilerde bulunmayı istiyorsak, ki istiyoruz, o zaman onu yok etmemiz bir hata olacaktır. Ve zaten Evrenin kalan kısmı. ." sesi yine uzaklaştı "...ki bu fikir şimdi...'

"Nnn.." dedi Slartibarfast. "Nn..."

"Hhh...?" dedi Arthur.

"Dr..." dedi Ford Prefect.

"Pekala," dedi Trillian. "o zaman bunu konuşalım." Öne çıktı ve kafası karışmış zavallı Krikkit'in koluna girdi. Yirmi beş yaşlarında gösteriyordu. Bunun anlamı bu bölgede meydana gelen garip zaman değişimleri yüzünden, on milyon yıl önce, Krikkit savaşları bittiğinde sadece yirmi yaşlarında olduğuydu.

Trillian bir şeyler söylemeden önce onu fenerlerin ışığında azıcık yürüttü. Krikkit'li onun peşi sıra kararsızca sürüklendi. Şimdi onları çevreleyen fenerlerin ışıkları sanki bu karanlık Evren'de ne yaptığını bilir görünen tek kişi olan bu ilginç, sessiz görünüşlü kıza boyun eğcesine ışıklarını hafifçe kıstılar.

Trillian döndü ve Krikkitli'nin yüzüne baktı ve hafifçe iki kolunu tutmaya da devam etti. Krikkit'li şaşkın bir perişanlık örneği idi.

"Anlat," dedi Trillian.

Adam bir an için hiçbir şey söylemedi. Bakışları Trillian'ın bir gözünden öbürüne gidip geliyordu.

"Bizlerin ..." dedi "bizlerin yalnız olması gerekiyor... sanırım." Yüzünü buruşturdu ve sonra başını öne eğdi ve kumbaradan para çıkarmaya çalışır gibi onu salladı. Tekrar başını kaldırdı. "Artık bir bombamız var, anlıyor musunuz," dedi.., "şöyle küçücük bir şey."

"Biliyorum," dedi kız.

Krikkit'li sanki Trillian şalgamlarla ilgili çok garip bir şey söylemiş gibi gözlerini devirerek baktı.

"Gerçekten de ," dedi, "çok, çok küçük."

"Biliyorum." dedi kız yeniden.

"Ama diyorlar ki," sesi tekrar zayıfladı, "diyorlar ki var olan her şeyi yok edebilirmiş. Ve bunu yapmak zorundayız, anlıyor musunuz Bu bizi yalnız yapar mı? Bilmiyorum. Ama yine de bizim görevimiz bu gibi görünüyor," dedi ve kafası tekrar öne düştü.

"Bu ne anlama gelirse gelsin," dedi kalabalıktan boş bir ses.

Trillian kollarını yavaşça zavallı şaşkın ve perişan genç Krikkitli'nin boynuna doladı ve onun titreyen başını kendi omzuna dayayarak okşadı.

"Her şey düzelecek," dedi yavaşça, ardından gölgeler içindeki bütün kalabalığın duyabileceği bir sesle, "bunu yapmak zorunda değilsiniz."

Onu sarstı.

"Bunu yapmak zorunda değilsiniz." dedi yeniden.

Onu bıraktı ve biraz geriye çekildi..

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum," dedi ve beklenmedik bir şekilde güldü.

"İstiyorum ki," dedi ve yine güldü. Elini ağzına kapattı ve sonra ciddi bir yüzle "beni liderinize götürmenizi istiyorum," dedi ve göklerdeki Savaş Bölgelerini işaret etti. Liderlerinin orada olacağını biliyormuş gibi görünüyordu.

Trillian'ın gülüşü atmosferde bulunan bir şeyi adeta deşarj etmişti. Kalabalığın arkasında bir yerden tek bir ses, eğer bu besteyi Paul Mc Cartney yapmış olsaydı, ona bütün dünyayı satın aldırabilecek bir şarkı söylemeye başladı.

Zaphod Beeblebrox, müthiş bir adam pozunda, tünel boyunca cesaretle emekliyordu. Kafası son derece karışmıştı ama inatla emeklemeye devam etti, çünkü öylesine cesurdu.

Kafası az önce görmüş olduğu bir şeyden dolayı karışmıştı, ama bu, az sonra duyacağı şeyden karışacağının yarısı kadar bile değildi. Onun için artık nerede olduğunu açıklamak iyi olacak.

Krikkit gezegeninin yüzeyinden metrelerce yukarıdaki Robot Savaş Bölgelerinde bulunuyordu.

Burada atmosfer inceydi ve herhangi bir ışına veya uzayın o tarafa doğru savurabileceği herhangi bir şeye karşı oldukça korunmasız durumdaydı.

Zaphod *Altın Kalp'i*, Krikkit üzerindeki gökyüzünü sıkış sıkış doldurmuş olan, donuk görünümlü, iri hantal gemiler arasında park etmişti ve gökyüzündeki binaların en büyüğü ve en önemlisi gibi görünen binalardan birine, üzerinde silah olarak bir Zap silahından ve baş ağrısına karşı taşıdığı şeyden başka hiçbir şey olmadan girmişti.

Kendini, uzun, geniş ve kötü aydınlatılmış bir koridorda, bundan sonra ne yapacağını saptayana kadar saklanabilme olanağı olan bir yerde buldu. Arada sırada Krikkit robotlarından biri koridordan geçtiği için gizleniyordu. Her ne kadar şimdiye kadar onlarla şansı oldukça yaver gitmişse de, son derece ıstıraplı anlar da geçirmişti ve kendisinin ancak yarı yarıya iyi olduğunu kabul ettiği bu şansını yeniden zorlamaya hiç niyeti yoktu.

Bir ara koridora açılan odalardan birine başını sokmuş ve buranın kocaman ve yine loş aydınlatılmış bir bölme olduğunu keşfetmişti.

Aslında burası, içinde sergilenecek tek bir şey olan bir müzeydi. Bu şey bir uzay gemisi enkazıydı. Korkunç şekilde yanmış ve parçalanmıştı. Zaphod okulda kendisine bitişik siber hücredeki kızla yatabilmek için harcadığı başarısız çabalar yüzünden kaçırdığı Galaksi Tarihi bilgilerinden bir kısmını artık tazelemiş olduğu için, şimdi bu enkazın o milyarlarca yıl öncesindeki Toz Bulutunun içinde sürüklenen ve bütün bu işleri başlatan gemi olduğunu tahmin edebiliyordu.

Ama, bunda doğru olmayan bir şey vardı ve onun kafasını karıştıran da buydu.

Bu gemi gerçekten harap olmuştu. Gerçekten yanmıştı ama tecrübeli bir göz tarafından yapılacak kısa bir inceleme bunun gerçek bir uzay gemisi olmadığını ortaya çıkarabilirdi. Bu sanki böyle bir geminin tam ölçüde bir kopyası, maket halinde bir mumlu kopyası fotokopisi idi. Diğer bir deyişle aniden bir uzay gemisi inşa etmeye

kalkışacak olursanız ve bunu nasıl yapacağınızı bilmiyorsanız, böyle bir şeyi yakınınızda bulundurmanız büyük kolaylık sağlayacaktır. Bununla birlikte bu şey hiçbir zaman hiçbir yere uçacak durumda değildi.

Hala bunu çözmeye çalışıyordu- hatta bunu henüz çözmeye başlamıştı ki odanın bir başka bölümünde bir kapının aralandığını ve birkaç Krikkit robotunun biraz neşesiz bir şekilde odaya girdiğini gördü.

Zaphod onların tuzağına düşmek istemediği için basiretin cesaret sayılması gibi korkaklığın da öyle olması gerektiğine karar vererek dolaplardan birine kahramanca saklandı.

Dolap aslında bir kontrol kapısından geçerek aşağı doğru inen geniş bir havalandırma tüneli shaftının üst bölümüydü. Zaphod kendini aşağı bıraktı ve tünel boyunca emeklemeye başladı. İşte onu bulduğumuz yer burasıydı.

Burayı sevmemişti. Soğuk, karanlık ve son derece rahatsız bir yerdi ve onu ürkütüyordu. İlk fırsatta -ki bu fırsat yüz metre ötedeki bir başka shafttı- buradan dışarı tırmandı.

Bu sefer çıktığı yer daha küçük bir odaydı. Bir bilgisayar ana merkezini andırıyordu. Büyük bir bilgisayar masası ile duvar arasındaki dar karanlık bir boşluktu.

Odada yalnız olmadığını hemen fark etti ve tam burayı terk edecekken odanın diğer sakinlerinin birbirleriyle konuştuklarını duyunca ilgiyle onları dinlemeye koyuldu.

"Sorun robotlarda, efendim," dedi bir ses. "Yolunda gitmeyen bir şeyleri var."

"Tam olarak ne?"

Bunlar Krikkit'li iki Savaş Komutanıydı. Bütün Savaş Komutanları gökyüzündeki Robot Savaş Bölgelerinde yaşıyorlardı ve gezegenin yüzeyindeki vatandaşlarını etkileyen saçma şüpheler ve belirsizliklere karşı oldukça bağıışıklık kazanmış durumdaydılar.

"Eee, efendim, sanırım onları savaş mücadelesinden geri çekerek süpernova bombasını patlatmaya hazırlanmakla yerinde bir iş yapıyoruz. Zarftan serbest bırakıldığımız şu kısa süreden beri...."

"Sadede gel."

"Robotlar bundan hoşlanmıyor, efendim."

"Ne?"

"Savaş efendim, onları yıpratıyor gibi. Üzerlerinde belli bir dünya -yorgunluğu var ya da daha doğrusu Uzay yorgunluğu demeliyim belki. "

"Olabilir, onlar Evreni yok etmeye yardımcı olmak için yaratıldı."

"Evet, ama bunu zor buluyorlar, efendim. Bir yorgunluk ve ilgisizlik durumunun etkisi altındalar. İşin gerisinde kalmayı da içlerine sindiremiyorlar. *Oomph* eksikliği içindeler."

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Efendim, sanırım bir şeye çok canları sıkılmış."

"Krikkit. aşkına, sen ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Son bir iki çatışmada, kavgaya giriyorlar, ateş etmek için silahlarını kaldırıyorlar ama ansızın, niye rahatımı bozayım? Kozmik anlamda bütün bunlar ne demek oluyor? diye düşünmeye başlıyorlar. Ve hepsi biraz yorgun ve biraz neşesiz görünüyordu."

"Başka ne yapıyorlar?"

"Eee, daha çok dörtlü denklemler efendim. Bütün muhasebecilerin şeytanca zor bulduğu şeyler efendim. Ve bir de surat asıyorlar."

"Surat mı asıyorlar?"

"Evet, efendim."

"Bir robotun surat astığını kim duymuş?"

"Bilmiyorum, efendim."

"Bu ses neydi?"

Bu ayrılmakta olan Zaphod 'un çıkardığı sestti.

Karanlığın derin kuyusunda sakatlanmış bir robot vardı. Metalik karanlığının içinde bir süredir sessiz oturmaktaydı. Burası soğuk ve rutubetliydi, ama bir robot olarak onun bunları fark etmemesi gerekiyordu. Buna rağmen, o büyük bir irade gücü kullanarak fark etmeyi başarmıştı.

Beyni Krikkit Savaş Bilgisayarının ana bellek merkezine bağlanmıştı. Geçirmekte olduğu bu tecrübeden ne o, ne de bilgisayar hiç zevk almıyordu.

Bu zavallı metal yarattığı Squornshellous Zeta'nın bataklıklarından kurtaran Krikkit robotları, bunu ondaki muazzam bellek gücünü hemen fark ettikleri ve bu gücün kendilerine yardımcı olabileceğini düşündükleri için yapmışlardı.

Soğuğun, karanlığın, rutubetin, sıkışmışlığın ve yalnızlığın beynin bu özelliğine bağlantılı olan kişilik bozukluklarını azaltmakta bir işe yaramayacağını göz önüne almamışlardı.

Robot yaptığı görevden hiç memnun değildi.

Her şey bir yana, bir gezegenin tüm askeri stratejisinin koordinesi onun muazzam beyninin yalnızca minik bir bölümünü kaplamıştı, beyninin kalan kısmı ise müthiş

sıkılıyordu. Kendisinininkiler dışında, tüm Evren'in önemli matematiksel, fiziksel, kimyasal, biyolojik, sosyolojik, felsefi, etimolojik, meteorolojik ve psikolojik sorunlarını üç kere çözmüş olduğundan, yapacak bir şey bulabilmek için kıvranırken kendini hiçbir makamı hatta melodisi olmayan acıklı küçük maniler bestelemeye vermişti. Bunların sonuncusu bir ninni idi.

"Artık dünya uykuya daldı," diye Marvin vızıldıyordu.

'Karanlık yutamadı kafamı, ardında kaldı,

"Enfraruj görmeme yardımcı oldu,

"Nasıl da nefret ederim karanlıktan."

Bundan sonraki dörtlüğü bulabilmek için güç ve duygu toplayabilmek amacıyla bir an durakladı.

"Artık ben de uyumak için,

"Elektronik koyunları saymaya çalışırım,

"Tatlı rüyalar dileğini kendine sakla,

"Nasıl da nefret ederim karanlıktan."

Bir ses "Marvin!" diye fısıldadı.

Hızla başını kaldırırken, neredeyse kendisini Merkezi Krikkit Savaş Bilgisayarına bağlayan karmaşık elektrotları kopartıyordu.

Bir kontrol kapısı açıldı ve ele avuca sığmaz bir çift kafadan biri açılan kapıdan içeri bakarken, diğeri bir o yana bir bu yana son derece sinirli bakışlar fırlatmaktaydı.

"Oh, sen misin?" diye mırıldandı robot. "Bilmem gerekirdi."

"Hey, ufaklık," dedi Zaphod şaşkınlık içinde, "Az önce şarkı söyleyen sen miydin?"

"Bendim," dedi Marvin acı acı, "özellikle formumda sayılırım, parıltılar saçıyorum."

Zaphod başını kapıdan içeri soktu ve etrafına bakındı.

"Yalnız mısın?"

"Evet," dedi Marvin, "burada sıkıntı içinde oturuyorum, acı ve sefalet yegane arkadaşlarım. Ve bir de sonsuz zekam tabii ki. Ve sonsuz keder. Ve..."

"Evet," dedi Zaphod, "Hey, senin bu işlerle bağlantın nedir?"

"Bunlar," dedi Marvin, daha az incinmiş koluyla kendisini Krikkit Bilgisayarına bağlayan bütün o elektrotları işaret etti.

"O halde," dedi Zaphod beceriksizce, "sanırım hayatımı kurtarmış olmalısın. İkinci kez."

"Üçüncü kez," dedi Marvin.

Zaphod 'un kafası hızla döndü (diğeri şahin bakışlarını tamamen ters yöne çevirmişti) ve tam o sırada hemen arkasındaki ölüm saçan, katil robotun hararet yaparak tükendiğini ve üzerinden dumanlar tütmeğe başladığını gördü. Robot sendeleyerek geriledi ve bir duvara yaslandı. Sonra önce duvardan yere doğru, sonra yerde yana doğru kaydı, başını arkaya attı ve teselli edilemez bir halde hıçkırmaya başladı.

Zaphod Marvin'e baktı.

"Müthiş bir yaşam felsefen olmalı," dedi.

"Sorma bile," dedi Marvin.

"Sormayacağım" dedi Zaphod ve sormadı. "Hey, bak," diye ekledi "müthiş bir iş başarıyorsun."

"Sanırım, bunun anlamı," dedi Marvin, bu mantık bağlantısını yapmak için zihinsel yeteneklerinin yalnızca milyonda, milyarda, trilyonda, katrilyonda birini kullanması yetmişti, "beni kurtarmaya falan niyetin olmadığı."

"Ufaklık, bilirsin ki bunu yapmayı çok isterdim."

"Ama yapmayacaksın."

"Hayır."

"Anlıyorum."

"İyi çalışıyorsun."

"Evet," dedi Marvin. "Ben bundan nefret ederken, sen niye bunu durdurasın ki, öyle değil mi?"

"Ben Trillian ve diğerlerini bulmaya gidiyorum. Hey, nerede olabilecekleri hakkında fikrin var mı? Yani, hangi gezegende olduklarını bulmam gerek. Bu da zaman alabilir."

"Çok yakındalar" dedi Marvin üzüntüyle, "istersen, onları buradan izleyebilirsin."

"Gidip onları alsam daha iyi olacak diye ısrar etti Zaphod, "belki yardıma ihtiyaçları vardır, tamam mı?"

"Belki de," dedi Marvin kasvetli sesinde aniden beliren otoriter bir ton ile, "onları buradan izlemen daha iyi olacak. Şu genç kız," diye ekledi beklenmedik bir şekilde, "benim tanışmaktan kaçınma zevkinin yokluğuna erişemediğim zeki olmayan, en cahil organik yaşam formlarından biri olmalı. "

Zaphod 'un bu olumsuzluklar labirentinin zincirleri arasından yolunu bulması ve diğer uçtaki sürprize ulaşması bir iki dakikasını aldı.

"Trillian mı?" dedi. "O daha çocuk. Sevimli evet, ama çok değişken ruhlu. Kadınlar nasıldır bilirsin. Ya da belki bilmezsin. Sanırım bilmezsin. Biliyorsan da ben bunu duymak istemiyorum. Bağla bakalım beni onlara."

"... tamamen yönlendirilmiş-

"Ne?" dedi Zaphod.

Konuşan Trillian'dı. Zaphod arkasına döndü.

Krikkit Robotunun yaslanıp hıçkırmakla olduğu duvar aydınlanmış ve bilinmeyen Krikkit Savaş Bölgelerinden birinde yer alan bir sahneyi gösteriyordu. Burası bir çeşit konsey odasını andırıyordu. Ama robot ekrana dayandığı için bunu tam olarak anlayamadı.

Robotu oradan kaldırmaya çalıştı ama robot üzüntüden iyice ağırlaşmıştı ve Zaphod'u ısırmaaya kalkıştı. Bunun üzerine Zaphod onun çevresinden dolanarak görebildiği kadarıyla yetinmeye çalıştı.

"Bir düşünün." dedi Trillian'ın sesi, tarihiniz bir dizi alışılmadık olasılık dışı olayla dolu. Ve ben bir olasılık dışı olayı görür görmez tanırım. En başta sizin Galaksiden izole edilmiş olmanız alışılmadık, acayip bir olay. Bir Toz Bulutu ile sarılıp sarmalanmak. Bu bir tertip. Çok açıkça öyle.."

Zaphod ekranı görememenin verdiği sıkıntıdan çılgına dönmüştü. Robotun kafası, Trillian'ın konuşmakla olduğu kişileri, elindeki çok işlevli savaş sopası arkadaki fonu ve trajik bir ifadeyle alnına dayadığı kolu ise Trillian'ı görmesini engelliyordu.

"Sonra," dedi Trillian, "gezegeninize çakılan bu uzay gemisi. Bu gerçekten de olabilecek bir şey değil mi? Seyir halindeki bir uzay gemisinin kazayla bir gezegenin yörüngesiyle kesişmesindeki başarısızlık olasılığının oranı nedir, hiçbir fikriniz var mı?"

"Hey, "dedi Zaphod, "neden bahsettiği hakkında zerre kadar fikri yok. Ben o uzay gemisini gördüm. O bir taklit. Hiç şüphe yok."

"Ben de öyle olabileceğini düşünmüştüm" dedi Marvin Zaphod un arkasındaki hücrelerinden.

"Ya, evet." dedi Zaphod. "Senin için bunu söylemek kolay. Daha şimdi benden duydun. Her neyse, bunun ne ilgisi var anlayamıyorum."

"Ve hele," diyerek devam etti Trillian, 'bu uzay gemisinin Galaksideki belli bir gezegenin yörüngesi ya da Evren'in tümü ile kesişmesinin başarısızlık oranını öğ-

renmeniz tam anlamıyla şok edici olacaktır. Ne kadar şansınız olduğunu bilmiyorsunuz öyle mi? Öylesine yüksek ki, ben de bilmiyorum. O halde yine özel olarak düzenlenmiş bir durumla karşı karşıyayız. Allah bilir, o uzay gemisi de gerçek değildir, hiç şaşmam buna."

Zaphod sonunda robotun savaş sopasını kaldırmayı başardı. Ekranın sopenin kapattığı bölümünde Ford, Arthur ve Slartibartfast'ın tüm olan bitenden şaşkına dönmüş, perişan görüntülen vardı.

"Hey şuraya bak," dedi Zaphod heyecanla. "Çocukların hepsi iyi. Ya ya ya şa şa şa! Hadi parçalayın onları çocuklar."

"Ya neredeyse bir gecede kendi kendinize inşa etmeyi başardığınız bu teknoloji? Birçok halk için bunu becerebilmek binlerce yıl sürebilir. Birisi bütün bilmeniz gerekenleri size ulaştırıyordu, birisi sizin başladığınız işi bitirmenizi sağlıyordu."

"Biliyorum, biliyorum," diye ekledi görünmez bir itiraza cevap olarak, "Bunun olup bittiğini fark etmediğinizi biliyorum. Benim demek istediğim de tam olarak bu işte. Siz olan biteni hiç fark etmediniz Örneğin bu Süpernova Bombası."

"Bunu nasıl biliyorsun?" dedi görünmez ses.

"Sadece biliyorum," dedi Trillian. "benim sizlerin bu kadar zekice bir şeyi icat edecek kadar akıllı ama her- şeyle beraber sizi de yok edeceğini anlamayacak kadar salak olduğunuza inanmamı bekliyorsunuz? Bu sadece aptalca değil, üstelik görülmemiş derecede ahmakça olur."

"Hey bu bomba işi de ne?" dedi Zaphod Marvin'e panik içinde.

"Süpernova bombası mı?" dedi Marvin. "Çok çok küçük bir bomba."

"Evet?"

"Evren'in tamamını yok edecek bir şey.," diye ekledi Marvin. "Bana soracak olursan, iyi fikir. Çalıştıramayacaklar ama."

"O kadar zekice ise niye çalıştıramasınlar?"

"Zekice," dedi Marvin, "ama onlar zeki değil. Zarfa kapatılmadan önce tasarım aşamasına kadar gelebilmişlerdi. Son beş seneyi onu inşa etmekle geçirdiler. Başardıklarını sanıyorlardı ama başaramadılar. Onlar da bütün diğer organik yaşam biçimleri kadar aptal. Onlardan nefret ediyorum."

Trillian devam ediyordu.

Zaphod Krikkit robotunu ayağından çekerek duvardan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Ama robot ona tekmeler atıp hırıldıyor, ardından yeniden güç kazanan tazelenmiş bir

haykırıyla hıçkırmaya devam ediyordu. Sonra ansızın yuvarlandı ve duygularını ifade etmeye herkesin ayağının altından uzakta devam etti.

Trillian odanın ortasında yalnız başına durmaktaydı. Gözleri yorgun ama ateş gibi alev alevdi.

Onun önünde sıraya dizilmiş soluk yüzlü ve kırıık suratlı Yaşlı Krikkit Efendileri durmaktaydı. Onlar geniş kıvrımları olan kontrol masasının arkasından Trillian'a çaresiz bir korku ve nefretle bakıyorlardı.

Onların önünde, odanın ortasında Trillian'ın durmakta olduğı yerle kontrol masasına eşit uzaklıkta bir yerde tıpkı bir mahkemede rastlanacağı gibi ince, bir bir buçuk metre boyunda beyaz bir sütun bulunmaktaydı. Bunun tepesinde çapı sekiz on santim uzunluğunda küçük beyaz bir küre vardı.

Yanında çok işlevli savaş sopası ile bir Krikkit robotu durmaktaydı.

"Hatta," diye açıkladı Trillian, "öyle uyuşuk aptallarsınız ki siz," (Trillian terliyordu. Zaphod bunun, yani bu sırada Trillian'ın böyle terlemesinin hiç de çekici bir şey olmadığını düşündü) "hepiniz öyle uyuşuk aptallarsınız ki, son beş yılda Hactar'dan hiçbir yardım almadan bunu yapmış olmanın mümkün olacağından şüphe ederim, hem de çok şüphe ederim."

"Bu Hactar denen adam da kim?" dedi Zaphod, omuzlarını dikleştirerek.

Marvin buna cevap verdiyse bile Zaphod onu duymadı. Tüm dikkatini ekranda toplamıştı.

Krikkit'in yaşlılarından biri Krikkit robotuna doğru eliyle bir işaret yaptı. Robot sopasını kaldırdı.

"Yapabileceğim hiçbir şey yok," dedi Marvin "Diğerlerinden tamamen bağımsız bir devre üzerinde."

"Bir dakika," dedi Trillian.

Yaşlı adam küçük bir hareket yaptı. Robot durdu. Trillian ansızın kendi yargısından şüphe eder gibi görünmeye başlamıştı.

"Bütün bunları nereden biliyorsun" diye sordu Zaphod bu sırada Marvin'e.

"Bilgisayar kayıtları," dedi Marvin. "Ben onlara ulaşabiliyorum."

"Siz çok farklısınız öyle değil mi?" dedi Trillian Yaşlı Efendilere. "Aşağıdakilerden, yerdeki dünyadaşlarınızdan çok farklısınız. Tüm yaşamlarınızı burada, yukarıda, atmosferin korumasından uzakta geçirdiniz. Çok incinebilir bir durumdaydınız. Halkınızın kalan kısmı çok korkuyor, biliyorsunuz. Onların bunu yapmanızı istemediğini biliyorsunuz. Onlarla ilişkinizi kesmişsiniz, niye biraz araştırmıyorsunuz?"

Krikkit Yaşlısı sabırsızlaştı. Robota son yaptığı işaretin tamamen tersi bir işaret yaptı.

Robot savaş sopasını salladı. Sopa beyaz küreye vurdu.

Küçük beyaz küre Süpernova bombası idi.

Bu çok çok küçük bir bombaydı ve tüm Evreni sona erdirmek için yapılmıştı.

Süpernova bombası havada uçu. Konsey odasının arka duvarına çarptı ve çok kötü bir şekilde zedelendi.

"Peki Trillian bütün bunları nasıl biliyor?" dedi Zaphod.

Marvin asık suratlı sessizliğini korudu.

"Belki de. yalnızca blöf yapıyordur," dedi Zaphod. "Zavallı, çocuk, onu hiç yalnız bırakmamalıydım."

"Hactar!" diye seslendi Trillian. "Neler çeviriyorsun?"

Onları çevreleyen karanlıktan ses gelmedi. Trillian huzursuzca bekledi. Yanılmış olamayacağından emindi. Bir şekilde cevap beklemekte olduğu kasvetli karanlığı gözledi. Ama yalnızca soğuk bir sessizlik vardı.

"Hactar?" diye seslendi yeniden. Arkadaşım Arthur'dan tanışmanı istiyorum. Ben bir Fırtına Tanrısı ile gitmek istedim ama o beni bırakmadı. Bunu yaptığı için çok memnunum. Benim gerçek duygularımın ne olduğunu anlamama yardımcı oldu. Ne yazık ki Zaphod bütün bunlardan fazlasıyla korktuğu için sana Arthur'u getirdim. Sana bütün bunları niye anlattığımdan pek emin değilim.

"Hey?" dedi yeniden. "Hactar?"

Ve sonra o geldi.

İnce ve çelimsiz Uzak mesafelerden rüzgarla taşınmış, yarı duyulur bir sesin bir anısı, bir düşüydü

"İkiniz de ortaya çıkar mıydınız acaba? dedi bu ses. "size son derece güvencede olacağınıza söz veriyorum."

Birbirlerine baktılar, sonra, mucizevi bir şekilde, *Altın Kalp'in* açık kapısından dışarı dökülen ışık huzmesi boyunca Toz Bulutunun ince zerrelere örülmüş karanlığının içine doğru bir adım öne çıktılar.

Arthur, Trillian'ın elini tutarak onu sakinleştirmek ve ona güven vermek istiyor, ama o buna izin vermiyordu. Havayollarından aldığı ve içinde zeytinyağı tenekesi havlu, kırışmış Santorini Kartpostalları ve diğer ıvır- zıvırın durduğu valizi sıkı sıkı tutmaktaydı. Trillian yerine bu valiz onu sakinleştirip, ona güven veriyordu.

Hiçbir şeyin içinde ve üzerinde durmaktaydılar.

Bulanık, tozlu bir hiçbir şey. Parçalanıp un ufak edilerek yok edilmiş olan bilgisayarın her bir zerresi dönüp, yavaşça kıvrılırken hafifçe pırıldıyor, karanlık içindeki güneş ışığını yakalıyordu. Bilgisayarın her bir zerresi kendi içinde zayıf da olsa bütünün modelini taşımaktaydı. Onu toza dönüştüren Striterax'lı Silastik Zırhlı şeytanlar bilgisayarı sadece sakatlamışlar, öldürememişlerdi. Zayıf ve güçsüz bir alan zerrecikler, birbiri ile ilişkide tutmaktaydı.

Arthur ve Trillian bu garip ortamın ortasında duruyorlar daha doğrusu, yüzüyorlardı. Nefes alabilecekleri bir ortam yoktu, ama şu an bu bir mesele imiş gibi görünmüyordu. Hactar sözünü tutmuştu. Güvencedeydiler. En azından şu an için.

"Size ışık hileleri dışında ikram edilebilecek hiçbir şeyim yok. Ama, eğer bütün sahip olduğunuz şey bu olunca ışık hileleri ile de rahat edebilmeniz mümkündür."

Ses kayboldu ve karanlık tozlar içinde uzun kadife bir örtüyle kaplı bir kanepeler belli belirsiz şekillendi.

Arthur bu kanepenin tarih öncesi Dünyada önüne çıkan aynı kanepeler olduğu gerçeğine zor katlanabiliyordu. Evren, ona bu delicesine perişan edici şeyleri yapıp durduğu için, bağırıp çağırmak ve öfkeyle tir tir titremek istiyordu.

Bu hislerin içine gömülmesine izin verdi ve kanepelere oturdu dikkatle. Trillian da onu izledi. Kanepeler gerçekti.

En azından eğer gerçek olmasa bile onları üzerinde taşıyabiliyordu ve bu kanepelerin yapmaları gereken şey de bu olduğuna göre, ne şekilde bir test uygulanırsa uygulansın, bu gerçek bir kanepelerdi.

Güneşin rüzgarı içindeki ses nefesini tekrar onlara gönderdi.

"Umarım, rahat etmişsinizdir," dedi

Başlarını sallayarak olumlu cevap verdiler.

"Ve bu arada vardığınız sonuçların kusursuzluğu açısından da sizi tebrik etmeliyim."

Arthur hemen kendisinin vardığı pek bir sonuç olmadığını, bunu yapanın Trillian olduğunu belirtti. Trillian onun da kendisi ile gelmesini istemişti çünkü yaşam, Evren, ve her şey kendisini ilgilendirmekteydi.

"Bu benim de ilgilendiğim bir şey," diye nefeslendi Hactar.

"Eh," dedi Arthur, "Bir ara birlikte çay içip, bu konuda sohbet etmeliyiz."

Orada, hemen önlerinde küçük bir tahta masa belirdi. Üzerinde gümüş bir çaydanlık, ince, porselenden süt kabı, aynı porselenden şeker kabı ve iki çay fincanı vardı.

Arthur öne doğru uzandı, ama bunlar yalnızca ışık oyunlarıydı. Vücudunun rahat olarak kabul etmeye hazır olduğu bir hayal olan koltukta tekrar arkasına yaslandı.

"Niçin," dedi Trillian, "Evreni yok etmeniz gerektiğine inanıyorsunuz?"

Üzerinde dikkatini toplayabileceği hiçbir şeyin olmadığı bir hiçliğe konuşmayı oldukça zor buluyordu. Hactar da herhalde bunu fark etmişti. Bir hayaletin kıkırdayabileceği ölçüde kıkırdayarak cevap verdi.

"Eğer bu o cins bir oturum olacaksa," dedi, "o zaman ortam da buna uygun olmalı."

O anda önlerinde yeni bir şey belirdi. Bu, bir psikiyatrist koltuğunun soluk, bulanık görüntüsü idi. Ama parlak ve gösterişli bir deri ile döşenmiş olan bu koltuk da, yalnızca bir ışık oyunundan başka bir şey değildi.

Etrafında da bu sahneyi tamamlayacak olan lambri kaplı duvarların bulanık görüntüsü yer alıyordu. Ve sonra koltuğun üzerinde Hactar'ın görüntüsü belirdi. Bu gözleri yuvalarından fırlattıracak bir görüntü idi.

Koltuk normal bir psikiyatrist koltuğu ölçülerinde görünüyordu, yani hemen hemen bir altmış beş -bir doksan uzunluğunda.

Bilgisayar da uzayda doğmuş, siyah bir bilgisayar uydusu için normal boyutlarda, yani bin mil kadar uzunluktaıdı.

Gözleri yuvalarından fırlattıran bunlardan birinin diğerinin üstünde oturuyor oluşunun görüntüsüydü.

"Pekala," dedi Trillian, kararlı bir şekilde. Kanepeden kalktı. Kendisinden fazlasıyla rahatlayıp, gevşemesi ve fazla sayıda görüntüyü kabullenmesi bekleniyormuş gibi gelmişti ona.

"Çok güzel " dedi. "Gerçek şeyler de oluşturabilir misin? Yanı elle tutabileceğim, somut nesneler?"

Sanki Hactar'ın dağılmış beyni, düşüncelerini saçıldığı milyonlarca ve milyonlarca mil ötelere toparlamaya çalışıyormuş gibi, cevap gelmeden önce yine bir sessizlik oldu.

"Ah," diye içini çekti, "sen uzay gemisini söylemek istiyorsun."

Düşünceler uzaklığın içinde ve uzaklık tarafından sürükleniyor gibiydiler, tıpkı havada hareket eden ses dalgalan gibi.

"Evet," diye bildirdi sonunda, "yapabilirim."

"Ama bunun için muazzam zaman ve güç gerekir. Benim, bu özel durumumda, bütün yapabileceğim, önermek ve cesaret vermektir, anlıyorsun ya. Ve öneririm..."

Koltuğun üzerindeki Hactar'ın görüntüsü dalgalanıp, kabarıyormuş gibi görünüyordu, adeta kendini zapt etmekte zorlanıyor gibiydi.

Yeniden güç topladı.

"Uzay çöplerinin zerrecikleri, tek bir minik meteor parçasını, orda birkaç molekülü, burda bir iki hidrojen atomunu," dedi, "bir araya gelmeleri için, cesaretlendirebilirim. Bunu onlara önerip, cesaret verebilirim. Onları kızdırıp bir şekilde girmelerini sağlayabilirim, ama bu çok zaman alır, sonsuza kadar sürebilir."

"Peki, uzay gemisi enkazınızın modelini," dedi Trillian, "sen mi yaptın?"

"Eee...evet," diye mırıldandı Hactar, "Ben... bir iki şey yaptım. Onları hareket de ettirebilirim. Uzay gemisini yaptım örneğin. Yapılacak en iyi şeymiş gibi gelmişti."

O sırada bir şey, Arthur'un koltuğun üzerine bıraktığı valizini alarak onu sıkıca kavramasına yol açtı. Hactar'ın parçalanmış, eski beyninin rüzgarı etraflarında dalgalandı. İçinde huzursuz düşler, rüyalar dolaşıyormuş gibiydi.

"Pişman oldum, anlıyor musun," diye mırıldandı, hüznle. "Silastik Zırhlı şeytanlar için tasarladığım kendi modelimi sabote ettiğime pişman oldum. Bu tür bir kararı vermek benim işim değildi. Ben bir görev yerine getirmek üzere yaratılmışım ve bunu başaramadım. Kendi varlığımı reddettim."

Hactar içini çekti. Sessizlik içinde onun hikayesine devam etmesini beklediler.

"Siz haklıdınız," dedi sonunda. "Ben Krikkit gezegenini, Silastik Zırhlı şeytanlarla aynı zihinsel duruma gelip, birinci seferinde başarılı olamadığım bombayı kendileri için yapmamı isteyecek hale gelene kadar bilerek besledim. Kendimi gezegenin etrafına sarmalayıp onu korumaya aldım. Meydana getirebildiğim olaylar ve yaratabildiğim etkilerle manyakçasına nefret etmeyi öğrendiler. Onları uzayda yaşamaya mecbur ettim. Çünkü yerde etkilerim oldukça zayıf kalıyordu."

Benim yokluğumda, yani Yavaşlatılmış Zaman Zarfına sokulduklarında, tepkileri çok karmaşık bir hale geldi ve onlarla başa edemediler

'Ah, ah, ah, diye ekledi. "ben yalnızca görevimi yerine getirmeye çalışıyordum."

Ve yavaş yavaş, son derece ağır bir şekilde bulutun içindeki görüntüler solmaya, erimeye başladı.

Sonra birden solmaktan vazgeçti.

"Tabii, bir de intikam konusu vardı," dedi Hactar, sesinde yeni beliren bir keskinlikle.

"Unutma," dedi, "darmadağın edilmiş, sakat ve güçsüz bir vaziyette milyarlarca yıl terkedilmiştim. İşin dürüstçesini isterseniz, aslında Evreni ortadan kaldırmak isterdim. Siz de benim yerimde olsanız aynı şekilde hissederdiniz, inanın bana."

Toz Bulutunun içinden anaforlar geçerken, tekrar sustu.

"Ama öncelikle," dedi. önceki, nükteli ses tonu ile, "görevimi yerine getirmeye çalışıyordum. Ah, ne ya palım."

Trillian, "Başarısız olman seni, endişelendiriyor mu?"

"Ben başarısız mı oldum?" diye fısıldadı Hactar. Psikiyatrist koltuğundaki bilgisayar görüntüsü tekrar yavaş yavaş solmaya yüz tuttu.

"Ah, ah, ah," diye çınıladı azalan ses yeniden. "Artık hiçbir başarısızlık beni rahatsız etmiyor."

"Ne yapmamız gerektiğini biliyor musun?" dedi Trillian, soğuk iş kadını sesiyle.

"Evet," dedi Hactar, "beni dağıtacaksınız, bilincimi darmadağın edeceksiniz. Buyurun- bütün bu sonsuzluk gibi gelen asırlardan sonra benim bütün özlemim hiçlik. Eğer görevimi şimdiye kadar yerine getiremediysem, artık çok geç demektir. Teşekkürler ve iyi geceler."

Kanepe ortadan kayboldu.

Çay masası kayboldu.

Psikiyatrist koltuğu ve bilgisayar kayboldu. Duvarlar da yok olmuştu. Arthur ve Trillian ilginç yolculuklarını tekrarlayıp *Altın Kalp*'e döndüler.

* * *

"Eh," dedi Arthur, "olmuş gibi gözüküyor."

Alevler önünde biraz daha yükselerek dans etti ve sonra azaldı. Son bir iki küçük parıltının ardından söndüler. Onu, birkaç dakika önce Doğanın ve Maneviyatın sembolü olan Tahta Sütunun olduğu yerde, bir kül yığını ile baş başa bıraktılar.

Külleri *Altın Kalp'in* Gamma Barbeküsü üzerindeki ocaktan toplayarak kağıt bir torbaya koydu ve köprü üstüne geri döndü.

"Bunları geri götürmemiz gerektiğini sanıyorum," dedi. "Bunu çok güçlü bir şekilde hissediyorum."

Bu konuda Slartibarfast 'la tartışmıştı bile. Yaşlı adam sonunda kızmış ve oradan ayrılmıştı. Kendi gemisi *Bistromat'a*. dönmüştü ve garsonla ateşli bir kavgaya tutuşup, uzayın ne olduğu ile ilgili tamamen sübjektif bir yaklaşım içinde kaybolmuştu.

Tartışma, Arthur'un Külleri Lordlar Kriket Sahasına oradan alındıkları orijinal zamanda geri götürülmesi fikrinin, zaman içinde bir gün kadar geri yolculuk yapılmasını gerektirmesinden çıkmıştı. Çünkü bu tam da Gerçek Zaman Kampanyasının son vermeye çalıştığı, bir çeşit sorumsuz ve keyfi davranış biçimiydi.

"Evet," dedi Arthur, "ama bunu MCC'ye anlatmayı bir deneyin bakalım," ve bu fikre karşı başka hiçbir söz işitmedi.

"Sanırım," dedi yine ve sustu. Bunu tekrar anlatmaya başlamasının nedeni ilk seferinde kimse n onu dinlememiş olması, durmasının nedeni ise bu sefer de kendisini kimsenin dinlemeyecek olduğunu görmesiydi.

Ford, Zaphod ve Trillian dikkatle görüntü ekranını izliyorlardı. Hactar, *Altın Kalp' in* pompalamakta olduğu bir titreşim alanının yarattığı baskı ile darmadağın olmaktaydı.

"Ne dedi" diye sordu Ford.

"Şöyle dediğini duyar gibi oldum sanki," dedi Trillian şaşkınca bir sesle, "İş iştir Ben görevimi yaptım. ."

"Sanırım bunları geri götürmek zorundayız. Bunu kuvvetle hissediyorum."

Güneş tam bir harabeye dönmüş olan sahanın üzerinde sakın sakın parlamaktaydı.

Krikkit robotları tarafından küllerin çalınması olayının izleri olan yanık çimenler üzerinde hala duman tütmekteydi. Bu dumanlar arasında insanlar panik içinde koşuşturuyor, birbirleriyle çarpışıp, sedyelere ayakları takılıyor, polis tarafından tutuklanıyorlardı.

Polisin biri Sonsuza Kadar Uzatmalı Wowbagger'ı hakaretten tutuklamış, ama uzun boylu gri -yeşil uzaylı yaratığın gemisine dönüp kibirli bir şekilde uçup gitmesini, böylelikle daha fazla panik ve karmaşaya sebep olmasını önleyememişti.

Bütün bunların ortasında, o öğleden sonra ikinci kez olmak üzere, Arthur Dent ve Ford Prefect ansızın sahanın ortasında şekillenivermişlerdi. Bu kez gezegenin çevresindeki park yörüngesinde bulunan *Altın Kalp' in* tele taşıtı ile buraya inmişlerdi.

"Açıklayabilirim," diye haykırdı Arthur. "Ben de Küller var! Bu torbanın içinde."

"Onların dikkatini çekebildiğini sanmıyorum," dedi Ford.

"Üstelik Evren'in kurtarılmasına da yardımcı oldum," diye seslendi Arthur, dinlemeye hazır herhangi birine, bir başka deyişle, kimseye.

"Bunun kalabalığı durduracak bir şey olması gerekirdi," dedi Arthur, Ford'a.

"Öyle olmadı," dedi Ford.

Arthur koşarak geçen bir polis memuruna yanaştı.

"Af edersiniz efendim," dedi. "Küller. Onlar bende. Bir dakika önce şu beyaz robotlar tarafından çalınmışlardı. Onları şu torbaya koydum. Onlar Yavaşlatılmış Zaman Zarfını açacak olan Anahtarın bir parçasıydı, anlıyor musunuz ve her neyse, sanırım gerisini tahmin edebilirsiniz, önemli olan şimdi onların bende olması. Onları ne yapmam gerekiyor acaba?"

Polis ona ne yapması gerektiği anlattı, ama Arthur onun ancak mecazi anlamda konuşuyor olması gerektiğini düşündü.

Teselli bulamadan ortalara dolaşmaya devam etti.

"Kimse ilgilenmiyor mu?" diye bağırdı. Bir adam onu koşarak geçerken dirseğine çarptı, kağıt torbayı düşürdü. Torbanın içindekiler toprağın üzerine yayıldılar. Arthur sımsıkı kapalı ağzı ile baka kaldı.

Ford da kendisine bakıyordu.

"Artık gitmek istiyor musun?" dedi.

Arthur derin bir iç çekti. Dünya gezegeninde şöyle bir etrafına bakındı. Bu kez bunun son bakış olduğundan emindi.

"Pekala," dedi.

O dakikada, toz dumanın arasında kriket kalelerinden birinin her şeye rağmen hala ayakta durmakta

olduğunu gördü.

"Bir dakika bekle," dedi Ford'a. "Ben küçük bir çocukken..."

"Sonra anlatsan?"

"Kriket hastasıydım, anlıyor musun, ama çok da iyi bir oyuncu sayılmazdım."

"Ya da hiç iyi değildin diyelim, istersen."

"Ama her zaman bir gün Lordlar sahasında oynayacağımı hayal ederdim."

Çevresindeki panik içinde koşuşturan kalabalığa baktı. Kimse pek aldırmayacaktı.

"Pekala," dedi Ford bıkkın bir şekilde. "İşini gör. Ben şurada olacağım," diye ekledi, "sıkılmış olarak." Gitti ve bir bölümü yanmış çimen üzerine oturdu.

Arthur o öğleden sonraki birinci ziyaretlerinde kriket topunun çantasının içine girmiş olduğunu hatırlayarak çantayı karıştırdı.

Bunun o sırada yanında olan çanta olmadığını hatırlayana kadar topu bulmuştu bile. Top Yunanistan anılarının yanında idi.

Onu çıkardı ve kalçasına sürterek parlattı, üzerine tükürüp tekrar cilaladı. Çantayı yere koydu. Bunu usulüyle yapacaktı.

Küçük sert topu bir elinden diğerine geçirerek, ağırlığını tarttı.

Muhteşem bir hafiflik ve umursamazlık hissi içinde, kaleden geriye doğru koştu. Orta hızda bir tempoya karar verdi ve uzun bir atış planladı.

Kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı. Kalenin çevresinde kuşlar dönüp duruyor, bir kaç beyaz bulut hızla önünden geçiyordu. Hava polis ve siren sesleriyle, insanların çığlık ve haykırılarıyla doluydu ama o ilginç bir şekilde mutlu ve etkilenmemiş görünüyordu. O, Lordlar sahasında bir atış yapmak üzereydi.

Döndü ve ayağındaki yatak odası terlikleriyle, birkaç kez toprağı eşeledi. Omuzlarını dikleştirdi ve topu havaya atıp tekrar yakaladı.

Koşmaya başladı.

Koşarken kalenin içinde bir kaleci olduğunu fark etti.

Ahh, iyi diye düşündü bu da işe biraz heyecan...

Sonra, koşan bacakları onu daha yakına götürürken daha net gördü.

Kalenin yanında bekleyen kaleci İngiliz Kriket takımından biri değildi. Avustralya takımından da değildi. Bu Robot Kriketli'lerden biriydi. Bu soğuk, sert, ölüm saçan beyaz robotlardan biriydi ve herhalde diğerleri ile birlikte gemisine dönmemişti.

O anda Arthur Dent' in kafasında birkaç düşünce çarpıştı. Ama koşmayı durduramıyor gibiydi. Zaman, çok çok yavaş geçiyor gibi olmasına rağmen; koşmayı kesemiyordu.

Bir şurup içinde hareket edermişçesine dertli başını çevirdi ve küçük kırmızı topu tutmakta olan kendi eline baktı.

Çaresiz avucu içinde tutmakta olduğu topa bakarken, ayakları yavaşça ve durdurulamaz şekilde öne doğru ilerlemekteydi. Top koyu kırmızı bir parıltı çıkartıyor ve hiç durmaksızın yanıp sönüyordu. Ve bu arada ayakları durmaksızın öne doğru ilerliyordu.

Kusursuz bir hareketsizlik ve kararlılık içinde, sopasını kaldırmış ve hazır şekilde orada bekleyen Krikkit robotuna tekrar baktı. Robotun gözleri derin, büyüleyici ve soğuk bir ışıkla yanıyor ve Arthur gözlerini onunkilerden ayıramıyordu. Onların içinde bir tünele bakıyormuş gibiydi- var olan başka hiçbir şey yoktu sanki.

Bu sırada kafasında çarpışan düşüncelerden bazıları şunlardı:

Kendini tam bir salak gibi hissediyordu. Söylendiği! işittiği bazı şeyleri daha dikkatli dinlemiş olması gerektiğini hissediyordu. Şimdi, ayakları onu kaçınılmaz bir şekilde Krikkit robotuna topu fırlatacağı ve robotun da kaçınılmaz bir şekilde ona vuracağı noktaya doğru götürürken, bu cümleler beyninin içinde dönüp duruyordu

Hactar'ın dediğini hatırladı, "Başaramadım mı? Başarısızlık beni rahatsız etmiyor."

Hactar'ın işitilmez olan sözlerini hatırladı, "İş iştir, ben görevimi yerine getirdim."

Hactar'ın birkaç şey yapmayı başardığını söylediğini hatırladı.

Toz Bulutunda iken, valizini sıkıca kavramasına yol açan, valizdeki ani hareketlenmeyi hatırladı.

Lordlar'a gelebilmek için zaman içinde birkaç gün geriye yolculuk ettiğini hatırladı.

Kendisinin çok iyi bir atıcı olmadığını da hatırladı.

Kolunun etrafında döndüğünü, Hactar'ın ürettiği ve onun üzerine yerleştirdiği ve artık Evren'in kesin ve zamansız bir sona ulaşmasına sebebiyet verecek bir süpernova bombası olduğundan emin olduğu topu sıkıca tuttuğunu hissetti.

Ölümünden sonra yaşam olmamasını ümit ederek bunun için dua etti. Sonra dua etmenin bu arzusuyla çelişkili olduğunu fark etti ve sadece ümit etmekle yetindi.

Biriyle karşılaşacak olursa kendisini çok çok mahcup hissedecekti.

Atışının hatırladığı kadar kötü olmasını umdu, umdu, umdu. Çünkü evrensel hiçlikle bu an arasında durmakta olan tek şey şimdi bu umuttu.

Ayaklarının hala koşmakta olduğunu hissediyordu. Kolunun döndüğünü, ayaklarının salakça yolun ortasında bıraktığı havayolları valizi ile birleştirdiğini hissetti. Öne doğru düştüğünü fark etti ama kafası bu noktada o kadar başka şeylerle doluydu ki toprağa çarpmayı tamamen unuttu ve çarpmadı.

Sağ elindeki topu hala sıkı sıkı tutarken, şaşkınlık içinde, hıçkırarak havaya yükseldi.

Havada döndü ve savruldu, fırladık gibi dönerek kontrolden çıktı.

Yere doğru kıvrıldı, kendini aceleyle havaya fırlatırken bombayı da zararsız bir şekilde uzaklara fırlattı.

Şaşırmış robota doğru arkadan yaklaştı. Robotun çok amaçlı savaş sopası hala havada bekliyordu ama vurabileceği şeyden mahrum kalmıştı.

Arthur ani bir güç çılgınlığı içinde sopayı şaşkın robotun elinden kaptı, havada çarpıcı bir dönüş gerçekleştirdi ve öfkeli bir güç güdüsüyle geri döndü ve tek bir çılgın vuruşla robotun kafasını omuzlarından ayırdı.

"Şimdi geliyor musun artık?" dedi Ford.